

தென் மொழிகள் புத்தக டிரஸ்ட்டு ஆதரவில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

கோகாரோ

1/-

நாட்கமே ஸோஸாகி

கலைக்கதிர் வெளியீடு

BAPU -

‘கொக்கோரோ’

ஆசிரியர் :
நாஞ்சமே ஸோஸாகி

முதற் பதிப்பு 1959

“KOKORO”

By

SOSEKI NATSUME

தென் மொழிகளின் புத்தக டிரஸ்டு ஆதரவில் பதிக்கப்பட்டது.

முத்தமிழ் அச்சகம், காஞ்சிபுரம்.

முன்னுரை

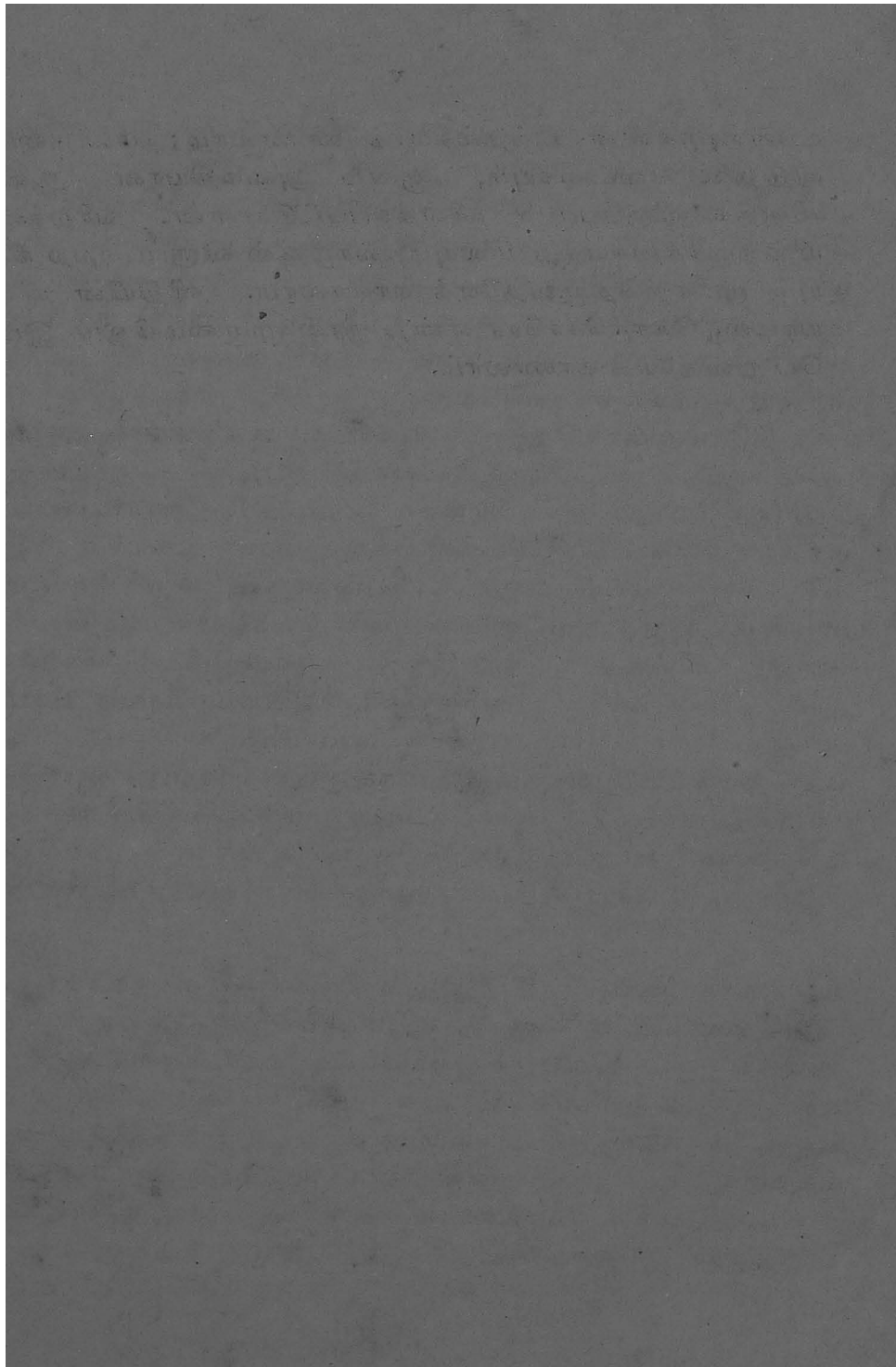
நாட்சுமே ஸோஸாகி

‘கொக்கோரோ’ என்ற இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியர் நாட்சுமே ஸோஸாகி (Natsume Soseki) என்பவராவர். இங்கிலாந்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் டிக்கன்சுக்கு எவ்வளவு பெருமையுண்டோ, பிரான்சின் இலக்கியத் துறையில் விக்டர் ஹியூகோவுக்கு எவ்வளவு பெருமையுண்டோ, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் ஹாத்தார்னுக்கு எவ்வளவு சிறப்பு உண்டோ, அவ்வளவு பெருமையும் சிறப்பும் சப்பானிய இலக்கிய வரலாற்றில் நாட்சுமே ஸோஸாகி அவர்கட்கு உண்டு. இப்பெரியார் 1867-ஆம் ஆண்டு தோன்றி முதல் உலகப்போர்க் காலத்தே மறைந்தவர். டோக்கியோவில் உள்ள இம்பீரியல் பல்கலைக் கழகத்தே இவர் மிகுந்த சிறப்பொடு பட்டம் பெற்றுப் பள்ளி ஆசிரியரானார்; மேலும் மேலும் கற்கத் தூண்டிய உள்ளத்தால், பெற்ற வேலையை விட்டு, இங்கிலாந்து சென்று, ஆங்கில இலக்கிய ஆராய்ச்சி புரிந்தார்; சப்பான் நாட்டிற்குத் திரும்பிய போது எப்பல்கலைக் கழகத்தில் பத்து ஆண்டுகட்கு முன்பு பட்டம் பெற்றாரோ, அப்பல்கலைக் கழகத்திலேயே இவர்க்கு விரிவுரையாளர் பதவி காத்துக் கிடந்தது. அப்பதவியில் நான்கு ஆண்டுகள் நற்பணியாற்றினார்; பிறகு ‘டோக்கியோ அசாகி சிம்புன்’ குழுவில் இலக்கியப் பகுதியின் தலைவரானார்; தலைவராய் இருந்த காலத்தில் புதினம் (Novel) எழுதும் எழுத்தாளராகவும் மாறினார். அது வரை கவிஞராகவும், கட்டுரையாசிரியராகவும் உலகத்திற்கு அறிமுகமாயிருந்த இவர், நாவலாசிரியராகவும் அறிமுகமானார். ‘லண்டன் கோபுரம்’ (Tower of London), ‘நான் ஒரு பூனை’ (I am a Cat) என்ற

புதின நூல்கள் (Novels) வெளி வந்ததும் இவர் புகழ் பரந்தது. 'நான் ஒரு பூனை' என்ற நாவல், ஒரு பேராசிரியரின் வாழ்க்கையை அவருடைய பூனையின் கண்கள் கண்டவாறு வெளிப்படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்டது. இது மக்களிடையே பெரிய அளவில் பரவியிருந்த ஓர் இலக்கிய இதழில் தொடர்ந்து தொடர்கதையாய் வெளி வந்தது. இத்தொடர்கதையினைத் தொடர்ந்து படித்தவர்கள் கதை முடிவில் பூனை இறக்கும் நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும் போது கண்ணீர் விட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்குப் பிறகு தொடர்ந்தாற்போல வெளியான 'போட்சான்' (Botchan) என்ற நாவலும் இந்நூலும் இன்றும் சப்பானிய மக்களிடையே பெருமதிப்புடைய நூற்களாய்த் திகழ்கின்றன. ஆயினும், 'சான்ஷிரே, அதற்குப் பிறகு, வாயில்' என்ற முதல் தொடர்புதினங்களையும் 'ஈக்வினாக்சு வரையிலும் பின்னரும்' (Until After the Equinox), 'தி பாசர் பை' (The Passer by), 'கொக்கோரோ' (Kokoro) என்ற முதல் தொடர்புதினங்களையும் எழுதிய பிறகுதான் அவர்தம் இலக்கியச் சிறப்புகள் உச்ச நிலையை அடைந்தன. 'இருளும் ஒளியும்' என்ற புதினத்தை எழுதிக்கொண்டிருந்த காலத்தே அவர் புகழுடலை எய்தினார்.

நாத்சுமே ஸோஸாகி மியூஜி (Meuji)யின் காலத்தே வாழ்ந்தவர். ஆகையினால், அவர் நூலில் அக்காலத்துப் பண்பாடும் எண்ணமும் வாழ்வும் தலை தூக்கி நிற்கின்றன. மேலும், மேலை நாட்டுச் சாயலும் அங்கே காணப்படுகின்றது. அவருடைய முற்கால எழுத்துக்கள் அனைத்திலும் நகைச்சுவை கலவாத அங்கதம் ஊற நெறடுப்பதனைக் காணலாம். மேற்கூறப்பட்ட முதல் முதல் தொடர்புதினங்களில் ஆன்மிக

உணர்ச்சிகளின் உந்தல்களைக் காணலாம்; மனிதனின் விடுதலை வேட்கையும், ஆன்ம அமைதியான ஆன்ம விளக்க விருப்பமும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்ற நிலையும், வாழ்வில் விருப்பமற்ற நிலையும் முனைத்தெழுவதனைக் காணலாம். விதியின் விளையாடல், கொக்கோரோ என்ற நூல் முழுமையிலும் இடம்பெறுவதனைக் காணலாம்.

அணிந்துரை

டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார்,
துணை வேந்தர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

தென்னிந்திய மொழிகள் புத்தக டிரஸ்டு, தன்னுடைய முன் அனுபவங்களாலும், பொதுமக்களைக் கவர்வனவாயும் அதனோடு அவர்களுக்கு நற்பயன் அளிப்பனவாயும் உள்ள நூல்களை வெளியிட்டதால் பெற்ற அறிவின் திறத்தாலும், இரண்டாம் வரிசை நூல்களை வெளியிடத் தலைப்பட்டுள்ளது. அவற்றைத் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் ஆக்கி அளிக்கவும் அது கருதுகின்றது. இந்த நூல்களெல்லாம் மிக்க கவனத்தோடும், படிப்பவர்களின் பல திறப்பட்ட சுவைகளுக்கு ஏற்பவும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கையின் பல வகைக் கூறுபாடுகளையும் பற்றிய பலப்பல பொருள்கள் அடங்கிய நூல்களை வெளியிட இந்தப் புத்தக டிரஸ்டு இயற்கையாகவே ஈடுபடத் தொடங்கியுள்ளது. இந்தியப் பெருந்தலைவர்களுள் சிலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் அவர்கள் சாதித்தவைகளையும் விரித்துரைப்பதற்கென ஒரு பகுதியும் இதில் தனியாக ஒதுக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் நலன்களில் அக்கறைகொண்டு, மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராடவும், நாட்டின் மதிப்பையும் செல்வாக்கையும் வலுப்படுத்தவும் அரும்பணி ஆற்றிய இப்பெருந்தலைவர்களுக்குத் தாங்கள் எவ்வளவு கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதை வருங்கால மக்கள் அறிந்துகொள்வது நல்லது.

தத்துவம், சமயம், விஞ்ஞானம், பேரிலக்கியங்கள், பொருளாதாரம் என்பனவும் இவ்வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ளன. சிறு கதைகளுக்கும் பண்டையக் கலைகளைப்

பொதுமக்களிடையே பரப்புவதற்கும் இதில் இடம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது நலமாகும். நடநாடகக் கலைகள், சிற்ப சாஸ்திரங்கள், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியில் கண்டறிந்த உண்மைகள், என்றென்றும் வியத்தகு பொருள்களாய் விளங்கும் தென்னிந்தியப் பெருங்கோயில்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் ஆகியவையும் இதில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. இப்போது வெளியிடப்பெறும் இந்த நூல் வரிசை, படிப்பவர்க்குச் சுவையூட்டும் பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களை வழங்கும் என்பது என் துணிவு. பொது முறைக்கல்விக்குரிய பொருள்களைக் கொண்ட இத்தகைய வெளியீடுகள் மேன்மேலும் பெருகும் பெருந்தொகையினராகிய வாசகர்களைக் கவர்ந்துகொள்ளும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த நூல் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில், தென்னிந்திய மொழி நூல்களுள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்கு மொழி பெயர்க்கும் அமிசம், பாராட்டும் தகுதியுடையதாகும். இவ்வரிசை முற்றுப்பெற்றதும், எழுதப் படிக்க மட்டும் தெரிந்த ஏராளமான மக்களைத் தங்கள் அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள உண்மையான ஆர்வம் கொள்ளும் படி செய்து, அவர்களைப் பழக்கமாகப் படித்துவரும் தொகையினருடன் இணைத்து, இவ்வாற்றால் அவர்கள் தாங்களாகவே மிக்க திறம் உடையவர்களாவதற்கு இவைகள் உறுதுணை ஆகும் என்பது என் துணிவு. தென்னிந்திய மொழிகளின் புத்தக டிராஸ்டு எந்த உயரிய நோக்கங்களோடு தொடங்கப்பெற்றதோ, அந்நோக்கங்கள் அஃது ஆற்றி வரும் அரும்பணியால் மேன்மேலும் நிறைவேறி வரும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அவரும் நானும்

1

அவரை நான் பெயரிட்டு அழைத்ததில்லை. ஆகையால், அவர் உண்மைப் பெயரைச் சொல்லாமல், செஞ்சீ எனவே குறிப்பிடுகின்றேன்.

விடுமுறை நாட்களில் எங்காவது சென்று வர வேண்டும் என்ற விருப்பம் மாணவர்க்கு ஏற்படுவது இயல்பு. படிப்பாலும் தேர்வாலும் களைப்புற்ற உள்ளம் எழுச்சி பெறுதற்கு அது ஒரு சாதனமாயமைந்துள்ளது. எனக்கும் விடுமுறை தொடங்கியது. அவ்விடுமுறையில் காமகூராவில் உள்ள என் நண்பனோடு சில நாட்களைக் கழிக்க எண்ணிச் சென்றேன். ஆனால், நான் அங்குச் சென்ற மூன்றாவது நாள் அவன் தாயிடமிருந்து தந்தியொன்று வந்தது. தந்தியைக் கண்டு அவன் உடனே புறப்பட்டுவிட்டான். நானோ, தனிமையில் விடப்பட்டேன். எப்படியோ, விடுமுறை முடியும் வரை அங்கேயே இருந்துவிடுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். நண்பன் தங்கியிருந்த விடுதியிலேயே தங்கினேன்.

அவ்விடுதியோ, ஊர்க்கு ஒதுக்குப் புறத்தில் அமைந்திருந்தது; மக்கள் நடமாட்டம் அதிகம் இராது; ஆயினும், கடற்கரையினருகே அமைந்

திருந்தது. இது எனக்குப் பெரிய வசதியாய் இருந்தது. பள்ளிக்கூடத்துச் சுவர்கட்கிடையே கட்டுண்டு கிடந்த நான், கடலன்னையின் மடியீது தவழ்ந்து விளையாட நல்ல வாய்ப்பாயமைந்தது. கடலாடுவதிலேயே பெரும்பாலும் என் பொழுதினைக் கழித்தேன். கடற்கரையில் மக்கள் கூட்டம் எப்போதும் நிரம்பியே இருந்தது. அவர்களுள் ஒருவரையும் நான் அறியமாட்டேன். ஆனாலும், அவர்கள் பேச்சும் நடையும் என் செவிக்கும் கண்கட்கும் விருந்தாயமைந்தன; ஒருவாறு என் தனிமை உணர்வைப் போக்கின. நீல நிறம் படைத்த கடற்பரப்பு என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு என்னை மறக்கச் செய்த காலங்கள் பலப்பல. தன்னை மறந்த நிலையில் வருவது இன்பமேயல்லவா? இப்படியெல்லாம் இன்பம் பெற்றுத் தனிமையுணர்வு இல்லாமல் மகிழ்வாய்க் காலம் போக்கினேன்.

கடலாடி வருதலும், கருங்கடலைக் கண்டு மகிழ்தலும், மக்கள் சொல்லிலும் நடையிலும் ஈடுபட்டு நின்றலும் எனக்கு வழக்கமாகிவிட்டன. ஒரு நாள் என் சுவனத்தை மிகுதியும் சுவர்ந்த ஒருவர் அங்கே வந்தார். அவர்தான் செஞ்சீ. இது வரை எத்தனையோ பேர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்; அவர்களிடம் எல்லாம் என் கருத்து இப்படிச் சென்றதே இல்லை. செஞ்சீயை முதன்முதலாகப் பார்த்த போது நான் ஏதோ ஒரு வகை உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டேன். அவரை நான் முதன்முதல் பார்த்த போது ஒரு வெளி நாட்டவரும் அவருடன் காணப்

பட்டார். வெளி நாட்டவர் உடன் இருந்ததால், மேலும் என் கவனம் செஞ்சீயின்பால் சென்றது. அப்போதுதான் அவர்கள் தங்கள் உடைகளைக் களைந்து கடலாடுவதற்குத் தங்களை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள்; உடைகளைக் களைந்து கடலுள் மூழ்கி நெடுந்தொலைவு சென்று, மக்கள் கூட்டமே இல்லாததோர் இடத்தில் கடலாடித் திரும்பினார்கள். திரும்பியவர்கள், நல்ல நீரிலும் குளிக்காமல் தங்கள் உடலைத் துணியால் துடைத்துக் கொண்டு ஆடைகளை அணிந்து புறப்பட்டுவிட்டார்கள். தங்கள் அருகே இருப்பவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைக்கூட அவர்கள் கவனிக்கவில்லை; தங்கள் வேலை முடிந்ததும் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

என்றும் இல்லாத ஒரு வகை உணர்வு என் உள்ளத்தே எழுந்தது. அங்கே வந்து சென்றவர்தான் என அறிவதிலே என் எண்ணம் சென்றது. அவர் எப்படியோ என் உள்ளத்திலே இடம் பெற்றுவிட்டார். அடுத்த நாள் வழக்கமாகக் கடலாடு துறைக்குச் சென்றேன். சொல்லி வைத்தாற்போன்று செஞ்சீ அவர்கள் நேற்று வந்த அதே நேரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். இன்று அவர் தனியாகவே வந்தார். வந்தவர் யாரைப் பற்றியும் எவ்விதக் கவலையும் படாமல், முன் போலவே மக்கள் நெருக்கம் இல்லாத இடத்திற்குச் சென்று நீந்தினார். நான் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். ஆனால், முன்னாள் போன்று அல்லாமல் அவர்வேறு

வழியாகக் கரையினை அடைந்தார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்லவேண்டும் என்ற எனது திட்டம் தவிர்க்கப்பட்டது. நான் ஏமாந்து திரும்பினேன்.

அவர் நாள் தோறும் சொல்லி வைத்தாற் போன்று வருவதனையும் செல்வதனையும் நான் கவனித்துக் கொண்டே வந்தேன். அவரோ, பிறரைப் பற்றிய எண்ணம் சிறிதும் இல்லாதவராய் இயங்கினார். எனக்கோ, அவரோடு பேச வேண்டும் என்ற அவா மிகுந்து வந்தது. இப்படியிருக்கையில் அவர் ஒரு நாள் கடலாடிய பின்பு தம் உடையை உடுப்பதற்காக உதறினார். அப்படி உதறிய போது உடையில் வைக்கப்பட்டிருந்த அவர் கண்ணாடி கீழே விழுந்தது. அருகே இருந்த நான் அதனை எடுத்து அவர் கையில் கொடுத்தேன். 'நன்றி' என்ற ஒரு சொல்லோடு அவர் என் கையிலிருந்து அதனை வாங்கிக்கொண்டார். எப்படியோ அவர் பார்வை என்மீது பட்டுவிட்டது. அந்த மன நிறைவோடு நான் வீட்டிற்குத் திரும்பினேன்.

அடுத்த நாள் செஞ்சீ அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து கடலில் நீந்திச் சென்றேன். இருவரும் கடலில் நெடுந்தொலைவு சென்றுவிட்டோம். எங்களைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லாத அவ்வளவு தொலைவு சென்றுவிட்டோம். அப்போதுதான் செஞ்சீ நான் பின் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டு பேசத் தொடங்கினார். கதிரவன் தன் ஒளியினைக் கடல் நீரில் பரப்பியுள்ள தோற்றம் என் உள் ளத்தே ஒரு விதப் புத்துணர்ச்சியை ஊட்டியது.

செஞ்சீ பேசி விட்டார். அது வேறு உவகை தந்தது. நான் விடுதலை உணர்ச்சியும், உவகை உள்ளமும் கொண்டு என் கைகளை நீட்டி நீட்டி நீந்தினேன். செஞ்சீயோ நீர்ப்பரப்பினைப் பாயாக வைத்துப் படுத்த வண்ணம் வானத்துப் பேரழகைப் பார்த்தபடியே நீந்தினார். நானும் அவர் நீந்தியபடியே நீந்தி நீலவானின் பேரழகில் ஈடுபட்டேன். அவரோ, திடீரெனத் 'திரும்புவோம்' என்றார். நானும் மறு மொழி சொல்லாமல் உடன்பட்டுத் திரும்பினேன்.

இப்படி ஏதோ ஒரு வித உறவு எங்கள் இருவர்க்கிடையே ஏற்பட்டுவிட்டது. யாருமே இல்லையே என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த எனக்குச் செஞ்சீ நண்பரானார். இப்படிப் பழகிய மூன்றாம் நாள் அவர் எடுத்த எடுப்பில், "நீ நீண்ட நாட்கள் இங்கே தங்கப் போகிறாயா?" என்று கேட்டுவிட்டார். எனக்கே நான் எத்தனை நாட்கள் தங்கப்போகிறேன் என்பது தெரியாது. அதனைச் சொல்லி அவர் எத்தனை நாட்கள் தங்கப்போகிறார் எனக் கேட்டேன். அது தான் நான் முதன்முதலாக அவரோடு வாய் திறந்து பேசியது. கேட்டேனே தவிர, அவர் அதற்கொன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. வேறு எப்படியோ பேச்சுச் சென்றது.

அன்றை இரவு செஞ்சீ என்னைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்திருந்தார். அவர் வீடு ஒரு கோயிலின் பரந்த சுற்றுப்புறத்தில் இருந்தது. அங்கே சென்று அவரோடு உரையாடிய போது அவரைச் "செஞ்சீ, செஞ்சீ," என அழைத்தேன். அதனை அவர்

விரும்பவில்லை போலும்! அவர் துன்பம் கலந்த நகைப்பால் அதனை வெளிப்படுத்தினார். அவரை நான் கடற்கரையில் காண்பதற்கு முன்பே எங்கோ பார்த்துப் பழகிய உணர்வு என் உள்ளத்தே இருந்தது. எங்கென்பது மட்டும் நினைவில்லை. இதனை அவரிடமும் சொல்லிவிட்டேன். அவரோ, “இராதா, எனக்கூறிவிட்டார். சிறிது நேரம் சென்ற பின்பு, “தம்பி, நான் உன்னை எங்கேயும் பார்த்தது இல்லையே!” என்று சொன்னார். இப்படி எங்கள் உரையாடல் சென்றது. நான் விடை பெற்று என் விடுதிக்குச் சென்றுவிட்டேன்.

சில நாட்கள் கழித்து, செஞ்சீ அவர்கள் காமகூராவை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். அவரை நான் பிரிகின்ற போது எதனையோ இழந்தவன் போல ஆனேன். அவரை நான் பிரிகின்ற போது அவரை அவர் ஊரில் வந்து காணலாமா என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டேன். அவரோ, எவ்வித உணர்ச்சியும் காட்டாமல், 'வருக' என்ற சொல்லோடு முடித்தார். என் ஆர்வம் மிகுந்த சொல்லுக்கு அவர் வேண்டா வெறுப்போடு பதில் சொல்லியது என் உள்ளத்தினைப் புண்படுத்தியது. ஆனால், இத்தகைய நிலைகளை அவரிடம் பல முறை பெற்றுப் பழக்கமாகி விட்டது. ஆயினும், அவருடைய நட்பை விடுவதற்கு விரும்பவில்லை. ஏதோ ஒரு விதப் பிணிப்பு என்னை அவர்பால் கட்டுப்படுத்தியது. அப்பிணிப்பு எது வென என் மனத்தின் ஆழத்தில் தேடினேன். ஆனால், அது எதுவென்பது அவர் இறக்கும் வரை எனக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தது.

அவர் காமகூராவை விட்டு டோக்கியோவுக்குச் சென்ற பின்பு நானும் டோக்கியோப் பல்கலைக்கழக மாணவனாய் டோக்கியோவில் வதிந்தேன். அப்போது அவரை முதல் முதலாக ஒரு நாள் காணச் சென்றேன். அவர் அங்கே இல்லை. இரண்டாவது தடவை சென்ற போது ஓர் அம்மையார் வெளியே வந்து செஞ்சீ அங்கே இல்லையென்றும், அவர் வழக்கமாக மாதந்தோறும் காணச் செல்லும் கல்லறையைக் காணச் சென்றுள்ளார் என்றும் கூறி

ரை. அவரே செஞ்சீயின் மனைவியார் என்பதனை நான் அறிந்தேன். முன்பு காமகூராவில் அவர் வீட்டிற்குச் சென்ற போது நான் அவ்வம்மையாரைப் பார்க்கவில்லை. அவர் என்னிடம் சொன்ன சொற்களில் பணியும், அமைதியும், அன்பும் தவழ்ந்தன. அவருடைய பதிலைக் கேட்டு அவர்க்கு வணக்கம் சொல்லி விடை பெற்றுச் சென்றேன். செஞ்சீ அவர்களை இரு முறையும் காண முடியாத ஏக்கத்தில் சிறிது நேரம் எவ்விதக் குறிக்கோளும் இல்லாமல் நடந்தேன். சிறிது தொலைவு சென்ற பின்பு அவர் சென்றுள்ள கல்லறைக்கே செல்வதென முடிவு கட்டிப் புறப்பட்டேன்.

நான் கல்லறைகள் நிறைந்த அந்த இடுகாட்டினை நெருங்கிய போது செஞ்சீ வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார். நான் அவரைக் கண்ட மகிழ்ச்சியிலே “செஞ்சீ” என்று உரக்கக் கத்திவிட்டேன். அவரோ, மிகவும் படபடப்போடு ‘ஏன்? ஏன்?’ என்றார். அதனோடு நிற்காமல், “என்னைப் பின் தொடர்ந்தா வந்தாய்?” என்று துன்பமும் ஐயமும் வெளிப்படக் கேட்டார். அவர் முகம் சுருங்கியது.

அவருடைய வீட்டிற்குச் சென்று அவரைக் காணாத காரணத்தால் செய்தியறிந்து அங்கே வந்ததாகச் சொன்னேன். அவரோ, படபடப்பும் நடுக்கமும் மிக, “என் மனைவி நான் யாருடைய கல்லறையைக் காணச் சென்றுள்ளேன் என்பதைக் கூறினாளா?” என்று கேட்டார். “அவர் அதனைச் சொல்லவில்லை,” என நான் சொன்ன பின்புதான் அவர் சிறிது அமைதியுற்றார். இந்த உரையாடல்

நடந்தது ஒரு சிறிது நேரமேயானாலும், அதற்குள் அவர் உடலுறுப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றும் வெளிப்படுத்திய மெய்ப்பாடுகளை என்னால் விளக்கவே முடியாது. அவர் எதற்காக அவ்வளவு கலக்கமடைய வேண்டும் என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை. இருவரும் நடந்தோம். நான் வழியில் தோன்றிய கல்லறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவைகளின் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்திகளைப் புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் வந்தேன். செஞ்சீயோ, அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து, இறுதியில், “இவ்வளவு பேசியும் ‘சாவு என்பது என்ன?’ என்பதற்கு விளக்கம் தரவில்லையே!” என்றார். ஆனால், அதற்கு என்னால் எவ்வித விடையும் தர இயலாமல் பேசா திருந்தேன்.

சிறிது தூரம் இருவரும் ஒன்றுமே பேசாமல் நடந்தோம். அவர் வீடு நோக்கிச் செல்லும் வழியில் திரும்பினோம். அப்போது திரும்பவும் பேசத் தொடங்கினேன்.

“அது உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கல்லறையா?”

“அன்று.”

“உங்கள் உறவினருடையதோ?”

“அது என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் கல்லறை,” என்று சொல்லியதோடு மேலும் அதுபற்றி உரையாட விரும்பாதவராய் எங்கள் உரையாடலை முடித்துவிட்டார். நானும் பிரிந்து என் விடுதிக்குச் சென்றுவிட்டேன்.

அன்றையச் சந்திப்பிற்குப் பிறகு அடிக்கடி அவர் இல்லத்திற்குச் சென்று வந்தேன். அவரை அடிக்கடி கண்டு பேசவேண்டும் என்ற விருப்பம் என் உள்ளத்தில் மிகுந்து வந்தது. அவரோ, என்னிடம் எவ்வித மாறுபாடும் காட்டாமல், விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலையில் பழகினார். 'முதற்பழக்கம் எப்படி இருந்ததோ, அப்படியே பல நாள் பழகிய பின்பும் அவர் பழக்கம் இருந்தது. அவர் எப்போதும் அமைதியாகவே இருந்தார். சில காலங்களில் அவர் என்னோடு இருந்தாலும் இல்லாத நிலையே ஏற்படும். அவரோடு இருந்த பல தடவைகளில் நான் தனிமை உணர்வை அனுபவித்ததுண்டு. அவர் பேசிக் கொண்டேயிருப்பார்; சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிடுவார்; அடிக்கடி முகத்தில் துன்ப உணர்வினை வெளிப்படுத்துவார். உடல் நலத்தில் அவர்க்கு எவ்விதக் குறையும் இல்லை. ஆனால், உளந்தான் நன்றாய் இல்லை. அதற்குரிய காரணம் என்ன? அதுதான் புரியாத ஒரு புதிராய் இருந்தது. அவர் சிந்தனையும், முகமாற்றமும், பேச்சும் சிறிது சிறிது நேரந்தான் இருக்கும்; பின்னர் மாறிவிடும்.

ஒரு நாள், “நானும் உங்களோடு அக்கல்லறையைக் காண வரலாமா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “நான் கல்லறையைக் காணச் செல்வது ஏதோ உலாவி வருவோம் என்பதற்காக அன்று,” என்றார்.

“பெரியீர், நானும் கல்லறைக்குச் சென்று பார்க்கத்தான் வருகிறேன்,” என்றேன்.

செஞ்சீ முகம் மாறுபட்டது. அப்போது அவர் முகத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சியினை இன்ன தென்று வருணிக்க முடியாது. அதுவென்ன? அச்சமா? வெறுப்பா? வியப்பா? இவைகளில் எது வெனவும் சொல்ல முடியாது.

“தம்பி, நான் யாருடனும் அங்கே செல்ல விரும்பவில்லை; என் மனைவியைக்கூட அழைத்துச் சென்றதில்லை. ஆனால், காரணம் கேளாதே. காரணம் சொல்ல முடியாத நிலையில் உள்ளேன்,” என்றார்.

எனது நட்பு ஏதோ ஆர்வத்தில் ஏற்பட்ட ஒன்றாய் இருந்திருப்பின், நான் அவர்பால் செலுத்தி வரும் பரிவு அன்றே அற்றுப்போயிருக்கும். ஆனால், எங்கள் தொடர்பு பிரிக்க முடியாத தொடர்பாகி விட்டது. ஒரு மாதத்திற்கு இரண்டு மூன்று தடவை அவர் வீட்டிற்குச் செல்வது எனக்குப் பழக்கம் ஆய்விட்டது. ஒரு நாள் நான் அவரைக் காணச் சென்றபோது, “என்னைப் போன்ற மனிதனை ஏன் காண வருகிறாய்?” என்று எதிர் பாராத வகையில் திடுக்கிடும் கேள்வியினைக் கேட்டார்.

அவரைக்காண வருவதில் குறிப்பிடத்தக்க யாதொரு காரணமும் இல்லையெனக்கூறி, அப்படி வருவதால் அவர்க்கேதேனும் இடையூறுண்டோ எனக்கேட்டேன். அவரோ, நான் வருவதனால் தமக்குத் தீங்கோ இடையூறோ இல்லையெனவும், தனிமையான தமக்கு ஒரு கூட்டுக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்ச்சி எனவும் சொல்லி, நான் அவரிடம் அடிக்க

கடி வருவதற்கு ஏதேனும் காரணம் உண்டோ என்பதனை அறிய விரும்பியதாகக் கூறினார்.

அவருடைய கேள்விகளை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஏன் இவ்வாறெல்லாம் கேட்கிறார் என்பதனைப் புரிந்துகொள்ளாமலே அவரையே கேட்டுவிட்டேன்.

அவர், “தம்பி, நான் தனிமையானவன். நீயும் தனியாகத்தான் உள்ளாய் போலும்! வ்யதான காலத்தில் நான் தனிமையாய் இருந்தாலும் அத்தனிமை அவ்வளவு துன்பத்தினைத் தாராது. ஆனால், உன்னுடைய இளமைத்தன்மை அவ்வாறு தனிமையாய் இருப்பதனைத் தடுக்கும். எப்போதும் எதனையாவது செய்துகொண்டிருப்பதனையும், முன்னேற்றம் அடைவதையுமே நீ எண்ணுவாய்,” எனக் கூறினார்.

“நான் தனிமையில் இல்லையே!” எனக்கூறினேன். நான் சொன்னது அவர் காதுல் விழவில்லை போலும்! மேலும் பேசினார்: “உன்னைப் போன்று இளமைக் காலத்தே தனிமையுணர்ச்சியைச் சிறிது நேரம் பெற்றாலும் அதனால் நான் அடைந்த துன்பம் கொஞ்சமன்று. நீயோ, என்னோடு இருந்தாலும் உன் உள்ளத்தால் தனிமையுணர்வைப் பெறுகிறாய் என்பதனை நான் அறிவேன். ஆனால், உன்னுடைய அந்தத் தனிமையுணர்வினைப் போக்கும் வன்மை எனக்கு இல்லை. ஆகையால், அப்போதெல்லாம் உன் உள்ளத்தினை நீ வேறு வகையில் செலுத்துகிறாய்,” எனக் கூறி எதனையோ எண்ணியவராய் நகைத்தார்.

செஞ்சீயைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே வரும் போது அவருடைய துணைவியாரைப் பற்றியும் சில வற்றைச் சொல்ல வேண்டும். நான் முதன்முதல் அவ்வம்மையாரைக் கண்ட போதே அவர் நல்ல அழகுடையவர் என்பதனை அறிந்தேன். என்பால் அவர் அன்பும் கருணையும் காட்டினார். நானே, மாணவன். ஒரு மாணவன் தம் கணவரிடம் அடிக்கடி வந்து பேசிச்செல்வதில் அவர் பெருமையுற்றார். செஞ்சீ அவர்களுடன் என் நட்பு மிக மிக, சில காலங்களில் நான் அவர்கள் வீட்டிலேயே தங்கி இரவு உணவு கொள்ளுவதும் வழக்கமாயிற்று. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களால் செஞ்சீ அவர்களின் துணைவியாரோடு பழகிப் பேசும் வாய்ப்பு மிகுந்தது.

ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்த போது அவ்வம்மையார் செஞ்சீ அவர்கட்கும் எனக்கும் அரிசிக்கள் கொடுத்தார்; எங்கட்குக் கொடுத்தாரேயன்றி, தாம் கொஞ்சமும் அருந்தவில்லை. செஞ்சீ என்றும் இல்லாத மகிழ்வோடு காணப்பட்டார். அவர் தாம் வைத்திருந்த கோப்பையைத் தம் மனைவியாரிடம் தந்து, அவரையும் அருந்துமாறு மிகவும் அன்பொழுகச் சொன்னார்.

அம்மையாரும் ஒத்துக்கொண்டார்; ஆனால், தயக்கத்தோடு. மேலும், அவர் இதற்கு முன்பு தம் கணவர் ஒரு போதும் அரிசிக்கள் குடி என்று சொன்னதே இல்லை என்பதனைச் சுட்டியும் காட்டினார்.

செஞ்சீயோ, அம்மையார்க்கு அது பிடிக்காது என்ற காரணத்தாலும், அவர்க்கு நல்லது என்பதனாலும், மகிழ்வூட்டும் என்பதனாலும் சில வேளைகளிலேதான் “அருந்து” எனச் சொல்வதாகக் கூறினார். அவர் மகிழ்ச்சிப் பேச்சு மேலும் மகிழ்வாகச் சென்றது.

இவைகளையெல்லாம் கவனிக்கையில் செஞ்சீயும் அவருடைய மனைவியாரும் இன்ப வாழ்வுடைய கணவன் மனைவியராகவே காட்சியளித்தனர். செஞ்சீ அவருடைய மனைவியாரைப் பெயரிட்டு அழைக்கையில் அவர் குரலில் ஒரு போதும் காணமுடியாத குழைவு வெளிப்படும். அவர் மனைவியாரை நாடகத்திற்கும் இசையரங்குகட்கும் அழைத்தும் செல்வார். சிற்சில சமயம் இருவரும் அக்கம்பக்கத்தில் காண விரும்பும் இடங்கட்குச் சென்று வருவதும் வழக்கம். ஆனாலும், அவர்கள் வீட்டில் அவர்களுக்கிடையே சிரிப்பொலியோ, கலகலப்போ இருப்பது இல்லை. வீட்டில் எப்போதும் அமைதி நிலவிவந்தது. ‘மனைக்கு விளக்கம் குழந்தைகள்தானே? குழந்தை இல்லாமையாலேதான் கலகலப்பு இல்லையோ!’ என்று கூட நான் எண்ணினேன். செஞ்சீயின் மனைவியார் ஒரு நாள் நாங்கள் மூவரும் இருக்கையில் தங்கட்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்றார்.

செஞ்சீயோ, அதனைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாதவராய், “ஒரு தத்துப்பிள்ளை கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டுவிட்டார். “தத்துப்

பிள்ளையா! வேண்டவே வேண்டா!” என்று மறுத்து விட்டார் அம்மையார். “அப்படியாயின், நமக்கென் ஒரு பிள்ளை ஒரு போதும் பிறக்கப்போவதே இல்லை,” எனச் செஞ்சீ கூறியதனைக் கேட்டு நான் வியப்பு அடைந்தவனாய், அவர் சொல்லுக்கு விளக்கம் என்னவென்று கேட்டு விட்டேன். அவரோ, உரக்கச் சிரித்து, “அது எங்கள் முன்வினைப்பயன்,” என்று கூறினார். பின்னொரு தடவை அவர் வீட்டிற்குச் சென்ற போது அவ்விருவர்க்கிடையே ஏதோ சச்சரவு நடந்துகொண்டிருந்ததாகத் தெரிந்தது. அவர்கள் பேச்சே அதனைக் காட்டிவிட்டது. அவ்வம்மையார் தேம்புகின்ற ஒலியும் கேட்டது. இவை என் காதில் விழுந்த பிறகு அவர்களைக்காண விரும்பாமல் நொடிப் பொழுதில் நான் வந்ததை அவர்கள் அறியு முன்பு என் விடுதிக்குத் திரும்பி விட்டேன்.

இது வரை அவர்களுடைய வீட்டிலேயே கேளாத ஒலியினைக் கேட்ட காரணத்தால் சற்று மனக் கலக்கமடைந்தேன். நான் திரும்பி வந்த ஒரு மணி நேரத்திற்கெல்லாம் செஞ்சீயே என்னை நோக்கி வந்தார். அவரும் நானும் வெளியே உலாவச் சென்றோம். பீர் குடித்தோம். அவரோ, அன்று அவ்வளவு விரும்பியோ நிறையவோ குடிக்கவில்லை.

அவர், “இன்று இரவு நல்ல இரவாயில்லை!” என்று துன்ப நகைப்பு நகைத்தார்.

நானோ, இது வரை ஒன்றுமே அவரிடம் பேசாமல் இருந்தேன்.

அவர், “நான் என்னுடைய மனைவியோடு சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு சண்டையிட்டுக்கொண்டேன்,” என்றார்.

“ஏன்?” என்று கேட்பதற்குமேல் எனக்குப் பேசத் துணிவு வரவில்லை.

“அவள் என்னைத் தவறாக எண்ணுகிறாள். பெண்களே இப்படித்தான் போலும்! ஆனால், அவள் எண்ணுவது போன்ற பண்புடையவனா நான்? அதனை நினைத்தாலே என் மனம் வேகின்றது! இதற்கு முன்பு இப்படிப்பட்ட துன்ப நிலையை நான் அடைந்ததே இல்லை,” என்று செஞ்சீ தம் உள்ளத்தைச் சொன்னாரே தவிர, அம்மையார் என்ன சொன்னார் என்பதனைப் பற்றிச் சொல்லவே யில்லை. நாங்கள் மேலும் நடந்தோம். என் விடுதி வரும் வரை பேசாமலே நடந்தோம். விடுதியை அடைந்தவுடன் செஞ்சீ என்னை விடுதிக்குப் போகச் சொல்லி, “என் மனைவி காத்திருப்பாள். நான் போக வேண்டும்,” எனக்கூறி விரைந்து சென்றார்.

அவர் இறுதியில் கூறிச் சென்ற சொற்களும் தம் மனைவியாரைக் காண வேண்டும் என்று செல்லும் விரைவும் எனக்கு ஒரு வித ஆறுதலளித்தன. அமைதி நிலவி வந்த செஞ்சீயின் இல்லத்திலே புயல் கிளம்பிவிடுமோவென எண்ணிய என் உள்ளம் அமைதியுற்றது; அன்றையச் சச்சரவு அவர்கட்கிடையே ஏற்படும் தற்காலிக ஊடல் என எண்ணி மகிழ்ந்தது.

செஞ்சீயே ஒரு நாள், “என் வாழ்விலே எனக்கு ஒரே பெண்மணியைத்தான் தெரியும். அவள்தான் என் மனைவி. அவளோ, இந்தப் பேருலக முழுமையிலும் நான் ஒருவன்தான் ஆடவன் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள். ஆகையால், நாங்கள் இம்மண்ணுலகில் பேரின்பம் அடையக் கணவன் மனைவியராய் இருக்க வேண்டியுள்ளது,” என்று கூறினார்.

அவர் கூற்று எனக்கு ஐயம் ஏற்படுத்தித் தொல்லை தந்தது. அவர் ஏன் ‘நாங்கள் மகிழ்வாக இருக்கிறோம்,’ எனக் கூறாது, ‘மகிழ்வான கணவன் மனைவியராய் இருக்கவேண்டியுள்ளது’ என்றார்....?

நான் இப்படிப் பல விதமாக எண்ணினேன் ; குழம்பினேன். இப்படிச் குழம்பிக்கொண்டிருக்கிறபோது அவருடைய மனைவியாரோடு உரையாடுகின்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது. அது இலையுதிர்காலம்; பகற்போது மிகவும் சுருங்கி இராப்பொழுது மிகுந்திருக்கும் காலம். அப்போது டோக்கியோவில் கள்ளர் பயம் மிகுதியாய் இருந்தது. செஞ்சீயின் வீட்டின் சுற்றுப் புறத்தில் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் களவு நடந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் செஞ்சீ தம் மனைவியாரை வீட்டில் தனியே விட்டு விட்டு ஒருவிருந்துக்குச் செல்லவேண்டியநிலை ஏற்பட்டது. அவ்விருந்துக்குப் புதியவராய் வந்த ஒரு மருத்துவருக்கு அளிக்கப்பட்ட விருந்து அது. செஞ்சீ விருந்தழைப்பிற்கு ஒத்துக்கொண்டபின் செல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. எனவே, அவர் இராக்காலம், திருட்டு, தனிமை இவைகளை எண்ணி, தாம் வருமளவும் தம் வீட்டில் இருக்குமாறு என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். நானும் உடன்பட்டேன்.

நான் அவர்களுக்குச் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற வீட்டிற்குச் சென்றபோது அம்மையார் என்னை அன்போடு வரவேற்றுப் படிப்பறைக்கு அழைத்துச் சென்று, அங்குள்ள நூல்களைக் காட்டிப் பயன்படுத்திக்கொள்ளச் சொன்னார். நான்

அதற்கு இசைந்தேனே தவிர, என் உள்ளம் படிப்
பிலோ நூல்களைக் காண்பதிலோ செல்லவில்லை.

அம்மையார் அரைமணி நேரம் சென்ற பின்பு
வந்தார்; என்னையும் அமைதியற்று அமர்ந்திருக்கும்
என் தோற்றத்தையும் கண்டு காரணம் கேட்டார்.

நான் அமைதியற்று இல்லையெனவும் என்
உள்ளம் திருடனைப் பற்றிய எண்ணத்தில் ஈடுபட்
டது எனவும் கூறினேன். அவர் ஒரு கோப்பைத்
தேநீர் தந்தார். அருந்திக்கொண்டே நான் இருந்த
அறையில் இருந்து திருடர்கள் வந்தால் காணமுடி
யாதே என்றேன்.

பிறகு அம்மையார் நண்பர்கள் வந்தால் அவர்
களோடு உட்கார்ந்து பேசுகின்ற முன் அறைக்கு
என்னை அழைத்துச் சென்றார். அங்கே தேநீரும்
அடைகளும் கிடைத்தன. அடையைத்தின்று
கொண்டே, 'இதுவே தக்க சமயம்,' என எண்ணி,
அவருடைய கணவரைப்பற்றிய பேச்சைத் தொடங்
கினேன்.

“அவர் இப்படி அடிக்கடி உங்களை விட்டுவிட்டு
வெளியே சென்றுவிடுவாரா?”

“இல்லை; அவர் மக்களைக் காண்பது என்றாலே
தயங்குகின்றாரே!” என்று மேலும் பல சொன்னார்.

“உங்களிடம் அவர் காதல் செலுத்தத் தொடங்
கியதிலிருந்துதான் இத்தகைய வெறுப்புள்ளம்
பெற்றார் என எண்ணுகிறேன்!” எனக் கூறினேன்.

“தம்பி, நீ நன்றாகப் படித்த பிள்ளை ; உனக்கு ஆயும் திறனும் உண்டு. அவர் உலகை வெறுக்கத் தொடங்கியதிலிருந்துதான் என் மீதும் வெறுப்புக் காட்டத் தொடங்கினார் எனவும் கூறலாமே!” என்றார் அவ்வம்மையார். எனக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆயினும், “சரி நீங்கள் அவரைத் திடீரெனப் பிரிந்துவிட்டால் அவர் முன்போன்ற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள முடியுமா?” என்றேன்.

“அதனை அவரிடந்தான் கேட்க வேண்டும்.”

“நீங்கள் அவரிடம் எந்த அளவுக்கு நேசம் பாராட்டுகிறீர்கள்?”

“நான் இவ்வினாவிற்கு விடை சொல்லியே ஆக வேண்டுமா?”

“நிச்சயமாக.”

“தம்பி, நான் இல்லையென்றால் அவர் பாடு திண்டாட்டந்தான். அவரால் வாழக்கூட முடியாது. அவர் இந்த அளவாவது மகிழ்வுடன் இருப்பது என்னாலேதான் என்றால், அது மிகையாகாது. நான் முயன்று முயன்று அவர் கவலைப்படும் போதெல்லாம் கவலையை மாற்றுகிறேன். அவரும் என்னாலேதான் இந்த அளவாவது மகிழ்வுடன் இருக்க முடிகிறது என்பதனை உணர்கிறார்.”

“அப்போது அவர் உங்களை நேசிக்கவில்லை என்று சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள்,” என்று நான் கேட்டுவிட்டேன். அவரை அச்சொற்கள் பெரிதும் வருத்திவிட்டன. நான் அனுபவமற்ற

இளைஞன் என்பதனை அத்தகைய சொற்களே காட்டிவிட்டன.

‘இல்லை,’ எனச் சொல்லிவிட்டு அவர் மேலும் பேசினார்: “அவர் உலகையே அன்றி உலகத்தின் மக்கள் இனத்தினையும் வெறுக்கின்றார். மக்கள் இனத்தில் நானும் ஒருத்தி. நான் மட்டில் எப்படி அவர் அன்பைப் பெற்றுள்ளதாகக் கூறிக்கொள்ள முடியும்?”

நான் அம்மையாரின் அறிவுத் திறனைக் கண்டு மிகவும் வியப்படைந்தேன். அவர் வயதாலும் பேச்சாலும் பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவரே; ஆனால், அறிவால் மிகவும் நுண்ணிய தன்மை படைத்தவர். அவர் பெண்டிர் அறிவால் ஆடவர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்ற எண்ணத்திற்கே இடம் இல்லாமல் செய்துவிட்டார்; நல்ல அறிவுடன் உரையாடும் திறமையும் பெற்றிருந்தார். நான் அவர் ஒரு பெண்மணி என்பதனையே மறந்துவிட்டேன்; மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்தேன்.

“செஞ்சீ அவர்கள் இளமைக் காலத்தே வேறு பட்டவராய்க் காணப்பட்டார் என நீங்கள் ஒரு முறை சொல்லவில்லையா?”

“சொன்னேன். அவர் அப்படி இருந்தது முற்றிலும் உண்மை.”

“அவருடைய திடீர் மாற்றத்திற்குக் காரணம் என்ன?”

அம்மையார் சிறிது நேரம் ஒன்றுமே பேச

வில்லை. அறையில் அமைதி நிலவியது. எங்கும் எவ்வித ஒலியும் கேட்கப்படவில்லை. திருடனைப் பற்றிய எண்ணமெல்லாம் எங்கோசென்றுவிட்டது. உண்மையில் நான் அதனை மறந்தே போய் விட்டேன்.

“நான்தான் அவர் மாற்றத்திற்குக் காரணம் என்று நீ எண்ணுகிறாயா?” என்று திடீரெனக் கேட்டார் அம்மையார்.

“இல்லை,” என்றேன்.

அவர் எழுந்து சென்று கொதிக்கும் நீர் உள்ள கோப்பையில் சிறிது தண்ணீர் ஊற்றிக் கொதிப்பை அடக்கினார்.

பின்பு திரும்பி வந்து, “அவர் இவ்வாறு பொறுப்பற்று — விருப்பு வெறுப்பற்று — வாழ்வதால் மனம் நைகின்றபோதெல்லாம் நான் அவரைக் கெஞ்சுவது உண்டு. ‘நான் செய்வதில் பேசுவதில் பழகுவதில் ஏதேனும் தவறு இருந்தால் எடுத்துக் காட்டுங்கள்; திருத்தங்கள்,’ என்று மன்றாடுவேன். ஆனால், அவரோ, தாமே தவறுடையவர் என்று கூறிவிடுவார். நான் அழுதழுது என்கலக்கத்தினையும் துன்பத்தினையும் நீக்க முயலுவேன்,” என்று சொன்னார்.

இப்படிச் சொல்லும்போது அம்மையார் கண்கள் கலங்கின; உடல் நடுங்கியது. ஏன்? என்னுள்ளும் கரைந்தது. நானும் கலங்கினேன். இதற்கு முன்பெல்லாம் அவர் அறிவோடு உரை

யாடினார்—எனக்குக் கலக்கம் ஏற்படவில்லை. இப்போது அவர் இதயம் வெளிப்பட்டது. ஓர் இதயம் மற்றோர் இதயத்தோடு ஒன்று சேரும்போது அது னுடைய உணர்வுகள் சேர்வதற்கும் வரும். இதை இலக்கியம் படித்தவர் உணர்வர். எனவே, அவர் துன்புணர்ச்சிகள் என்னையும் பற்றின. உலகத்தை வெறுப்பதாலேதான் அவர்மீது செஞ்சீ வெறுப்புணர்வு காட்டுகிறார் எனவும், அவர்மீது வெறுப்புக் கொண்டுள்ளதாலேதான் உலகை வெறுக்கத் தொடங்குகிறார் எனவும் மாறி மாறி அவர் எண்ணுகிறார். அவருடைய நிலையை எண்ண எண்ணத் துன்பம் ஏற்படுகிறது. அவர் இவ்வாறு இயங்குவதற்கு அவர்களுடைய மணவாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி காரணமாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால், அது எது? அது என் அறிவிற்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அப்பாற்பட்டது என்று எண்ணி, “அவர் உங்களை வெறுக்கவில்லை என்பதனை நான் உறுதியாகச் சொல்வேன்,” என்றேன். அவர் சிறிது நேரம் அமைதியாய் இருந்தார்; பின்பு “உண்மையைச் சொல்லப்போனால், அவருடைய இந்த நிலைக்குக் காரணம் உண்டு. ஆனால், அதனை நான் சொல்ல முடியாது. அதற்கு அவர் அனுமதி தரமாட்டார்,” என்று கூறினார்.

நானோ, அதனை அறியத் துடித்து, “என்ன அது? சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்கள்!” என்று கேட்டுவிட்டேன்.

“அவர் பல்கலைக் கழக மாணவராய் இருந்த

போது அவர்க்கு நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் உண்டு. அவர் பட்டம் பெறுதற்குச் சிறிது காலத்திற்கு முன்பு திடீரென இறந்துவிட்டார்,” என்று கூறினார்; பிறகு மிகவும் மெல்லிய குரலில், “அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டார்!” என்றார்.

“ஓ! செஞ்சி மாதந்தொறும் சென்று கண்டு வருவது அந்நண்பரது கல்லறைதானா?”

“அதனை நான் சொல்லமாட்டேன். சரி. ஒரு நண்பரது இறப்பு இவ்வளவு மாற்றத்தினை ஒருமனிதருடைய வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்துமா? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவே இல்லை. தம்பி, நீ யோசித்துச் சொல்,” என்றார் அம்மையார்.

எதனைச் சொல்வதென எனக்குப் புரியவில்லை. அப்போது செஞ்சி அவர்கள் வரும் அரவம் கேட்க அம்மையார் எழுந்தார். அவர் எழுவதற்கும் செஞ்சி கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைவதற்கும் சரியாய் இருந்தது. செஞ்சி மகிழ்ச்சியுடன் தோன்றினார்.

அவர், “தம்பி, நன்றி!” எனச் சொல்லி, “திருடன் வந்தானா?” என்று நகைத்துக்கொண்டே வேடிக்கையாகக் கேட்டார். நானும் நகைத்தேன்.

அம்மையார் சில அடைகளை ஒரு காகிதத்தில் கட்டி என்னிடம் அளித்தார். நான் பெற்றுக் கொண்டு விடை பெற்று என் விடுதிக்குச் சென்றேன்.

அடுத்த நாள் அவர் கொடுத்த அடைகளைத் தின்றேன். தின்னும்போதெல்லாம் அவரைப்பற்றி

றிய எண்ணமே வந்தது. எவ்வளவுதான் செஞ்சீ வேண்டா வெறுப்போடு இருந்தாலும், அவர்கள் கணவன் மனைவி என்ற அளவில் மகிழ்வாகவே உள்ளார்கள் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தேன். என்னுடைய நட்பும் அவர்களிடம் மிகவும் நெருக்கமாயமைந்தது. செஞ்சீ அவர்கள் மனைவியார் என்னுடைய உடைகளையெல்லாம் ஒழுங்காக அடுக்கியும், கிழிந்தவைகளைத் தைத்தும் உதவி, தாய்மை அன்பைக் காட்டினார். இப்படி இருக்கும் நாளையில் திடீரென நான் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த என் தந்தையாரைக் காணப் புறப்பட்டேன். கையிலோ, பொருள் இல்லை. அப்போது பொருள் கொடுத்து உதவியவர் செஞ்சீயே.

நான் வீட்டை அடைந்தபோது என் தந்தையார் நான் எண்ணிய அளவு நோய்த்துன்பம் பெற்றிராதது கண்டு மனமகிழ்ந்தேன். அவர் படுக்கைமீது உட்கார்ந்திருந்தார்; அடுத்த நாளே படுக்கையை எடுத்துவிடும்படி சொன்னார்.

எனக்குச் சேய்மையில் உள்ள 'கியூசு' என்ற இடத்தில் பணியாற்றும் ஒரு தமையனார் உண்டு. என் தங்கையோ, திருமணமானவள். அவளும் தன் கணவர் வீட்டில் இருக்கிறாள். அவளுடைய இல்லமும் மிகச் சேய்மையிலே உள்ளது. எங்கள் மூவரும் நான்தான் சில கல் தொலைவிலேயே இருப்பவன். ஆகையினால், எங்கள் தந்தையார் உடல் நலம் குன்றியபோதெல்லாம் என்னையே அழைத்துத் தம் அருகில் இருக்கச் சொல்வார். நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் எந்தத் தந்தையும் தன் பிள்ளைகள் அருகே இருக்க எண்ணுவது இயல்புதானே? அவரது நோய் எங்கள் மனத்திற்குக் கலக்கம் உண்டுபண்ணியது. எங்கள் கலக்கத்தைக் கண்ட அவர் தாம் அவ்வளவு துன்பமடையவில்லையெனவும், கலக்கமடையும் அளவு தமக்கு நோய் இல்லை எனவும் சொன்னார். ஆயினும், அவர் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று நடப்பது இல்லை. எப்பொழுதாவது ஒரு தடவை வீட்டுத் தோட்டத்திற்குச் செல்வார்.

நான் தந்தையாரோடு 'செசு' ஆட்டம் ஆடி

மகிழ்வுட்டி வந்தேன். நாங்கள் செசு ஆட ஆரம்பித் தால் உலகையே மறந்துவிடுவோம். சில சமயங்களில் செசு காய்கள் என்காவது மறைந்துவிடும். விளையாட்டு முனைப்பில் அதனைக்கூடக் கவனிக்கமாட்டோம். சில சமயங்களில் காய்கள் அடுப்பிலேகூட விழுந்து விடும். என் தாயார் அவற்றை எடுத்துத் தருவார். செசு விளையாட்டில் எனக்கே சில சமயம் களைப்பு ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால், தந்தையார் மகிழ்வுக்காக அவரோடு விளையாடிய காலங்களும் உண்டு.

இப்படிக் காலம் செல்கையில் டோக்கியோவைப் பற்றியும், செஞ்சீயைப்பற்றியும் நினைவுகள் வந்தன. என் பெற்றோரிடம் செஞ்சீயைப்பற்றியும் அவர் என் நண்பர் என்பதையும் சொல்லி அவர்க்கு ஒரு கடிதமும் எழுதினேன். ஆனால், அவரிடமிருந்து பதிலை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

அவருடைய தன்மைதான் நான் அறிந்த தொன்றாயிற்றே! ஆனால், என் நினைவிற்கு மாறாக, பதில் வந்தது வியப்பாய் இருந்தது. ஆனால், பதில் இரண்டொரு வரிகளில் முடிந்தது. அவர் வாழ்க்கையிலே எனக்கு எழுதிய முதல் கடிதம் இதுவே. அடுத்தது அவர் இறப்பதற்கு முன்பு எழுதப்பட்ட கடிதம். அது பல பக்கங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இரண்டு கடிதங்களே அவர் எனக்கு எழுதியவை.

செஞ்சீயைப்பற்றி நான் சொன்னவைகளைக் கேட்ட என் தாயார், நான் டோக்கியோ செல்கையில் சில காளான்களை எடுத்துச் சென்று செஞ்

சீக்குத் தரச்சொன்னார். காளான்கள் டோக்கியோப் போன்ற பெருநகர மக்கட்குக் கிடைப்பது அரிதல்லவா? நானும் இசைந்தேன்.

செஞ்சீ அவர்கள் என் உள்ளத்தினை எப்படித் தான் அவ்வளவு கவர்ந்தாரோ நான் அறியேன்! என்னைக்காட்டிலும் உலகில் வேறுயாருமே அத்தகைய பற்றினை அவர்பால் கொண்டவர் இருந்திருக்கமாட்டார் என நான் எண்ணினேன். அவர் ஆற்றல் என் தசைகள் மூலம் பாய்ந்தோடியது. என் இரத்தமெல்லாம் அவர் வாழ்வே ஓட்டமெடுத்தது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

என் தந்தையார் ஒருவாறு நலம் அடைந்தார். கல்லூரி திறப்பதற்குச் சில நாட்களே இருந்தன. ஆயினும், டோக்கியோவுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற விருப்பம் மிகுந்தது. செல்லத் தீர்மானித்து விடை பெற்றுப் புறப்பட்டேன்.

என்னுடைய பட்டப் படிப்பின் இறுதி நாள் நெருங்கிக்கொண்டே இருந்தது. சூன் மாதந்தான் இறுதி நாள். அதற்கான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை ஏப்பிரல் மாத இறுதிக்குள் நான் கொடுத்தாக வேண்டும். நானே, பெரும்பொழுதை வீணாகக் கழித்துவிட்டேன். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்கான எவ்வித முயற்சியும் செய்யவே இல்லை. எப்படியும் முடித்துவிடுவது என்ற நோக்கத்தோடு என் முழு முயற்சியையும் செலுத்தத் தலைப்பட்டேன். செஞ்சீ பட்டம் பெறுதற்கு முன்பு எந்தத் தலைப்பில் ஆய்ந்து கட்டுரை எழுதிப் பட்டம் பெற்றாரோ, அந்தத் தலைப்போடு ஒட்டிய தலைப்பில் ஆராய்ச்சி தொடங்கி எழுத எண்ணினேன். எண்ணிய உடனே கட்டுரை எழுதி முடித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் எந்த எந்த நூல்களைப் படிப்பது என்று அவரையே கேட்டுவிடுவது என்று புறப்பட்டேன். அவரும் அவரால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்தார்; அவ்வப்போது குறிப்புகள் கூடத் தந்தார். ஏப்பிரல் வரை வேறு எதிலும் கவனம் செலுத்தாமல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையிலேயே உள்ளத்தினைச் செலுத்தி, எழுதி முடித்தேன். கோடை தொடங்குவதற்கும் என் கட்டுரை முடிவதற்கும் சரியாய் இருந்தது. கூண்டில் அடைபட்ட பறவை எவ்வித உணர்வோடு வெளியே மகிழ்வோடு

கிளம்புமோ, அத்தகைய விடுதலை உணர்வினைப் பெற்றேன்.

வேலை முடிந்த மகிழ்ச்சியிலே 'செஞ்சீ' இல்லத் திற்குச் சென்றேன். அஃரை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே சிறிது தூரம் அவருடன் நடந்தேன். நகர எல்லையைக் கடந்து அமைதியான சுற்றுப்புறத்தினை அடைந்தோம்; மேலும் நடந்தோம். அங்கே ஒரு சிறு குன்றின் உச்சியில் அடர்ந்த தோப்புக்கிடையே இருந்த ஒரு வீட்டினைக் கண்டோம். தோப்பினுள் நுழைந்தோம். அது ஒரு செடி வளர்ப்புத் தோட்டம் என்பதனை உணர்ந்து அங்கே இருந்த ஒரு பலகையின்மீது உட்கார்ந்தோம். எங்களைச் சூழ இருந்த இயற்கையின் வனப்பில் உள்ளமெல்லாம் பறி கொடுத்திருக்கையில், செஞ்சீ, "உங்கள் தந்தையார் செல்வரா என்பதனை நான் அறிந்துகொள்ளலாமா?" என்று திடீரெனக் கேட்டார்.

"செல்வரல்லர். ஆனால், அவருக்குச் சிறிதளவு நிலம் உண்டு," என்றேன்.

"எவ்வளவு?"

"ஏதோ கொஞ்சம் காடும் சிறிதளவு நன்செயும் உண்டு. கையிலே பொருள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை."

இதற்கு முன்பு எப்போதுமே பேசாத ஒன்றினைப்பற்றித் திடீரெனக் குறிப்பிட்டுக் கேட்டது எனக்கு ஒரு வாய்ப்பாய்விட்டது. எனக்கு அவ

ருடைய பொருளாதாரத்தினைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அவா நீண்ட நாட்களாக உண்டு. தக்க சமயம் அதுதான் என எண்ணி, “உங்கள் பொருளாதார நிலை எப்படி?” என்று கேட்டு விட்டேன்.

“நான் என்ன, ஏதாவது சொத்து வைத்திருப்பவன்போலவா தோன்றுகிறேன்?” என்றார் அவர்.

ஆம். அவர் உடுப்பதும் நடப்பதும் எளிமையாய் இருந்தன. அவர் வீடோ, மிகச்சிறிய வீடு. ஆயினும், கஞ்சத்தனமோ வயிற்றுக் கவலையோ அவர் வாழ்வில் இல்லை. இப்படி எண்ணிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவராக, “ஆம். நான் சிறிது பொருள் வைத்துள்ளேன். ஆயினும், செல்வன் எனக் கூறும் அளவு என்னிடம் பொருள் இல்லை,” என்று சொன்னார்.

சிறிது நேரம் அமைதியாய் இருந்து தம் கைத்தடியைத் தரையில் ஊன்றிப் பேசத் தொடங்கினார்.

“ஆனால், நான் ஒருகாலத்தே பெருஞ்செல்வந்தனாய் இருந்தேன்,” என்று இரு முறை கூறினார்.

நான் இதனைக் கேட்டபின்பு கடந்தகால வாழ்வு உள்ளத்தினை வருத்துமோ என எண்ணி என் தந்தையாரது உடல்நலக் குறைவைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினேன்.

அவரோ, “தம்பி, உன் தந்தையாருக்கு ஏதேனும் சொத்திருந்தால் அதனைப் பிரித்துத் தந்து

விடச் சொல். அவர் உயிருடனிருக்கும்போதே இதனைச் செய்துவிடச் சொல்," என்றார்.

அவர் ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறார் என்பதனை உணராமலே நான் "சரி" என்று சொல்லிவிட்டேன்.

அவர் என்னுடைய உடன்பிறந்தார் சீற்றத்தார் முதலியவர்களைப் பற்றியெல்லாம் கேட்டார். நானும் சொன்னேன். "அவர்கள் எல்லோரும் நம்பிக்கையானவர்களா?" என்று வினாவினார்.

எனக்கு அவ்வளவாக அவர்களைப்பற்றியெல்லாம் தெரியாமல் இருந்தாலும், "நம்பிக்கை மேசம் செய்பவர் என்று குறிப்பிடக்கூடியவர் யாரும் இல்லை," என்றேன்.

"மக்கள் இயற்கையிலேயே தீயவர்கள் என்று நீ எண்ணுகிறாயா? யாரும் அப்படி இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் பொதுவாக நல்லவர்களே. ஆனால், சில சந்தர்ப்பங்களில் சூழ்நிலைகள் அவர்களைக் கொடியவர்களாக்கிவிடுகின்றன," என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாய் குரைக்கும் ஒலி அண்மையில் கேட்டது. ஒரு சிறுவன் எங்களை நோக்கி வந்து, "நீங்கள் இங்கே வந்தபோது எங்கள் வீட்டார் யாரையும் இங்குப் பார்க்கவில்லையா?" என்று கேட்டான். செஞ்சீ தம் பையனை எடுத்து ஐந்து அணுவை அவன் கையில் கொடுத்தது, "நாங்கள் இங்கே சிறிது நேரம் தங்கிப் போவோம் என்பதனை உன் தாயிடம் சொல்," என்றார்.

ஆனால், எங்கள் உரையாடல் தடைப்பட்டதால், நாங்கள் திரும்புதற்கு எழுந்தோம். செஞ்சீ அவர்களின் மேலாடையில் கொஞ்சம் மண் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. நான் அதனைத் துடைத்தேன். அவர் 'நன்றி!' என்று சொல்லி, "இது ஒரு புதிய மேலாடை. என்னுடைய மனைவி நேற்றுதான் இதனைத் தைத்துக் கொடுத்தாள்; நான் அழகாகக் கொண்டு போனால் என்னை வைவாள்," என்றார். என்னுடைய எண்ணம் செஞ்சீயின் மனைவியார்பால் சென்றது. அவ்வம்மையார் எவ்வளவு பேரன்பு காட்டுகிறார் தம் கணவரிடம் என்பதனை எண்ணிப் போற்றினேன்.

நாங்கள் அந்தத் தோட்டத்தில் நடந்து வந்து தோட்டத்திடையே இருந்த வீட்டினைக் கடந்து கொண்டிருந்தோம். அந்த வீட்டு அம்மையாரைக் கண்டு அவர் அனுமதியில்லாமல் அவர் தோட்டத்தே உட்கார்ந்திருந்தமைக்கு மன்னிப்புக் கேட்கலாம் என வீட்டினுள் நுழைந்தோம். வீட்டு அம்மையாரைப் பார்த்து, 'எங்கள் குறுக்கீட்டினை மன்னிக்க வேண்டும்!' என்றோம். அவரோ, எங்களால் தமக்கொரு தொல்லையும் இல்லையெனவும் பையனுக்குச் 'செஞ்சீ' கொடுத்த பரிசுக்கு நன்றி எனவும் கூறினார்.

அவர் வீட்டின் வாயிலைக் கடக்கையிலேயே என் எண்ணம் முன் நடைபெற்ற உரையாடலுக்குச் சென்றது.

“ஐயா, நீங்கள் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளால்

மனிதன் கொடியவனாகின்றான் என்றீர்களே! அது எப்படி?”

“அதுவா? பணம்—பணமையா பணம்! நானே ஏமாற்றப்பட்டேன்; என்னுடைய உறவு இரத்தம் ஓடுபவரால் ஏமாற்றப்பட்டேன்; என்னால் அதனை மறக்கவே முடியவில்லை. அவர்கள்மீது வஞ்சம் தீர்க்கவும் எண்ணி முனையவில்லை. ஆனால், அதனை விடப் பெரிய நிலையினைப் பெற்றுள்ளேன். எந்த மனித வர்க்கத்தினை அவர்கள் சார்ந்துள்ளார்களோ அந்த மனித வர்க்கத்தினையே நான் வெறுத்து வருகின்றேன். இது தனிப்பட்ட மனிதன் மீது வஞ்சம் தீர்ப்பதனைக்காட்டிலும் வல்லமையுடையது!” என்றார். அவர் பேச்சிலே உணர்ச்சி இருந்தது; துன்பம் வெளிப்பட்டது.

நான் அவர்க்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூட முடியவில்லை. உணர்ச்சியின் உச்சநிலையிலே இருப்பவர்க்கு ஆறுதல் சொன்னால் உணர்ச்சியின் வேகம் மிகுதியாகும் என்றெண்ணிச் சும்மா இருந்தேன். சிறிது தொலைவு நடந்த பின்பு நாங்கள் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய இடம் வந்தது. செஞ்சீயின் முகத்திலே பழைய களை இருந்தது. ‘எப்படி இவ்வளவு விரைவிலே சோக நிலையை இவரால் மறைக்க முடிந்தது! இத்தனை நாட்களாக இந்தச் சோக நிகழ்ச்சியை எங்கே மறைத்து வைத்திருந்தார்!’ என்றெல்லாம் எண்ணினேன். செஞ்சீ விடை பெற்று வீடு நோக்கி நடந்தார். நான் விடுதியை நோக்கிச் சென்றேன்.

ஆனால், முற்றுப்பெறாத உரையாடல் என் உள்ளத்தை வருத்திற்று. என் அறிவுத் திறனையும் ஆராய்ச்சி வன்மையினையும் வளர்த்த பெருமை அவர்க்குத்தான் உண்டு. ஆனாலும், அவர் தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சொல்லாமல் மறைத்தே வந்தார். சில நாள் சென்ற பின்பு இதனை அவரிடம் கேட்டுவிட்டேன். அவரோ, “தம்பி, நீ என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டாய். நான் எதனையும் மறைக்கவில்லையே!” என்றார்.

“இல்லை; உண்மையை நீங்கள் மறைக்கிறீர்கள்.”

“நீதான் தவறாகப் பேசுகிறாய். மறைப்பதற்கோ, மறைக்க வேண்டும் என்பதற்கோ என்ன உள்ளது?” என்றார்.

“காதல் உலகம் பொருள் முதலியவைகளைப் பற்றியெல்லாம் நீங்கள் கொண்டுள்ள எண்ணங்களை எடை போட்டேன். அவைகள் உங்கள் கடந்த கால வாழ்வின் அனுபவ விளைவுகள் என எண்ணுகிறேன். உங்கள் எண்ணங்களை வைத்துக்கொண்டு உலக மக்களைத் தனித்தனியே பார்க்கும்போது அவைகள் வலுவிழந்துவிடுகின்றன. நீங்கள் இப்படித் தக்கமுறையிலே ஆதாரம் கொண்டு நிரூபிக்க முடியாத கருத்துக்களைத்தானே தந்துள்ளீர்கள்?” என்றேன்.

செஞ்சீ என்னை உற்றுப் பார்த்தார். அவர்கை சிறிது நடுங்கியது, உள்ளத்து வேகத்தினைக் காட்டியது. “தம்பி, நீ மிகவும் துணிச்சலானவன்!” என்றார்.

“இல்லை. பிறர் வாழ்விலிருந்து பெற்ற அனுபவ உணர்வினை உணரவேண்டும் என என் உள்ளம் விரும்புகிறது,” என்றேன்.

“கடந்த கால மறைகளை வெளிப்படுத்திக்கூட உணர வேண்டுமா?”

என்ன சொல்வதெனத் தெரியாமல் நான் அவர் முகத்தினைப் பார்த்தேன்.

“தம்பி, நீ மிகவும் உண்மையானவன். நான் இறப்பதற்கு முன்பு இந்த உண்மையற்ற நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்கிற உலகில் ஒருவரையாவது நம்பவேண்டும் என்பது என் அவா. அது முடியுமானால், அந்த ஒருவன் நீயாகத்தான் இருக்க வேண்டும்,” என்று சொல்லிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

சிறிது நேரம் சென்ற பின்பு, “தம்பி, உனக்குச் சொல்கிறேன். ஆனால், என் வாழ்க்கையனுபவம் உனக்கு என்ன பயனைச் செய்யமுடியும் என்பதனைத்தான் எண்ணுகிறேன்! ஆயினும், சொல்லுகிறேன். ஆனால், இப்போது அன்று. சமயம் வரும் வரை நான் அதனைச் சொல்லமாட்டேன்,” என்றார்.

என்னுடைய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை ஆய்வு செய்தோர் நான் பட்டம் பெறத் தகுதியுடையவன் என முடிவு கட்டினார். நான் பட்டம் பெற்றேன். என்னுடைய அன்றைய மகிழ்ச்சியை என்னால் அளவிட்டுக் கூறவே முடியாது. பட்டம் பெறத் தகுதியுடையவன் என்றார்களே தவிர, நான் எழுதிய கட்டுரை அவ்வளவு சிறப்புடையதெனப் பேராசிரியர்களால் கருதப்படவில்லை. ஆயினும், பட்டம் பெற்றுவிட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சி இருந்தது. அன்று செஞ்சீ வீட்டில் என்னை உண்ண அழைத்திருந்தனர்.

அவர்கள் வீட்டில் உணவு மேசையின்மீது நன்றாக வெளுத்த வெண்மையான துணி விரிக்கப் பட்டிருந்தது. பூக்கூடைகள் அழகாக வைக்கப் பட்டிருந்தன. இவைகளிலெல்லாம் விருப்பமே காட்டாத செஞ்சீ எனக்காகவே இவற்றிற்கு உடன்பட்டுள்ளார் என்பதனை எண்ணி மகிழ்வடைந்தேன். அவரும் அவருடைய மனைவியாரும் என்னை வரவேற்று மகிழ்ந்தனர்.

“தம்பி, உன்னுடைய தாய் தந்தையர் நீ பட்டம் பெற்ற செய்தியைக் கேட்டுப் பூரித்துப் போவார்கள்!” என்று சொன்னார் செஞ்சீயின் மனைவியார்.

மகிழ்ச்சியால் உந்தப்பட்டு வீட்டினையே மறந்திருந்த எனக்கு அவ்வம்மையாரின் சொற்கள் நோய் வாய்ப்பட்டுள்ள என்னுடைய தந்தையாரை நினைப்பூட்டின. ஆகவே, நான் வெகு விரைவில் ஊருக்குப் புறப்படுவதென முடிவு கட்டினேன்.

நான் செஞ்சீ அவர்களைப் பார்த்து, “உங்களுடைய பட்டச் சான்றிதழ் எங்கே?” என்றேன்.

“என்னுடையதா? வியப்பாய் உள்ளது! அது எங்கே போயிற்றே!” என்று சொல்லி, “என்ன, நீ அறிவாயா?” என்று தம் மனைவியாரைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“அதை எங்கேயோ வைத்தோம்!” என்றார் அவர். அவர்கள் பட்டச் சான்றிதழைப் பற்றிய கவலை கொள்பவர்களாகவே தெரியவில்லை. எல்லாம் ஒரு நிலைக்கு அப்பாற் போய்விட்டால் அப்படித்தான் போலும்!

செஞ்சீ அவர்கள் நான் மேற்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறேன் என்பதைப்பற்றிக் கேட்டார். அவருடைய மனைவியாரோ, நான் ஆசிரியனாகப் போவதற்கு விரும்புகிறேனா அல்லது ஏதாவது வேறு அலுவல் பார்க்க விழைகின்றேனா என்று என் விருப்பத்தினைக் கேட்டார்.

“உண்மையாகச் சொல்கிறேன். எனக்கு எவ்வித எண்ணமும் எழவில்லை. நாம் எதற்குத் தகுதியானவர் என்பது நாம் முயன்று பெறும் வரை எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என்று கேட்டேன்.

“உனக்கு ஏதோ கொஞ்சம் சொத்து இருக்கிறது. ஆகையால், இத்தகைய சோம்பல் எண்ணம் உண்டாகிறது. நீயே ஏழையாய் இருந்தால் பட்டம் பெற்றவுடனே எங்கே வேலை கிடைக்குமோ என்று ஒடித்திரிய மாட்டாயா?” என்று அம்மையார் கேட்டார்.

நான், “செஞ்சீ அவர்களோடு பழகியதனால் இத்தகைய வேண்டா வெறுப்பு நிலை வந்திருக்குமோ?” என்றேன்.

“அப்படியாயின் அது நல்லதல்லவே!”

‘சரி; நீங்கள் செல்வர்தானே?’ என்று அவரைக் கேட்டேன். அவர் அருகிருந்த தம் கணவரைப் பார்த்தார்; ஒரு புன்முறுவல் பூத்தார். தாங்கள் செல்வர் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குச் செல்வம் பெற்றிருக்கவில்லை எனவும், வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் போதிய அளவு பொருள் இருப்பதாகவும், ஆயினும் நான் செஞ்சீயைப்போன்று யாதொரு வேலையும் இல்லாமல் சோம்பலாய் இருக்கக் கூடா தெனவும் கூறினார்.

அருகிருந்த செஞ்சீ என்ன எண்ணினாரோ! உடனே, “நான் எப்போதும் சோம்பிச் சும்மா இருப்பது இல்லையே!” என்றார்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்ததில் நேரம் இரவு 10-30க்கு மேல் ஆய்விட்டது. நான் இரண்டொரு நாட்களில் என் சொந்த ஊர்க்குப் புறப்பட எண்ணியிருந்தேன். ஆகையினால், அவர்களைப்

பிரியும்போது, சில மாதங்கள் வரை அவர்களைக் காண இயலாமல் இருக்கும் எனச் சொன்னேன்.

செப்டெம்பர்த் திங்களிலே பட்டமளிப்பு விழா உண்டு. அப்போது நான் வரவேண்டியிருப்பதைச் செஞ்சி நினைவூட்டினார். மேலும், அவர் என்னுடைய தந்தையார் உடல் நலத்தினைப் பற்றிக் கேட்ட போது அவருடைய மனைவியார் நான் மிகக் கவனமாக என் தந்தையாரைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், அவரை வருத்தும் நோய் முற்றி மூளையைத்தாக்குமானால் நிலை வருந்தத் தக்கதாகி விடும் என்றும் கூறினார். அவருடைய தாயார் அதே நோயால் இறந்தமையால் அவர் அதனைப் பற்றி நன்கு அறிவார்.

இப்படி அவர் என்னோடு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே செஞ்சி இடைமறித்து, “சிகு, நான் இறப்பதற்கு முன்பே நீ இறந்துவிடுவாய் என்பதனை நீ அறிவாயா?” என்றார்.

“ஏன்?”

“ஏனா? நான் என்ன அறிவேன்? மக்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். ‘கணவன் முதலில் இறப்பான்,’ என்று சொல்வதைத்தான் அறிவேன்.”

“அதுவா? அதனை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நீங்கள் நல்ல உடல் உரம் படைத்தவர்கள். உங்கட்கு அந்த நிலை விரைவில் வாராது. நான்தான் முதலில்.....” என்றார் அம்மையார்.

பெண்கள் பொதுவாகத் தங்கள் கணவன் இருக்கும் போதே தாங்கள் இறப்பதனை விரும்பு

கிறார்கள். அவரோ, கல் நெஞ்சம் கொண்டவராய், “சரி நான் முதலில் இறந்துவிட்டால் நீ என்ன செய்வாய்?” என்று கேட்டுவிட்டார்.

பெண்கள் இத்தகைய சொற்களை வினையாட்டிற்குக் கூடக் கேட்க விரும்பமாட்டார்கள். அம்மையார் உளம் நைந்தார்; முகம் சுளித்தார். ஆனால், விரைவில் தம் உள்ளத்தைத் தேற்றிக்கொண்டவராய், “நீங்கள் போன பின்பு நான் என்ன செய்ய முடியும்? உயிர் போன பின்பு உடலால் என்ன பயன்? நீங்களே சொல்லுங்கள்,” எனக் கூறி, என்பக்கம் திரும்பி, “இவருடைய தாய் தந்தையர் ஒரே சமயத்தில் இறந்துவிட்டனர்,” என்றார். இது விருந்தே அவர் உள்ளம் வெளிப்பட்டது. யாரும் முதலிலோ பின்னோ இறக்கவேண்டா; வாழ்ந்தால் இருவரும் வாழ்வது; மடிந்தால் ஒன்றாய் மடிவது என்ற அவர் உள்ளம் வெளிப்பட்டது.

“எப்படி அவர்கள் மட்டில் ஒரே சமயத்தில் இறந்தார்கள்?” என்றேன் நான். அம்மையார் பதில் சொல்ல வாயெடுத்த போது செஞ்சி இடைமறித்து, “சிகு, நான் இறக்கும்போது இவ்வீட்டினை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்,” என்றார்.

“ஆம்! எல்லாம் நம்முடையவைதானே? வீட்டினைக் கொடுக்கிறேன் என்பதில் பொருளே இல்லையே!”

“நிலத்தினைப் பற்றிச் சொல்கின்றாயா? அது என்னுடையதல்லவே! என்னுடையவைதான் உனக்குச் சொந்தமாகும்,” என்றார் செஞ்சி.

“ மிகவும் நன்று! நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்களே வேறு மொழி நூல்கள், அவைகளைக் கொடுத்து விடப்போகிறீர்கள்! எனக்கு வேண்டா!” என்றார் அம்மையார்.

“ ஏன்? அவை பயன்படா என்ற எண்ணமா? பழைய புத்தகக்கடைக்காரனிடம் கொடுத்தால் பணம் கிடைக்குமே!”

“ அடேயப்பா! அவைகளை விற்றால் எவ்வளவு பொருள் கிடைக்கும்?” என்றார் அம்மையார். செஞ்சீ, மேலும் பேச முயன்றார். ஆனால், சாவு, பிரிவு என்பவை பற்றிய பேச்சு அம்மையார்க்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனை அறிந்த செஞ்சீ பேச்சை நிறுத்திவிட்டார்.

நான் செப்டெம்பரில் வந்து அவர்களைக் காண்பதாகக் கூறி விடை பெற்று விடுதி நோக்கிச் சென்றேன்.

அடுத்த நாள் சில பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டேன். நானே, நகரத்திலிருந்து கிராமத்திற்குச் செல்பவன். ஆகையால், பல விதப் பொருள்களையும், நண்பர்க்கும் குழந்தைகட்கும் தரவேண்டிய பரிசுப் பொருள்களையும் வாங்கி அழகிய தோற்பெட்டியில் நிரப்பிப் பயணமானேன்.

வழியிலே தந்தையாரைப்பற்றியும் அவர் நோயைப்பற்றியும் எண்ணினேன்; நோய் சாவு இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணினேன். முன் தினம் செஞ்சி வீட்டில் கணவன் மனைவியர்க்கிடையே நடந்த உரையாடல் என் எண்ணத்தை ஆட்கொண்டது.

“அவர்களில் யார் முன்னே இறப்பது தக்கது?” என எண்ணினேன். இதற்கு அவ்வளவு எளிமையாக விடைவருமா? ஆகையால், ‘அவர்கள் வாழ்க!’ என்ற எண்ணத்தோடு அவைகளைப்பற்றி நினைப்பதை விட்டேன்.

பெற்றோரும் நானும்

1

நான் டோக்கியோவை விட்டு என் ஊர் வந்து சேர்ந்தேன்; தாய் தந்தையரைக் காண விரைந்து சென்றேன்; தந்தையாரைக் கண்டதும் அவர் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு நலமாய் இருப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். அவர் வீட்டுத்தோட்டத்தில் தரையைக் கொத்திக்கொண்டிருந்தார். நடக்கவே முடியாதிருந்த அவர்க்கு அத்துணை வலிவு வந்தது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாயிருந்தது.

தந்தையார் என்னைக் கண்டதும், “வந்து விட்டாயா!” என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டார். அந்தச்சொற்களில் அவர் வெளிப்படுத்திய பாசம் சொல்ல முடியாதது. “நீ பட்டதாரி ஆய்விட்டாய்! என்ன மகிழ்வான செய்தி! உன்னைப் பெற்ற எங்கட்கு இதனினும் பெரிய மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய செய்தியுண்டா?” என்று தம் உள்ளத்திருந்த மகிழ்ச்சி உணர்வினைச் சொல்லால் வெளிப்படுத்தினார். ஆயினும், நான் விடை பெறச் சென்ற அன்று செஞ்சீ தம் மகிழ்ச்சியை வாயால் சொல்லாமல் முக உணர்ச்சியால் காட்டினார். அதனையும் என் தந்தையார் மனநிலையையும் ஒப்பு நோக்கினேன். அது இதனைவிடச் சிறப்பானதாக எனக்குப்பட்டது.

“தந்தையீர், ஆயிரக்கணக்கானவர் ஆண்டு தோறும் பட்டத்தேர்வில் வெற்றி பெறுகின்றனரே! எனக்குமட்டும் ஏன் இந்தப் புகழ்ச்சி?” என்றேன்.

தமது மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினைச் சொற்களால் வெளியிட எண்ணியவர், நான் இதனைச் சொன்னவுடன் நிறுத்திக்கொண்டார். நானும் தேர்விலே வெற்றி பெற்றதற்காக எனக்கு அளிக்கப்பட்ட சான்றிதழை எடுத்துத் தந்தையாரிடம் கொடுத்தேன். பெட்டியில் இருந்த சான்றிதழ் கசங்கிப் போய்விட்டது. இதனைக் கண்ட என் தாயார் “அடே தம்பி, இதனைக் கவனமாக வைத்திருந்தால் இப்படிக் கசங்குமா? என்ன பிள்ளையடா நீ!” என்று வருந்தினார். தந்தையார் சுருக்கங்களையெல்லாம் நீக்கினார். என் பெற்றோர்கள் அதனை எவ்வளவு பெருமையோடு பாராட்டினார்கள் என்பதனைச் சொற்களால் சொல்ல முடியாது. ஒரு பிள்ளை பட்டம் பெறுவதே அவர்களுக்கு அவ்வளவு பெருமையளித்தது என்றால், அவன் சான்றேன் உயர்ந்தோன் என்ற புகழை அடைந்தால் எவ்வளவு பெருமையடைவார்கள் என்பதனை எண்ணிப்பார்த்தேன். தந்தையாரோ, அதனை எங்கள் வீட்டின் முற்றத்திலே எல்லோரும் பார்க்கும் இடத்தில் வைத்தார். தாங்கள் மட்டும் மகிழ்வது போதாது, பிறர் புகழ்ந்தால்தான் தங்கள் மகிழ்ச்சி நிறைவுறும் என்று எண்ணினார் போலும்!

அவர்கள் நிலை இப்படி இருக்க, என் தாயாரைப் பார்த்து, “ஏனம்மா, அப்பாவுக்கு உடல் நிலை எப்

படி இருக்கிறது? அவர் தோட்டத்தில் வேலை செய்தாரே! மருத்துவர் அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லவில்லையா?" என்று கேட்டேன்.

“இப்போதெல்லாம் அவர்க்கு அந்த நோய்தொல்லையே இருப்பதில்லை. ஆனாலும், அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாதுதான். நான் சொன்னால் கேட்டால்தானே! கொஞ்சம் நன்றிய் இருந்தால் போதும்! நான் சொல்வதைக் கேட்பதே இல்லை,” என்று என் தாயார் சொன்னார்.

‘மூத்திர நோய் என்பது என்ன? அது எப்படி மூளையினைத் தாக்கும்? எப்படி நாம் அறியாமல்வளரும்?’ என்றெல்லாம் கேட்டேன். என் தாயார் அவைகளைப் புரிந்துகொண்டதாகவே தெரியவில்லை. அவருக்கு உலகம் வீடுதானே! ஆகவே, அதற்கு மேல் அவரால் உணர்ந்துகொள்ள முடியாது. உணர்ந்துகொள்ளவும் நாம் இடம் கொடுப்பது இல்லையே! ஆகையினால், தந்தையாரிடமே நேராகச் சென்றேன். தாயாரும் உடன் வந்தார். தந்தையாரிடம் அவரது நோயினைப்பற்றியும் அதினின்று நலம் பெற அவர் மேற்கொள்ள வேண்டிய முறைகளைப்பற்றியும் விளக்கமாகச் சொன்னேன்.

அவரோ, “தம்பி, நீ சொல்வதெல்லாம் சரிதான். என் உடம்பில் எனக்குமட்டும் அக்கறை இல்லையா? என்னைப்பற்றி எனக்கல்லவா தெரியும்?” என்றார்.

தாயார் வெடுக்கென, “ஆமாம்! அவர்க்கு எல்லாம் தெரியும்! கொஞ்சம் உடம்பு சரியானால் போதும்! எல்லாம் சரியாகப் போய்விட்டதாக எண்ணிக்கொள்வார்! வீட்டையே அமர்க்களப் படுத்திவிடுவார்!” என்று குற்றம் சாட்டிப் பேசினார்.

என் உள்ளமோ, தாயார் தனிமையாக இப்படி நோயாளித் தந்தையாருடன் தோட்டங்கட்கு இடையேயுள்ள வீட்டில் இருந்ததை எண்ணியது. ஆனால், அவர் அதனையெல்லாம் பற்றிக் கவலைப்படவே இல்லை.

என் பெற்றோர் நான் பட்டம் பெற்ற மகிழ்ச்சியினைக் கொண்டாட என்ன என்ன பண்டங்கள் செய்வது, யார் யாரை அழைப்பது என்பதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டனர். உடனே நான், ‘அவையெல்லாம் வேண்டா,’ என்றேன். நாட்டுப்புறத்து விருந்தினர் போக்கே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் உண்டுவிட்டு, “சூழம்பில் உப்பில்லை! என்ன விருந்து! எனக்குக் காய்கறி இரண்டாம் முறை வைக்கவில்லை!” என்று சொல்லிச் செல்வார்களேயல்லாமல், வேறு இவர்கள் நினைப்பது போல எனக்குப் புகழ் மாலையைச் சூட்டிவிடமாட்டார்கள். ஆகையால், நான் தடுத்தேன்.

“ஏனப்பா, கலியாணமும், பட்டம்பெறுவதும் வாழ்க்கையில் தினமும் நடக்குமா? ஒரு தடவை தானே நடக்க முடியும்?” என்றார் என் தாயார். அவரோ, நான் பட்டம் பெறுவதனைத் திருமணத் தோடு ஒப்பவைத்துக் காணுகிறார்.

“அடே, நகர்ப் புறத்தில் ஒருவரை ஒருவர் அறியக்கூட மாட்டார். இதுவோ, கிராமம். இங்கே ஒரு வீட்டில் மகிழ்ச்சி என்றால், எல்லார் வீட்டிற்கும் அதில் பங்கு உண்டு. ஒரு வீட்டில் துக்கம் என்றால், எல்லார் வீட்டிற்கும் அதில் பங்கு உண்டு. ஆகையால், அழைத்தே ஆக வேண்டும். அழைக்க வில்லையென்றால் பலரும் பலவிதமாகப் பேசுவர்,” என்றார் என் தந்தையார்.

“சரி; நீங்கள் எண்ணுவது அது. ஆனால், நடப்பது வேறுகத்தான் இருக்கும்,” என்றேன் நான்.

“கொஞ்சம் மிகுதியாகப் படித்துவிட்டாலே இந்தக்காலத்துப் பிள்ளைகள் வாதத்தோடு பேசக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். தம்பி, இப்படியெல்லாம் சொல்லி என்னைக் குழப்பாதே! பேசாமல் இரு!” என்று என் தந்தையார் வருத்தத்தோடு சொன்னார்.

தந்தையார் இவ்வாறு வருந்தும்போது வேறு வழியில்லாமல் நானும் ஒத்துக்கொண்டேன். ஆனால், என்று விருந்து வைப்பது என்று நாள் குறித்தோமோ, அதற்கு முன் நாள் எங்கள் அரசர் நோய்வாய்ப்பட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு விருந்து நிறுத்தப்பட்டது. நாட்டு மக்களே அரசர் நிலைக்கு வருந்துகையில் எங்கள் வீட்டில் மட்டும் எப்படி விருந்து கொண்டாட முடியும்? ஆகையால், விருந்து நிறுத்தப்பட்டது. எனக்கு அதிலே ஒரு பெருமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

கிராமத்தில் என்ன செய்வது என்பதே புரியவில்லை. அவ்வளவு விரைவிலேயே நான் அதனை உணர்ந்துவிட்டேன். டோக்கியோ நகரில் பல நண்பர்கள் உண்டு; செஞ்சீயும் உள்ளார். பொழுது போக்கப் பல வாய்ப்புக்கள் உண்டு. ஆனால், கிராமத்தில் என்ன செய்வது? ஆகையால், நூல்களை எடுத்துப் படித்தேன். படிப்பதும் உறங்குவதுமே வேலையாய்விட்டன. படித்துக்கொண்டே இருப்பேன்; அப்படியே உறங்கிவிடுவேன்; கோயில் மணியின் ஒலிகேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்திருப்பேன்; நண்பர்கட்குக் கடிதங்கள் எழுதுவேன்; செஞ்சீக்கும் கடிதம் எழுதுவேன். ஒரு முறை நீண்ட கடிதமும் எழுதினேன்; ஆனால், பதில் வரவே இல்லை. 'ஒரு வேளை வெளியூர்க்குப் போயிருப்பார். அப்போது வீட்டு வேலைக்காரி அக்கடிதத்தினை அவர்க்கு அனுப்பாமல் இருந்திருப்பாள்,' என எண்ணினேன். பல நாட்கள் பதில் வரும் என எதிர் பார்த்தேன். ஆனால், பதில் வரவே இல்லை.

தந்தையாரோ, முன் போலச் செசு ஆட்டமும் ஆடுவது இல்லை; மன்னர் நோய்வாய்ப்பட்டார் என்ற செய்தியினைக் கேட்டதிலிருந்து அவரைப் பற்றிய சிந்தனையாகவே இருந்தார். செய்தித்தாளைப் படிப்பதும், மன்னர் உடல் நிலையைப்பற்றி அதில் காணும் செய்திகளை எங்களிடம் சொல்வதும்

அவர்க்கு வழக்கமாகிவிட்டன. நாள்தோறும் எங்கள் வீட்டில் முதன்முதல் செய்தித்தாள் படிப்பவர் அவர்தான். அவர் மன்னர் நோயும் தம் நோயும் ஒன்றே என்று ஒப்புமை காட்டிப் பேசினார். தாயாரோ, அவர் தம் நோய்க்கு அச்சப்படுவதாக என்னிடம் கூறினார்; ஆகையாலேதான் இப்படியெல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார் என்ற காரணத்தையும் சொல்லி அவரை முன்போலச் செசு விளையாட்டிற்குத் திருப்பும்படி சொன்னார்.

ஆனால், தந்தையாரோ, அதில் ஈடுபடவில்லை; நாளுக்கு நாள் உடல் மெலிந்தார்.

மன்னர் இறந்தார். அச்செய்தி காட்டுத் தீப்போலப் பரவியது. எல்லோருடைய வீட்டிலும் துக்கம் நிலவியது. நாட்டுக்கொடிகள் எல்லாம் கொடிமரத்தின் பாதியில் பறந்தன. எங்கள் கிராமத்திலேயே இப்படியென்றால், டோக்கியோவைப்போன்ற பெருநகரத்தின் நிலை எப்படியிருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்தேன். செய்தித்தாளும் வந்தது. நிலைமை விளக்கப்பட்டு எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைப்பற்றிப் படித்து எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் செஞ்சியினுடைய இல்லம் என் மனக்கண் முன் தோன்றியது. இருளடைந்த நகரத்திற்கிடையே ஒளியுடைய ஒன்றாய் அது இருந்தது.

இத்தகைய பல வித எண்ணங்களுக்கிடையே 'வேலையொன்றும் கிடைக்கவில்லையே!' என்ற ஏக்கம் தலை தூக்கி நின்றது. என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் நடுநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர் வேலையொன்று காலியாய் இருப்பதாகவும், விருப்பமிருந்தால் எழுதும்படியும் கடிதம் அனுப்பினார். ஆனால், நானே, உடனே மறுத்து எழுதிவிட்டேன்; 'பட்டம்பெற்ற ஒருவன் பள்ளி ஆசிரியனாகப் போவதா!' என்று மறுத்துவிட்டேன்; பெற்றோரிடமும் இதனைச் சொன்னேன். அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் எனக்கு இதனைவிடப் பெரிய வேலை கிடைக்கும் எனவும் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் பேச்சு நான் பெரிய வேலைக்குப் போய்ப் பெரும்பொருள் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்பதனை வெளிப்படுத்தியது. படித்துப் பட்டம்பெற்றுவிட்டால் பெரிய வேலை கிடைத்துவிடும் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். அது நாட்டுப்புற மக்கள் சாதாரணமாக எண்ணுவதுதான். ஆனால், நானே, என்னைப்பற்றி அவ்வளவு உயரிய எண்ணம் கொள்ள வேண்டா என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் அதனை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

என்னுடைய தாயார் செஞ்சீக்கு எழுதி ஏதாவது தக்க வேலை பார்க்கும்படி கேட்கச் சொன்னார். தந்தையாரும் செஞ்சீ என்ன செய்கிறார் என்று கேட்டார். மேலும், தந்தையார் மிகவும் தாயாரைப்

பற்றிய கவலையையே கொண்டிருந்தார். தாம் நீண்ட நாள் உயிர் வாழ முடியாது என்பதனையும், தாயார் தம் இறப்பிற்குப் பிறகு என்ன செய்வார் என்பதனையும் பற்றி அங்கலாய்த்துக்கொண்டார்; படிப்பைப்பற்றிக் குறை கூறுகிறார்; 'படித்த பிள்ளைகள் பெற்றோர்களைத் தனியே விட்டு நீண்ட தொலைவிற்குச் சென்றுவிடுகின்றனர்,' என்று சொன்னார். ஆனால், அதே நேரத்தில் நான் வேலைக்குப் போக வேண்டும் என்று தூண்டுகிற வரும் அவர்தான்.

தாயார் சொன்னபடி செஞ்சீக்கு எழுதினேன்; பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன். தாயாரோ, நாள் தோறும், 'பதில் வந்ததா? வந்ததா?' எனக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். நானோ, 'அவர் ஒரு வேளை கோடை காலத்தில் வேறு ஊர்க்குச் சென்றிருப்பார்,' எனச் சொல்லி வந்தேன். நான் செப்டெம்பர்த் திங்களில் டோக்கியோவுக்குச் செல்வதென முடிவுசெய்து, தந்தையாரிடம் சென்று அனுமதி கேட்டேன். அவரோ, எனக்கு வேலை கிடைக்கும் வரை பணம் அனுப்புவதாகவும், ஆனால் தொடர்ந்து அனுப்பிக்கொண்டிருக்க முடியாதெனவும் கூறினார். மேலும், 'படித்த பிள்ளைகட்குச் சம்பாதிக்கத் தெரியாது. ஆனால், செலவிடக்கூடிய எல்லா வழிகளும் தெரியும்,' என்ற குற்றச் சாட்டினையும் சொன்னார்.

ஆனால், நாம் எண்ணியபடியெல்லாம் நடந்து விடுவது இல்லை. நாம் ஒன்று நினைக்கச் செயல் ஒரு விதமாக நடக்கிறது. நான் டோக்கியோவுக்குச்

செல்லவேண்டிய தினத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு என் தந்தையார் நோய்வாய்ப்பட்டார்; குளிக்கச் சென்றவர் திடீரென மயங்கி வீழ்ந்தார். தாயாரோ, அலறிப் புடைத்து என்னைக் கூவி அழைத்தார். நான் ஓடிப் பார்க்கையில் தந்தையார் மயக்கமடைந்து கிடப்பதனைக் கண்டு நடுங்கினேன். தாயாரும் நானும் அவரைத் தூக்கி வந்தோம். மருத்துவர் வந்தார். அடுத்த நாள் தந்தையார் கொஞ்சம் உடல் நலம் பெற்றார். ஆனாலும், நான் குறித்த நாளன்று புறப்பட விரும்பாமல் பயணத்தைத் தள்ளி வைத்துவிட்டுத் தந்தையாரிடம் இருந்தேன்.

பின்னும் நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகும் தந்தையார் மயக்கம் அடைந்தார். இப்படி அடிக் கடி மயக்கமடைந்த போதிலும் அவர்க்கு நன்றாகப் பசி எடுத்தது. எளிதில் செரிக்காத பண்டங்களைக் கூடக் கேட்டார். தாயாரோ, அவற்றைத் தர மறுத்தார். ஆகையால், என் தாயார் மீது தந்தையாருக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது. ஆனால், தாயாரும் நானும் பிடிவாதமாக, மிதமாகவே உணவினைக் கொடுத்து வந்தோம். என் சிறிய தந்தையார் அவரைக் காண வந்தபோது நாங்கள் அவர்க்குப் போதிய உணவு தரவில்லையெனவும் அதுதான் காய்ச்சலுக்குக் காரணம் எனவும் கூறினார்; நன்றாகச் சாப்பிட்டால் எல்லாம் சரியாய்விடும் எனவும் சொன்னார். நான் என் அண்ணனுக்கும் கடிதம் எழுதினேன். தாயார் என் தங்கைக்கு எழுதினார். என் தந்தையாருடன் இருக்கும்படி ஒரு மருத்துவப் பணிப்பெண்ணும் அமர்த்தப்பட்டாள். இப்படி எங்கள் வீடே அமார்க்களப்பட்டது!

தந்தையாரது உடல் நிலை இறப்பு இன்றே நாளையோ என்று எண்ணும்படி இருந்தது. நண்பர்களும், பக்கத்து வீட்டார்களும் வந்து வந்து பார்த்துச் சென்றார்கள். உறவினர்கள் வந்த வண்ணமாய் இருந்தார்கள். வீடு கலகலப்பாய் இருந்தது. நாங்கள் பலவற்றை எண்ணினோம். ‘தந்தையார் இறந்தால்.....!’ என்ற எண்ணம் எங்களை மயக்கத்திற்குள்ளாக்கியது.

தந்தையாரோ, பல விதமாகப் பிதற்ற ஆரம்பித்தார்; “நான் கொஞ்சம் நல்ல உடல்நிலை பெற்றதும் டோக்கியோவுக்குச் செல்வேன்,” என்றார். தாயாரோ, உணர்ச்சியை அடக்க முடியாமல், “நீங்கள் செல்லும்போது என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போங்கள்!” என்றார். அவர் என் தந்தையார் இறப்பது உறுதி என்பதனை அறிவார். அவர் இறக்கும்போதே, தாமும் இறந்துவிடுதல் நல்லது என்ற எண்ணத்தினை என் தாயார் அச்சொற்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். யார் இருந்தாலும், கணவன் இல்லையென்றால் பெண்டிர்க்கு வாழ்வில்லையல்லவா? கொம்பு இல்லையென்றால் கொடிக்கு வாழ்வேது? வளர்ச்சி ஏது?

சில சமயம் தந்தையார் என்னைப்பார்த்து “தம்பி, நான் இறந்துவிட்டால் அம்மாளைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்!” என்றார். தாயார் இச்சொற்களைக் கேட்டவுடன் கண்ணீர் சிந்துவார்.

செஞ்சீ வீட்டில், 'நான் இறந்தால் நீ என்ன செய்வாய்?' என்று அவர் சொன்ன சொற்களைக் காதில் கூட வாங்க விரும்பாத அவருடைய மனைவியார் தம் காதுகளை மூடிக்கொண்டார். ஆனால், அதுவோ பேச்சுக்குச் சொன்ன சொற்கள். இங்கோ, இது உண்மையாக நடக்கவிருக்கும் ஒன்று. இவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் என் தாயார் நிலை மிகவும் துன்பமானது என்பதனை உணர்ந்தேன்.

தாயாரோ, நான் வீட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து வேலையில்லாமல் பொழுதினைப் போக்குவதனையும், அது எனக்குத் தொல்லையாயிருப்பதனையும் அறிந்து, என்னிடம், "செஞ்சீ பதில் எழுதினாரா? என்ன எழுதினார்?" என்று கேட்பார். அவர்க்குத் தந்தையார் உடல் நோயாற்படும் துன்பமும், நான் உள்ள அமைதி இல்லாமையால் படும் துன்பமும் மிகப் பெரியனவாய் இருந்தன. எங்கள் இருவர் துன்பங்களையும் அவர் பெற்றார். தாயுள்ளத்தின் மகிமை அது.

இப்படி என் தாயார் கேட்கும் போதெல்லாம் நான் செஞ்சீ எனமீது வெறுப்புக்கொண்டு எழுதவில்லையோ என எண்ணினேன்; ஆனால், அதனை வெளியே சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆகையால், 'இல்லை' என்னும் குறிப்புத் தோன்றத் தலையை மட்டில் அசைத்து வந்தேன். தாயாரோ, "மீண்டும் எழுது," எனத்தாண்டினார். நானோ, நேராகப்போய் முயல்வதாகச் சொன்னேன்.

"நீ ஒரு வேலையைப் பெற்றுவிட்டால் உன் தந்தையார் ஆறுதல் அடைவார். ஆனால், அவர்

உடல் நிலை இவ்வளவு மோசமாயிருக்கும் போது நீ எப்படி டோக்கியோ செல்வாய்?" என்றார் என் தாயார்

வீட்டிலோ, வருவோரெல்லாம் பல விதமாகப் பேசினார்.

“அவரைச் செய்தித்தாள் படிக்க விடக்கூடாது.”

“அவர் நிலையைப் பார்த்தால் இன்னும் பல நாள் வாழ்வார் என்பது தெரிகிறது; ஆனால், கொஞ்சம் ஓய்வு தேவை.”

“யார் கண்டார்கள்! நம் கையிலா உள்ளது? எல்லாம் அவன் கையில்!”

இப்படிப் பலரும் பல விதமாகப் பேசிச் சென்றனர். இந்தச் சூழ்நிலையில் ‘செஞ்சி’ என்னை டோக்கியோவுக்கு வரும்படி தந்தி கொடுத்திருந்தார். எந்தத் தனயனும் அந்த நிலையில் தந்தையைப் பிரிந்து செல்ல மனம் துணியான். உடனே ‘வர இயலவில்லை’ என ஒரு தந்தையைக் கொடுத்துவிட்டுக் காரணங்களை விளக்கி ஒரு கடிதம் எழுதினேன். தாயாரோ, “தம்பி அது உன் வேலைபற்றித்தான் இருக்கும்!” என்றார். ஆனால், இரண்டு நாள் சென்ற பின்பு, “நீ இல்லாமலே என் செயலை முடித்துக்கொண்டேன்; கவலைப்படாதே!” என்ற ஒரு தந்தியும் வந்தது. ‘எதற்கு அழைத்தார்? நான் சென்று என்ன உதவி அவர்க்குச் செய்ய முடியும்?’ என்பதனைப் பற்றிய விவரம் எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவர் எப்படிப் புரியாத ஒரு புதிர் மனிதராய் இருந்தாரோ,

அப்படியே அவர் கொடுத்த தந்திகளும் புரியாத புதிராய் இருந்தன.

மருத்துவர் பலர் என் தந்தையாரைப் பார்த்தனர். ஆயினும், நோய் சிர்படவில்லை; மிகுந்தே வந்தது. தந்தையார் தம்மை மறந்து செயல்களைச் செய்தார்; மலமும் நீரும் தம் நினைவின்றிப் படுக்கையிலேயே கழித்தார். முன்பெல்லாம், 'அதைக்கொடு; இதைக்கொடு,' என்று கேட்பவர்கஞ்சியும் வேண்டா என்றார். பசி அடங்கி வந்தது. செய்தித்தாள்கூட எடுக்க முடியாத அளவுக்கு வலி இழந்தார். 'இறப்பு எப்போது?' என்பதுதான் சிந்தனையாய்விட்டது. இரவிலும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் அவர் பக்கத்தே விழித்துக்கொண்டு இருந்தோம்.

தந்தையார் வீட்டின் தலைவர். தலைவர் நிலை இப்படி இருக்கும் போது அடுத்ததுள்ளவர்கள் என்ன செய்வது என்னும் கவலை தானாக வந்து விடுகிறது. "மேற்கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?" என்பது தமையனார் கேள்வி. நானோ, அப்போது வேறு எதனையோ எண்ணியவனாய், "தந்தையார் எப்படிக்குடும்பத்தை இவ்வளவு அழகுற நடத்தினார் என்பது எனக்கு வியப்பாகவே உள்ளது!" என்றேன்.

"செஞ்சீயிடமிருந்து கடிதம் வந்ததா?" எனத் தாயார் கேட்டார். தந்தையார் இருக்கும் போதே பட்டம் பெற்ற தம்பிள்ளை வேலையில் இருக்கிறான் என்பதைக் கண்டுவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் தாயாருக்கு. தந்தையாருக்கும் அவ்வார்வம் உண்டு.

ஆனால், அவர் அதை வெளியே காட்டவில்லை. தாயார் தம் உணர்ச்சியைக் காட்டிவிடுகிறார்.

செஞ்சீயைப் பற்றி என் தமையனார் அறிய மாட்டார் ஆகையால், “யாரப்பா அந்த செஞ்சீ?” என்றார் அவர். நான் செஞ்சீயைப்பற்றி அவரிடம் சொன்னேன். அவரோ, “நான் தந்நலம் உடையவர்களை விரும்பமாட்டேன். ஒரு வேலையும் இல்லாமல் இருப்பவர் தந்நலம் உடையவரே. உன் செஞ்சீயும் தந்நலங்கோருபவரே,” என்றார்.

தந்தையார் நிலை மோசமாகிக்கொண்டே வந்தது. தமையனார் என்னை டோக்கியோ செல்லாமல் வீட்டிலேயே இருந்து வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்ளச் சொன்னார். அவர் பேச்சு வியப்பாய் இருந்தது. எனக்கோ, கிராமச் சுற்றுப்புறம் பிடிக்கவில்லை. சில நாட்களிலேயே நான் தனிமையை உணர்ந்துவிட்டேன். அவரோ, என்னை வீட்டிலேயே இருக்கச் சொன்னார். நானோ, அவர்தான் வீட்டில் வந்து தங்க வேண்டும் என்றேன். அவர், “எனக்கு இயலாது. எதற்கும் அம்மாளைக் கேட்போம்; சிற்றப்பரையும் கலந்து செய்வோம்,” எனக் கூறினார்.

தந்தையார் இறந்த பின்பு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி அவர் உயிரோடு இருக்கும் போதே பேசினோம். ஏன் என்றால், தந்தையாரது உடல் நிலை அப்படிச்சீர் கெட்டு விட்டது. இனி அவர் பிழைப்பர் என நம்பவே முடியாது.

தந்தையார் நிலை மிகவும் சீர் கெட்டு வந்தது. அவர் நாங்கள் எல்லோரும் அவர் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்; தாயார் சிறிது நகர்ந்தாலும் உடனே அழைக்கிறார். சில சமயம் என் தாயாரை அவர் பார்க்கும் பார்வையே, “நான் இறப்பது உறுதி! இறந்த பின் உன் நிலை என்னவாகுமோ!” என்று சொல்வது போல இருக்கும். தாயாரைப்பற்றிய கவலையே அவர்க்கு உள்ளத்தினை வாட்டி வந்தது. அவர் தாயார்மீது அவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தது இப்போதுதான் எங்கட்குத் தெரிந்தது. அவர் சிற்சில சமயம் எங்கள் தாயாரைப் பார்த்து, “ஓமிட்சு, என்னை நீ எவ்வளவு கவனமாகப் பார்த்து வந்தாய்!” என்று கண்ணீர் ஒழுகக் கூறுவார்.

ஒரு நாள் தந்தையார் திடீரென மயங்கி விழுந்தார்; பேச்சிழந்தார். எங்கட்குச் செய்வதென்ன வென்பது புரியவில்லை. நான் பனிக்கட்டிகளைத் தந்தையார் தலையில் வைத்துக் கட்டினேன். அப்போது தமையனார் ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்தார். உறைமேல் என் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு புத்தகமோ என்றுகூட எண்ணினேன்; அவ்வளவு பளுவாய் இருந்தது. வேறு யாரேனும் அதைப் பிரித்துப் படித்துவிடுவார்களோ என்ற எண்ணமோ என்னவோ, அது பதிவு அஞ்சலில்

அனுப்பப்பட்டது. அது செஞ்சீயிடமிருந்து வந்துள்ளது என்பதனை அறிந்ததும் உடனே படிக்க ஆவல் கொண்டேன். ஆனால், தந்தையாரைப் பிரிய முடியவில்லை. சில மணி நேரம் தந்தையார் அருகிலேயே இருந்தேன். தந்தையார் நிலை சிறிது சிர்ப்பட்டது. உடனே வெளியே சென்றேன். உறையைப் பிரித்தேன். அதுவோ, பல பக்கங்கள் கொண்ட கடிதம். முழுவதும் படிப்பதற்கு நேரம் இல்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் படித்தேன். ஆனால், பொருள் விளங்கவில்லை. இடையில் தந்தையார் நிலை நினைவுக்கு வரவே, அவர் அறைக்குச் சென்றேன். சென்று மருத்துவருக்கு என் தந்தையாருக்கு மேலும் ஒரு ரெக்டால் ஊசி குத்துவதில் துணை செய்தேன். ஊசி குத்தியதும் வெளியே ஓடினேன். திரும்பவும் கடிதத்தைப் படித்தேன்.

படிக்கப் படிக்க அச்சமும் ஆவலும் என்னை ஆட்கொண்டன. இடையிடையே தமையனார், “தந்தையார் கடைசி முச்சு ஆய்விட்டது! வருக!” என அழைப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. இந்த உள்ள நிலையில் கண்கள் எழுத்துக்களின் வரிசையை நோக்கினவேயல்லாமல், மனம் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆசிரியர்மீது கண்ணும் வேறு எங்கோ சிந்தையும் செலுத்தும் மாணவன் நிலையாகிவிட்டது என் நிலை. ஆனால், இறுதி வரி என்னைத் திகைக்கச் செய்துவிட்டது. “இக்கடிதம் உன்னை அடையும் போது நான் இந்த உலகத்தி

லேயே இருக்க மாட்டேன்; இறந்திருப்பேன்," என்ற வரிகள் என் உள்ளத்தை வாட்டின.

இவ்வரிகளைப் படித்த உடன் என் உடம்பில் இரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்டது. மரம் போலத் திகைத்து நின்றேன். திரும்பவும் பக்கம்பக்கமாகத் திருப்பினேன். எங்காவது அவர் உயிரோடு இருப்பதனைக்குறிக்கும் வரி இராதா எனப்பார்த்தேன். இறந்து கிடக்கும் தாயைப் பார்க்கும் சிறுவன், மூச்சுத் திரும்பவும் வந்துவிடும் என்று நம்பித் தாயின் முகத்தையே உற்றுப்பார்ப்பதைப் போன்று என் நிலை இருந்தது.

உடனே என் தந்தையார் இருந்த அறைக்கு ஓடினேன். தந்தையார் சிறிது நல்ல நிலையில் இருந்தார். இரண்டொரு நாட்களுக்கு அச்சம் இல்லை என்று எண்ணினேன்; உடனே மருத்துவர் இல்லத் திற்கு ஓடினேன்; அவரையும் கேட்டுவிடுவது என்றே ஓடினேன். ஆனால், அவரோ, வீட்டில் இல்லை. டோக்கியோவுக்குச் செல்லும் இரயில் புறப்படுவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரந்தான் இருந்தது. ஆகையால், சிறிதும் தாமதிக்க மனம் இல்லை.

ஓர் இழுவண்டிக்காரனை அழைத்தேன்; இரயில் லடிக்குப் புறப்பட்டேன். நான் அவசரமாக டோக்கியோவுக்குச் செல்லவேண்டிய காரணத்தை எழுதி, தந்தையார் இந்த நிலையில் கிடக்கும்போது நான் புறப்பட்டுப் போவதற்கு மன்னிக்கவேண்டும் எனத் தாயாரையும் தமையனாரையும் கேட்டு, அக்கடிதத்தை அந்த இழுவண்டியாளிடம் கொடுத்தேன்.

அவன் அதனை என் தமையனாரிடம் கொடுத்தானே
என்னவோ! நான் டோக்கியோவுக்குப் புறப்பட்டு
விட்டேன்.

ஒருவர் சாகப்போகும் நிலை; மற்றொருவர்
உள்ளாரா இறந்தாரா என்ற நிலை. இரண்டிலும்
எது என்னை மிகுதியாக வாட்டியது என்பது உங்க
ளுக்கே தெரியும். கடகட என்னும் ஒலியும், ஆர
வாரமும் மிகுந்த மூன்றும் வகுப்பில் பயணம்
ஆனேன். அவ்வொலியும் ஆரவாரமும் எனக்குத்
தொல்லை கொடுக்கவில்லை. ஏன்? நான் செஞ்சீயின்
கடிதத்தைப் படிப்பதில் ஆர்வத்தினைச் செலுத்
தினேன். அதனையே படித்து வந்தேன். என்ன
எழுதியிருந்தது? அது ஒரு பெரிய கதை! படியுங்கள்:

செஞ்சீயின் கடிதம்

தம்பீ,

நீ ஊருக்குச் சென்று இரண்டு மூன்று கடிதங்கள் எழுதினாய்; வேலை பார்க்கச் சொல்லியும் எழுதியிருந்தாய். நானோ, பதிலும் எழுதவில்லை; உன் வேலை பற்றிய முயற்சியும் செய்யவில்லை. உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமானால், உனக்குப் பணியொன்றினைத் தேடுவதில் எனக்கு அக்கறை பிறக்கவே இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். நானோ, என்னைப் பற்றியும் என் எதிர் காலத்தினைப் பற்றியுமே எண்ணியிருக்கின்றேன். சுயநலத்தில் நாட்டம் செலுத்தும் ஒருவன், பிறர் நலத்தில் நாட்டம் செலுத்துவது இயலுமா? நீயே சொல். பேச்சளவில் பிறர் நலம் பேசலாம். 'நான் வாழ வேண்டுமா?' என்பதே என் உள்ளத்தே எழுந்து வருத்தும் ஒரு பெரும்புதிர். மனித இனத்தின் இடையிலே ஒரு பேசாத உருவமாய்—நடமாடும் இயந்திரமாய்—நான் வாழ வேண்டுமா?...இந்நினைவு வரும் போதெல்லாம் வேறு ஓர் எண்ணமும் வருகிறது. அதனை இப்போது சொல்லத் துணிவு இல்லை. ஏன்? நான் ஒரு கோழை. கோழை இன்பமாய் வாழ இயலுமா? எல்லாக் கோழைகளையும் போல நானும் நைந்து நைந்து துன்புறுகிறேன். நான் பதில் எழுதாமைக்கு வருந்து

கிறேன்! இக்கடிதம் அதற்குரிய காரணத்தைச் சொல்லும்.

உன் தந்தையார் நோய் வாய்ப்பட்டு அல்லலுறுகிறார் என்பதனையும் மறந்து உனக்குத் தந்தி கொடுத்தேன்; என்னுடைய நலத்திற்காகவே கொடுத்தேன். உன்னால் எனக்கொரு வேலையாக வேண்டியிருந்தது. 'உன் தந்தையாரைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்,' என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பிய நானே, அதை மறந்து உன்னை அழைத்தேன். இது எவ்வளவு முரண்பார்! என் சுயநலம் எந்த அளவுக்கு மிஞ்சியது என்பதனை எண்ணிப்பார்! சுயநலம் உடையவன் பேச்சாலும் முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவான். என் நிலைகண்டு நாணுகிறேன்! தம்பி, என்னை மன்னி!

உன்னுடைய கடைசிக் கடிதத்திற்குப் பதில் எழுத முயன்றேன். ஆனால், பேரை நகரவில்லை. ஒரு வரிகூட எழுதாமல் வைத்துவிட்டேன். அப்போது எழுதியிருந்தாலும், இதே கடிதத்தைத்தான் எழுதியிருப்பேன். ஆனால், அதற்குத் தக்க காலம் அதுவன்று என எண்ணியே விட்டுவிட்டேன்.

தம்பி, இப்போது அதற்குரிய காலம் வந்து விட்டது. இந்தச் சப்பான் நாட்டிலே பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் உண்டு. ஆனாலும், உன்னிடம் மட்டுமே என் கடந்தகால வாழ்வினைச் சொல்லத் துணிந்துள்ளேன். ஏன் என்றால், நீ உண்மையானவன் என்பதனாலும், வாழ்க்கையிலிருந்து நிலையான பாடங்களைப் படிக்கவேண்டும் என அடிக்கடி

என்னிடம் கூறி வந்தமையாலும் உன்னிடம் மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சொல்லப் போகும் செய்திகள் அவ்வளவு இன்பமானவைகளாய் இரா. ஆயினும், அச்சப்படாதே. நான் என் உள்ளத்தை உருக்கி உன் நரம்பு வழியே பாய்ச்சி என் வாழ்வினை விளக்கப் புகுகிறேன். அது நல்ல முறையில் பயன் பட்டால் மிக்க மகிழ்ச்சியாகும். அது உன் வாழ்க்கைக்கு ஒரு வழி காட்டியாய் அமைந்தால், நான் மிகவும் மகிழ்வேன்!—என் கதை தொடர்கிறது. கூர்ந்து கேட்டுப் பயனடையுமாறு வேண்டிச் சொல்கிறேன்.

நான் இருபது வயதை அடையும் தறுவாயில் என் பெற்றோரை இழந்தேன். தந்தையார் டைபாய்டு காய்ச்சலால் இறந்தார். அவர்க்குப் பணி புரிந்த தாயாரும் அதே நோயால் இறந்தார். நானே, அவர்கட்கு ஒரே பிள்ளை. சிறிய தந்தையார் எனக்கும் என் சொத்திற்கும் காவலராய் அமைந்தார். அவரும் என்னை நன்கு கவனித்தார்; என் விருப்பப்படியே டோக்கியோவுக்கு என்னை அனுப்பினார். நான் அங்கே கல்வி பயின்றேன். பயிலுங்காலே எனக்குப் பணமுடையே இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலையுடைய மாணவர் ஒரு சிலரே.

என் சிறிய தந்தையார் நான் கேட்கும் போதெல்லாம் பொருளும் அனுப்பினார். அவரை நான் முழுதும் நம்பினேன். அவருக்குப் பெருமதிப்புத் தந்தேன். என் தந்தையாருக்கு அவர் உடன் பிறப்பு என்றாலும், பண்புகளால் வேறுபட்டவர். என் தந்தையாரோ, சிக்கனமானவர்; பெரி

யோர் சொத்தைப் பொன்னே போலப் போற்று
பவர்; இயற்கையில் இன்பம் தேடுபவர்; நாட்டுப்
புறத்தில் வாழ்ந்தவர். சிறிய தந்தையார், நகர
வாழ்க்கையுடையவர்; எடுத்த எடுப்பில் எட்டு, எண்
பதாகவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்; எப்போதும்
ஏதாவது தொழிலில் ஈடுபடுபவர். என் தந்தையார்
கூட அவரைப் புகழ்வார்; தம்மினும் அவர் செயல்
திறன் மிக்கவர் என்று சொல்லுவார்; நம்பிக்
கைக்கு இடமானவர் எனவும் சொல்வார். நானும்
அப்படியே எண்ணுவதுண்டு.

நான் விடுமுறைக் காலங்களில் என் கிராமத்
திற்குச் சென்றேன். அங்கே எங்கள் வீட்டில்
சிற்றப்பரும் அவர் மனைவியாரும் குடிபுகுந்திருந்
தனர். ஆகையால், பெற்றோரை இழந்த எனக்கு
வீடு வெறிச்சென்று இராமல் கலகலப்பாய்
இருந்தது. தாய் தந்தையர் இல்லையே என்று
நினைக்க இயலா வண்ணம் அவர்கள் அவ்வளவு
அனுசரணையாய் இருந்தார்கள். சிற்றப்பர் பல
தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்; நகரத்திலும் ஒரு
வீடு எடுத்திருந்தார். இவைகள் எனக்கு மகிழ்ச்சி
யையே விளைத்தன. விடுமுறை முழுதும் தங்கி
இருந்துவிட்டு டோக்கியோவுக்குத் திரும்பினேன்.
ஊரில் பொழுது நன்றாகவே கழிந்தது. ஆனால்,
ஒரே ஒரு செய்திதான் வருத்தத்தைத் தந்தது.
நான் அப்போது உயர் நிலைப்பள்ளி மாணவன்.
“திருமணம் செய்துகொள்” என்று எனக்குச் சிற்
றப்பரும் சிறிய தாயாரும் அறிவுரை கூறினார்கள்.
இதுதான் எனக்கு வருத்தமாயிருந்தது. அவர்கள்

பல முறை வற்புறுத்தினார்கள். நானே, “முடியாது” என்று சொன்னேன். சிறிய தந்தையார் நான் விரைவில் திருமணம் செய்துகொண்டு தம்மை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்றார்.

நான் இரண்டாவது முறை விடுமுறையில் வீட்டிற்கு வந்த போது, ‘பெண்கூடப் பார்த்து விட்டோம்,’ என்றனர். ‘யார்?’ என்று கேட்கையில் அவர்கள் மகனையே நான் மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமாம். [சப்பான் நாட்டவர் சிற்றப்பன் மகளைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதுண்டு] என்ற தந்தையாரும் இறப்பதற்கு முன்பு அதனையே சொன்னாராம். நான் அவளை மணம் செய்துகொள்வது இரண்டு குடும்பத்திற்கும் நல்லதாம். ஆனால், எனக்கு’ இது பிடிக்கவில்லை. சிற்றப்பர் என்னுடைய சொத்தின் மீதுள்ள ஆசையால் தம் மகளை எனக்குக் கலியாணம் செய்ய எண்ணுகிறார். நானே, அவர்கள் மகளைப் போன்று வாழ்ந்துவிட்டேன். அவர்களுடைய மகளை என் உடன் பிறந்தவளாகவே கருதிவிட்டேன். சிற்றப்பர் மகள் என்ற எண்ணமே எனக்கு வந்ததில்லை. — நீயே சொல். எங்களிடையே கணவன் மனைவி உறவு ஏற்படுமா? மேலும், நாங்கள் மிக நெருங்கிப் பழகினோம். நெருக்கம் மிக மிக, காம உணர்வு போய்விடுமல்லவா? அதீத நிலையிலேதான் எங்கள் பழக்கம் அமைந்தது. நாங்கள் நெருங்கிப் பழகினோம்; அண்ணன் தங்கைகளாய்ப் பழகினோம்.

முல்லை பூக்கிறது. மணம் கமழ்கிறது. அரும்பு மலர ஆரம்பிக்கும் போது உள்ள மணம் பின்னால்

இருப்பது இல்லை. பாயசத்தைக் குடிக்கிறோம். முதல் தடவை குடிக்கையில் தோன்றும் சுவை தொடர்ந்து கோப்பை கோப்பையாகக் குடித்தாலும் வருவது இல்லை. காதலும் அது போன்றதுதான். ஆணும் பெண்ணும் பார்க்கும் கண்ணோக்கம் ஒன்று படுகையில் காதல் ஏற்படுவது உண்டு. அதற்குச் செயலளிக்காமல் விட்டுவிட்டால், பயனற்றுப்போய் விடுகிறது. இந்நிலையில் ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப்பழகி நண்பர்களாகலாம். ஆனால், காதலர்களாக முடியாது. மிக நெருங்கிப் பழகிவிட்டோம். களங்கத்திற்கு இடமே இல்லை. காதல் உணர்ச்சிக்கே இடம் இல்லாமல் பழகிவிட்டோம். ஆகையால், நான் மறுத்துவிட்டேன்—சிறிய தத்தையார் மிகவும் வருந்தினார். அவர் மகள் அலறினாள். 'ஆயினும், என்ன? என் எண்ணத்தை என்னால் மாற்ற முடியவில்லை.

நான் இப்படிக் கூறியதால் எல்லாரும் அதனை மறந்துவிடுவார்கள் என எண்ணினேன். என் களங்கமற்றமனம் அப்படியே எண்ணியது. அடுத்த விடுமுறையில் எப்போதும் போல வீடுநோக்கி வந்தேன். வரவேற்பும் பேச்சும் மாறுபட்டன. முன்பெல்லாம் வாயிலையடையா முன்னமே, 'தம்பி! தம்பி!' என ஓடிவந்து கட்டிப்பிடித்து நலன் கேட்கும் சிற்றப்பர், இப்போது ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார். சின்னம் மாள் முகம் கொடுத்தும் பேசவில்லை. அவர்களுடைய மகளோ, வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள். எனக்கோ, ஒன்றும் விளங்கவில்லை. நான் தான் மாறிவிட்டேனே என்று கூட எண்ணினேன்;

அப்போதுதான் உண்மை உலகைக் காண்பதாகவும் எண்ணினேன்! கண் திறக்கப்பட்ட உணர்ச்சியைப் பெற்றேன்; அவர்களைப் பல கோணங்களில் கண்டேன். உண்மை விளங்கியது. வெளுத்ததெல்லாம் பால் என எண்ணிய என் நல்லுள்ளம் மாறியது. என்வாழ்வில் அது ஒரு மாற்றம். இத்தகைய மாற்றம் என்னுடைய 15, 16-ஆம் வயதில் ஒரு முறை ஏற்பட்டது. அன்று உலகில் பேரழகு நிலவுவதாகக் கருதினேன்; அப்பேரழகின் தோற்றங்களே பெண்கள் எனக் கருதினேன். அன்று என் குழந்தைப்பருவ உணர்ச்சியிலே ஒரு மாற்றம்—இன்று என் வாழ்விலே ஒரு மாற்றம்!

நானே, என் சிறியதந்தையார் மீது நம்பிக்கை இழந்தேன். என் பெற்றோர் வைத்துவிட்டுப் போன சொத்து எவ்வளவு என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். அப்படித் தெரிந்து கொள்ளவில்லையென்றால், அது வெட்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என எண்ணினேன். ஆகையால், கேட்டேன். அவரோ, காலம் கடத்தினார். அவர் உள்ளம் எனக்கு நன்றாய் விளங்கியது.

அவரைப்பற்றிய சில பல செய்திகளும் என்காதிற்கு எட்டின. அவர் நகரிலே ஒரு வைப்பாட்டி வைத்திருக்கிறார் எனவும், இரண்டாண்டுக்கு முன்பு ஒன்றுமற்றிருந்தவர் பல தொழிற்கூடங்களில் பங்கு வைத்துள்ளார் எனவும் அறிந்தேன். இரண்டாண்டுகளில் செல்வம் சேர்த்து வைத்துள்ளதும் என்காதிற்கு எட்டியது. அவரைப்பற்றிய என் ஐயம் வலுத்தது. ஆகையால், சொத்

தினைப்பற்றிய விவரங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினேன். அவரோ, 'நீ சிறுவன்' எனத் தட்டிக் கழித்தார். இப்படிப் பல நாட்கள் சென்றன. இதற்குள் அவர் என் சொத்துக்களை மறைத்து என்னை மோசடி செய்யக் கூடிய வழிகளை வகுத்துக் கொண்டார். என் தந்தையாரோ, சிறிய தந்தையார் நம்பி க்கையானவர் என்று அடிக்கடி சொல்லி வந்தார். இவரோ, இப்படிச் செய்தார். நான் ஒரு தடவை உன்னிடம் 'சூழ்நிலை நல்லவர்களையும் தீயவர்களாக்குகிறது,' என்று சொன்னேனே, நினைவு இருக்கிறதா? அப்போது என் சிறிய தந்தையாரை நினைத்தேதான் அப்படிச் சொன்னேன். இந்நிலையில் எனக்கு இரண்டே வழிகளே இருந்தன. ஒன்று, அவர் கொடுப்பதை வாங்கிக்கொள்வது; இல்லையெல், ஊரைக்கூட்டிக் கேட்கச் செய்வது. இவைகளே அவ்வழிகள். இவற்றைப் பல நாள் எண்ணினேன். இறுதியில் அவர் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொள்வது என்று முடிவு செய்தேன். அப்படியே பெற்றேன். ஒரு நண்பரின் துணையால் விற்க வேண்டியவைகளை விற்றுப் பணமாக்கிக்கொண்டு நேரே என் பெற்றோர் சமாதிக் குச் சென்றேன்; வணங்கினேன். இனி அந்த ஊர்ப்பக்கமே திரும்புவதில்லையென முடிவு செய்து, டோக்கியோ வந்து விட்டேன். இன்னும் அங்கே செல்லவே இல்லை.

என்னிடத்தே நிறையப்பொருள் இருந்தது. ஆகையால், எப்போதும் மாணவர்—ஒலியெழுப்பி அல்லல் தரும் மாணவர் விடுதியை விட்டு வெளியேறி எனக்கெனத் தனியே ஒரு சிறு வீடே வாங்கி

விட எண்ணினேன். ஒரு நாள் வீடு பார்க்கவும் புறப்பட்டேன். விடுதியை வீட்டு நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டேன். வழியில் ஒருவரைச் சந்தித்தேன். அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் வீட்டில் தங்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டேன். நான் அவர்கள் எனக்களிக்கும் உணவுக்கும், அறை வசதிக்கும் மாதம் இவ்வளவு எனக் கொடுத்துவிட ஒத்துக் கொண்டேன். நான் தங்கப்போகும் வீட்டு அம்மையார், அலுவலர் ஒருவர்க்கு வாழ்க்கைத் துணைவியராய் இருந்து, தம் கணவரை இழந்து ஒரு மகளோடு அங்கே வாழ்வதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள் என்பதனையும் சொன்னார்கள். உடனே அந்த வீட்டுத் தலைவியாரைச் சென்று கண்டேன். அவர் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்; இறுதியில் நான் தங்க உடன்பட்டார். அவர் பேச்சும் முறையும் அவர் களங்கமற்றவர், நேர்மையானவர் என்பதனைக் காட்டின. நானும் இசைந்து தங்குவதற்கு முடிவு கட்டினேன்.

அடுத்த நாளே மாணவர் விடுதியை விட்டு வெளியேறினேன் ; அம்மையார் வீட்டில் சூடிபுகுந்தேன். அந்த வீட்டிலேயே அழகிய ஓர் அறையை எனக்கு அளித்தார்கள். அதில் என்னுடைய நூல்களையும் பொருள்களையும் வைக்க அலமாறிகள் இருந்தன ; பெரிய பெட்டியும் இருந்தது. சன்னல்கள் இல்லையென்றாலும், கதிரவன் வெளிச்சம் தாழ்வாரத்தின் வழியே வரும். ஒரு மூலையிலே பூக்கூடையைக் கண்டேன் ; பிறிதொரு மூலையில் யாழ் இருந்தது. நான் விரும்பாத பொருள்கள் இவை. ஆயினும், எல்லாப் பொருள்களும் ஒழுங்குற வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகளை யார் செய்திருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் வரும்போதெல்லாம் அவ்வில்லத்தின் தலைவியார் மகள் என் மனத்தகத்தே தோன்றுவாள். அவளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் மிகுந்து வந்தது. அவள் எப்படி இருப்பாள் என்று மனத்திற்படம் பிடிக்கத் தொடங்கினேன். அவளும் தன் அன்னையாரைப் போன்ற உடலமைப்பும் பண்பும் பெற்றிருப்பாள் என்று எண்ணினேன். ஆனால், நேரே அவளைக் கண்ட போது நிலை தடுமாறினேன். அது வரை அடைந்திராத ஒருவகைப் புத்துணர்வு என் உள்ளத்தே எழுந்தது. நான் பல பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் ; அவர்களோடு உரையாடியிருக்கிறேன். அப்போதெல்

லாம் நான் அடையாத உணர்ச்சி இப்போது என் உள்ளத்தே எழுந்தது. ஏன்? அதே வீட்டில் அவ ளுடைய தாயோடு பேசியும் பழகியும் வந்தேன். அவளிடம் அத்தகைய உணர்ச்சியை நான் பெற வில்லை. அது முதல் அவளால் விரும்பப்படும் அனைத்தும் என்னாலும் விரும்பப்பட்டன. அவ்வறையிற் குடியேறுகையில் எனக்கு விருப்பமளிக்காத பூக்கூடையும், யாழும் என்னால் பெரிதும் விரும்பப்படும் பொருள்களாயின.

பூக்கூடையில் அன்றாடம் பூக்களை மாற்றினேன். இன்று வைத்த பூக்கள் நாளை மாறும். ஆயினும், வைக்கும் முறை ஒன்றாகவே இருந்தது. பெண்கள் அந்தக் கலையில் வல்லவர்கள். நான் எவ்வளவு முயன்றும் முடியவில்லை; அழகுற அமைவது இல்லை. ஆயினும், பெருமையும் மகிழ்வும் கொண்டேன். அடுத்த அறையில் அவள் முணுமுணுப்பது போன்று மிக மெதுவாகப் பாடுவாள். நான் அதனைக் கூர்ந்து கேட்பேன். அதிலே எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி உண்டு.

ஆயினும், என் சிற்றப்பரும் சிற்றன்னையாரும் எனக்குச் செய்த துரோகச் செயலால் மனமுடைந்து மக்களினத்தின் மீதே ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்ட நிலையில் அங்கே நான் இருந்ததால், சிறிது கரவு என் மனத்தகத்தே இருந்து வந்தது. உள்ளம் சொல்லொணு வருத்தத்தில் இருந்தது. பெருஞ்சுமையினைச் சுமந்தேன். அந்த அம்மையார் வீட்

டில் துழைந்த பின்பும், என் மனத்தகத்தே அவ்
 வம்மையாரின் மகள் புகுந்த பின்புங்கூட மனம்
 ஐயக் கண்கொண்டு நோக்கிற்று. அவர்கள் நடை
 யுடை பாவனைகளை ஐயக் கண்கொண்டே நோக்
 கினேன். எனக்கே அது நன்றாகப் படவில்லை.
 ஆயினும், செல்வம் மக்களை நம்பிக்கையற்றவர்
 களாக்குகிறது என்ற எண்ணம் என்னை அவ்வாறு
 ஆக்கி வந்தது. என் சிற்றப்பர் விதைத்த நஞ்சு
 என் உள்ளத்தே முளைத்து வளர்ந்து மக்களினத்
 தினையே அவ்வாறு எண்ணத் தூண்டியது. ஆயி
 னும், அவ்வீட்டில் உலவி வரும் ஒருத்தியை மட்டும்
 என்னால் கரவுள்ளத்தோடு காண முடியவில்லை.
 அவள் சொல் செயல் அத்தனையும் எனக்கு
 மகிழ்வினை அளித்தன. ஏன்? பணத்தை வைத்து
 மக்களிடத்தே நம்பிக்கை இழந்தேன்; அதனை
 வைத்து அவர்களை ஐயக் கண்கொண்டு நோக்கி
 னேன். ஆனால், அவளிடமோ அதனினும் மேலான,
 உலகம் இயங்குவதற்கு அடிப்படையான காதல்
 உள்ளம் பெற்றிருந்தேன். ஆகையால், அவளிடம்
 எனக்கு அவநம்பிக்கை பிறக்கவில்லை.

பிறகு அவ்வம்மையாரோடு உரையாடுகையில்
 அவர்தம் பெருந்தன்மையும், பொருளவா அற்ற
 பண்பும், களங்கமற்ற பார்வையும் என் உள்ளத்
 தைக் கவர்ந்தன. கரவுள்ளம் அகன்றது. அமைதி
 யின்மை சூலைந்தது. மக்கள் பணத்துக்காகவே
 நன்கு பழகுகிறார்கள் என்ற ஐயமும் அகன்றது.
 அமைதியை அடைந்தேன். படபடத்த என் நரம்பு
 கள் தம்மியல்பினை அடைந்தன. அக்குடும்பத்தா

ரோடு நல்ல நட்பு முறையில் பழக ஆரம்பித்தேன். அவர்கள் இருக்கும் பக்கம் என்னை அழைத்துத் தேநீரும் அடையும் தருவார்கள். நானும் சில சமயங்களில் அவர்களை என் அறைக்கு அழைப்பது உண்டு. அவர்களால் என் படிப்புக்கு இடையூறு ஏற்படுகிற காலங்களும் உண்டு. ஆனால், அதனைப் பற்றி நான் வருந்துவது இல்லை. அதற்கு மாறாக அவர்கள் குறுக்கீடுகளை நான் விரும்பினேன்.

வழக்கமாக அவ்வில்லத் தலைவியார் மகளை என்னை வந்து தேநீர் அருந்த அழைத்துச் செல்வாள். அவள் அப்படி வரும்போதெல்லாம் வழியினை மாற்றி மாற்றி வருவாள். ஒரு நாள் தென்புறமாக வந்தால், அடுத்த நாள் வடபுறமாக வருவாள். அதனோடு சிறிது நேரம் திகைத்து நிற்பாள். இப்படியெல்லாம் தான் வருவதிலேயே என்னை மயங்க வைப்பாள். என்னை அழைக்க வருபவள் “வாருங்கள்” என அழைப்பது இல்லை. “படித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்றுதான் கேட்பாள். என் கண்கள் நூலின் பக்கங்களைப் பார்க்கும்மேயல்லாமல் உள்ள மெல்லாம் அவளது வரவையே நோக்கும். ‘எப்போது வருவாள்? எப்போது நம்மை அழைப்பாள்?’ என்றே எண்ணிக்கொண்டிருக்கும். அவள் வந்த உடனே புறப்பட்டுவிடுவேன். சிற்சில நேரங்களில் அப்படிச் செல்பவள் என் அறைக்குள் வந்து விடுவாள். அப்போதெல்லாம் தனியே அவளோடு பேசுவேன். ஒரு நாள், இருவரும் நீண்ட நேரம் பேசினோம். என் உள்ளமோ, அமைதியை இழந்து வந்தது. நான் ஏதோ ஒரு வகை உணர்ச்சியால்

உந்தப்பட்டு வந்தேன். ஆனால், அவளோ, மிகவும் அமைதியாகவே இருந்தாள். எவ்வித மாறுபாடும் அவள் பேச்சிலும் செயலிலும் தோன்றவில்லை. அப்படி காலம் நீண்ட பொழுதெல்லாம் அவளுடைய அன்னையார் அவளை அழைப்பார். அப்போதும் அவள் படபடப்பதும் இல்லை; ஓடுவதும் இல்லை; மெதுவாகவே எழுந்து செல்வாள். இவையெல்லாம் அவளது பண்பட்ட உள்ளத்தைக் காட்டின. அவள் அப்படிச் செய்வது, “நான் இன்னும் குழந்தை யல்லேன்,” என்று என்னை எண்ணச் செய்ததாகவே எனக்குப் பட்டது. பெண்கள் எவ்வளவு தூரம் தங்கள் உள்ள உணர்ச்சிகளை அடக்கும் வன்மை பெற்றுள்ளார்கள் என்பதனை உணர்ந்து வந்தேன்.

அவ்வில்லத் தலைவியார் தம் மகள் என்னோடு நெருங்கிப் பழக வேண்டும், நானும் அவளோடு நெருங்கிய உறவு கொள்ளவேண்டும் என எண்ணினார்; ஆனாலும், நாங்கள் இருவரும் தனித்துப் பேசும் போதெல்லாம் எங்கள் மீது ஒரு கண் வைத்திருப்பார். இவ்வாறு அவர் இருவிதமாக இருந்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. வயதின் உணர்ச்சியால் விரைந்து சென்றேன். அப்போது அவரைப் பற்றி ஐயமும் சினமும் கொண்டேன். 'ஒன்று, அவருடைய மகள், என்னோடு காதலுறவுகொள்ள விட்டுவிடவேண்டும்; அல்லது, நாங்கள் பழகுவதையே நிறுத்தத் தலைப்பட வேண்டும்,' என எண்ணி வெகுண்டேன். 'அவர் பெண்டிர்தாமே! ஆகையாலேதான் ஆய்கின்ற திறனும், முடிவாக எதனையும் செய்யும் குணமும் இல்லாதவராய் இருக்கிறார்,' என்று நினைத்தேன்.

நான் பெண்ணினத்தையே தாழ்வாக எண்ணினேன். ஆனால், என் உள்ளம் கவர்ந்த அப்பெண்மணியை மட்டும் அவ்வாறு எண்ணவில்லை. அவள் எனக்கு உயர்ந்தவளாகவே புலப்பட்டாள். உலகில் நம்புதற்குரிய ஒருத்தி அவளாகவே இருந்தாள். 'நம்பிக்கை' சமயத்திற்குப் பயன்படுத்தவேண்டிய சொல். ஆனால், ஒரு பெண்ணிடத்தே அதனைப் பயன்படுத்துகிறேன். உண்மையிலே காதலும்,

சமயமும் ஒன்றேதான். சமயத்தில் மிகுந்த பற்று வைப்பவன் வெளி உலகையே மறந்துவிடுகிறான். காதலில் தன்னை மறப்பவனும் அப்படியே. தன் காதலே உயர்ந்தது என எண்ணுகிறான்; நான், 'என் காதலியே நல்லவள்; பிற பெண்கள் தாழ்ந்தவர்கள்; நம்பத்தகாதவர்கள்,' என்று எண்ணியதைப்போல. நான் அவளைக் காணும்போதெல்லாம் என்னிடத்தே அழகு மிகுவதுபோன்ற உணர்வினைப் பெற்றேன். நான் அவளைப்பற்றி எண்ணும்போதெல்லாம் பெரிய எண்ணங்கள் என் மனத்தகத்தே தோன்றின. என் எண்ணங்களைல்லாம் அவளைப்பற்றியே இருந்தன.

சிற்சில காலங்களில் என் உள்ளம் பட்ட பாட்டினை எண்ணும் போது எனக்கே நாணம் உண்டாகிறது! காதல் பொருமையை வளர்க்கும் போலும்! அது ஐயத்தையும் உண்டு பண்ணும் போலும்! அவ்வீட்டில் ஆண் குரல் கேட்டுவிட்டால் போதும்! என் மனம் வேதனைப்படும். 'வந்தவர் இளைஞரா, வயது முதிர்ந்தவரா? அவர் எம் முறையில் அவர்களோடு உறவாடுகின்றார்?' என்றெல்லாம் எண்ணுவேன். என் நரம்புகள் துடிக்கும். அவர் சென்ற பின்பு அவரைப் பற்றி அவர்களையே கேட்டுவிடுவேன். கேட்கும் போது எப்படியும் என் உள்ள உணர்ச்சிகளை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளக் கூடாது எனவே மறைக்க முயலுவேன். ஆனால், அகத்தின் அழகு முகத்தில் விளங்கிவிடும். என் பார்வையே என்னைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும்.

என் காதல் வளர் வளர், அவ்வில்லத் தலைவியாரைப் பற்றிய எண்ணமும் உடன் வளர்ந்தது. எங்கள் உறவுக்கிடையே குழப்ப நிலை இருப்பதாகக் கண்டேன். நான் மிகவும் முந்திச் சென்றேன். அவ்வில்லத் தலைவியார் மகளோ, அமைதியாகவே பழகினாள். அவ்வில்லத் தலைவியாரே எங்களிடையே காதல் ஏற்படுவதை வரவேற்றார்: ஆனால், அவர் எந்த அளவு தக்கது என எண்ணுகிறாரோ அதற்கு மேல் பழகவிடுவது இல்லை. இப்படி நாங்கள் மூவரும் மூன்று நிலையில் இருந்தோம். ஆகையால், என் குழப்பம் மிகுந்தது.

என் எண்ணங்கள் மாறி மாறி எழுந்தன. அவர்கள் என் மீது நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதனை நான் நன்குணர்வேன். ஆனாலும், மனிதன் தன்னலம் தோன்றும்போது நல்லவர்களையும் அல்லவர்களாக எண்ணுவது இயல்புதானே! என்னுடைய நண்பர்கள் வருவார்கள். நான் ஏதோ வாடகைக்கு இருக்கிறேன் ஆகையால் அவ்வில்லத்தார்க்குத் தொல்லை தாரா வகையில் பேச வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் பேசிச் செல்வார்கள். நான் விரும்பும் பெண்ணின் நண்பர்கள் வருவார்கள். அவர்கள் என்னை அவ்வில்லத்தின் தலைவனாகவே மதித்து மரியாதையோடு அமைதியாகத் தாழ்ந்த குரலில் பேசிச் செல்வார்கள். நானும் குடிக்கூலியும், உணவுக்குப் பணமும் தந்துவிட்டு அவ்வீட்டில் இருப்பதாக எண்ணவே இல்லை. அந்த அளவுக்கு எங்கள் உறவு வளர்ந்து விட்டது. ஆயினும், நான் மட்டும் சிறிது கரவுள்ளம்

பெற்றவனாகவே இருந்தேன். அவ்வில்லத் தலைவியாரை ஐயக் கண்கொண்டே நோக்கினேன். ஆனால், அவர் மகள் எனக்கு நம்பிக்கையின் திருவுருவாய் இருந்தாள்—அவள் தாயார் என்னை நம்பவில்லையோ என்றுகூட எண்ணினேன்—என்கடந்த கால வாழ்வினை—வரலாற்றினை—அவர்கள் கேட்டபோதெல்லாம் சொல்ல மறுத்தேன்; இறுதியில் சொன்னேன்—அப்படிச் சொல்லிவரும்போது நான் என் பிறந்த ஊருக்கு இனித் திரும்பவே போவதில்லை என்று கூறினதைக் கேட்டுத் தாயார் கலங்கினார். மகளோ, அழுதுவிட்டாள்.

என் பழங்கதையைக் கேட்ட பின்னர் அவர்கள் என்னைத் தங்கள் நெருங்கிய உறவினனாகவே செய்துகொண்டார்கள். என்னிடத்தே அவர்கள் காட்டிய பரிவு மேலும் வளர்ந்தது. அவர்கள் பரிவு வளர வளர ஐயப் பேய் என்னைப் பிடித்து ஆட்டத் தொடங்கியது. என் சிற்றப்பர் எம்முறையில் பரிவு காட்டினாரோ, அதே முறையிலேதான் இவர்களும் பழகுகிறார்களோ என எண்ணினேன். அவ்வில்லத் தலைவியார் ஏதோ தந்திரம் செய்பவர் போன்று தோன்றினார். அவர் பொருள் வளம் பெற்றவரல்லர். என்னிடம் ஓரளவுக்குப் பொருள் இருந்தது. ஆகையாலேதான் இப்படிப் பழகுகிறார்களோ என எண்ணினேன். அவர் மகளைப்பற்றிக்கூட ஐயப் பட்டேன். ஆனால், அது அடுத்த கணமே மறைந்து விடும். அவள் எனக்கு நம்பற்குரிய ஒருத்தியாகவே இருந்தாள். ஏன்? காதலுணர்ச்சி அவள்மீது எனக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டி வந்தது. அது நான்

எண்ணுகிறபடி விரைவில் வளருவதற்குத் தடை செய்து வந்த தாயார் எனக்கு நம்பத்தகாத கொடுமை செய்பவராய்த் தோன்றினார். ஆகையால், என் உண்மை எண்ணத்தை வெளியிட முடியவில்லை. “அவளை நான் திருமணம் செய்துகொள்ளவேண்டும், அவளிடமே கேட்டுவிட வேண்டும்,” என எண்ணினேன். ஆயினும், “நான் சிற்றப்பரால் ஏமாற்றப்பட்டேன்; அதே நிலை திரும்பவும் என் வாழ்வில் ஏற்படக்கூடாது,” என்ற எண்ணம் என்னைத் தடுத்து வந்தது.

இப்படி, நம்பிக்கைக்கும், தவறான எண்ணங்கட்கும் இடையே திண்டாடி வந்தேன். நம்பிக்கை என்னுடைய கற்பனையில் தோன்றுவதாயும் நம்பாமை என் உண்மை வாழ்வில் தோன்றுவதாயும் எனக்குப் பட்டன. இப்படி அமைதியற்ற அவல நிலையில் அல்லற்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

4

நான் நூல் வாங்குவதில் பெருவிருப்பம் காட்டினேன். எங்குப் புதிய நூல் தென்பட்டாலும் அதனை வாங்குவது என்பது எனக்குப் பழக்கமாகி விட்டது. இதனைக் கண்ட அந்த வீட்டு அம்மையார் எனக்கெனச் சில துணிகளை வாங்கிக்கொள்ளச் சொன்னார். என் உடைகள் எல்லாமே பருத்தித் துணிகளால் ஆக்கப்பட்டவை. அக்காலத்தில் மாணவர்கள் பட்டு உடுப்பது இல்லை. நானும் அப்படியே

பட்டினை உடுப்பது இல்லை. என்னைப் பொறுத்த வரை நான் ஆடைகளைப்பற்றி மிகுதியாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. பட்டம் பெறும் வரை, முகத்திலே மீசை அரும்பும் வரை, நல்ல உடைகள் வேண்டா எனவே எண்ணி வந்தேன். ஆனால், என் உள்ளங்கவர் பெண்ணின் தாயார் என் உடையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டவுடன், 'நல்ல உடை நமக்கும் வேண்டும்,' என்ற நிலை வந்துவிட்டது. அவர்கள் மனம் மகிழ நான் எதனையும் செய்ய ஆயத்தமாயிருந்தேன். ஆகையால், நல்ல துணிகளை வாங்க முடிவு செய்துவிட்டேன்.

பெண்கள் உடைகள் தேர்ந்தெடுப்பதில் கை தேர்ந்தவர்களல்லவா? ஆகையால், அம்மையார் அவர்களையும் அவருடைய மகளையும் உடன்வரும்படி அழைத்தேன். இருவரும் உடன்பட்டு வந்தனர். பெண்களோடு வயது வந்த இளைஞன் கடைத்தெருப் பக்கம் போவது அக்காலத்தே அனைவருக்கும் காட்சியாய் இருக்கும். இந்த எண்ணம் எனக்கு நடுக்கத்தை உண்டுபண்ணியது. போதாக்குறைக்கு அந்தப் பெண் வேறு வருவார் போவார் கவனங்களைக் கவரும் வண்ணம் அவ்வளவு அழகாகத் தன்னை ஒப்பனை செய்திருந்தாள். அவளைக் காண்பவர்கள் அவளோடு செல்லும் என்மீதும் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள். எனக்கோ, உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. எப்படியோ வாங்க வேண்டிய துணிகளை வாங்கிக்கொண்டு அப்படியே ஒரு சிற்றுண்டிக் கடைக்குச் சென்று உண்டு வீடு திரும்பினேன்.

அடுத்த நாள் நான் பள்ளிக்குச் சென்றேன். அங்கே என் நண்பர்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். “எப்போதப்பா உனக்குத் திருமணமாயிற்று?” என்றான் ஒருவன். “உன் மனைவி சிறந்த அழகியடா!” என்றான் இன்னொருவன். இப்படிப் பலரும் என்னைக் கேலி செய்தனர். எனக்கு, “என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது?” என்பதே புரியவில்லை. நான் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்ததும் நடந்தவை அனைத்தையும் அம்மையாரிடமும் அவருடைய மகளிடமும் கூறினேன். அவர் மகள், “ஓ! எப்படி இதனை அவர்கள் அறிந்தார்கள்?” என்று கூறிவிட்டுத் தன் முகத்தினை வேறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டாள்.

இப்போது அம்மையார் மகளின் திருமணத்தைப்பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினார். தம் மகளை இரண்டு மூன்று இடத்திலிருந்து வந்து கேட்டதாகவும் அவள் இன்னும் சிறுமியாகவே இருப்பதால் பொறுப்பு வாய்ந்த மண வாழ்வில் அவளை ஈடுபடுத்த விரும்பாமல் மணத்தைத் தள்ளி வைத்து விட்டதாகவும் கூறினார். அவர் பேச்சில் அவர் மகள் அழகாய் இருப்பதால் எப்போதும் அவளை ‘நான், நீ’ என முன் வந்து மணமுடித்துக்கொள்ள மணாளர்கள் தயாராயிருப்பார்கள் என்ற எண்ணமுடையவர் என்பதனையும் காட்டிவிட்டார். அவருக்கு ஒரே பெண்; வேறு பிள்ளைகளும் இல்லை. மணம் என்பது பெண்ணின் தாயகப் பிரிவு என்பதாகும். ஆகையால், அவளைப் பிரியவும் விரும்பவில்லை என்பதனையும் கூறினார். இப்படிப் பல

விதமாகத் தம் மகளின் எழிலையும் அவள் தமக்கு அருகே இருக்கவேண்டிய இன்றியமையாமையையும் கூறி வந்ததில் நான் என் நினைவை இழந்தேன். நான் அவளை மணமுடித்துக்கொள்ளத் தயாராயிருப்பதைக் கூற மறந்துவிட்டேன்.

இப்படி நானும் என் விருப்பத்தினைக் கூறவில்லை; அவர்களும் எதனையும் முடிவாகச் சொல்லவில்லை. ஆயினும், எங்கள் மூவரிடையேயும் ஒரு நல்ல நட்பு நிலை இருந்து வந்தது. இப்போது வேறு ஒருவர் எங்கள் மூவர்க்கிடையே துழைந்தார். அவருடைய துழைவு என் வாழ்க்கைப் போக்கையே—ஏன் என் விதியையே மாற்றிவிட்டது. அவர் எங்களிடையே வந்தபோது அவரால் நான் ஒரு பெரிய இருண்ட நிலையை அடைவேன் எனவோ, அல்லது வாழ்வில் வெறுப்புற்றுத் திரிவேன் எனவோ நான் அறியேன். அந்த மனிதர் தாமாகவா எங்கள் மூவரிடையே துழைந்தார்? அதுவும் இல்லை—நானே தான் அவரை துழைய வைத்தேன். அவர் என்னுடைய நண்பர்.

5

அவர் என் நண்பரேயாயினும், அவரது பெயரைச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. அவரைக் 'க' எனவே குறிப்பிடுகிறேன். அவர் நான் பிறந்த ஊரிலேயே பிறந்தவர்; குழவிப் பருவம் முதல் நல்ல நண்பர். அவரோ, கோயில் குருக்கள் ஒருவரின் இரண்டாம் பிள்ளை. அவர்கள் குடும்பம் நடுத்தரக்

குடும்பந்தான். நாங்கள் இடைநிலைப் பள்ளியில் படிக்கும்போதே, நண்பர் 'க' மருத்துவர் ஒருவரால் தம் வளர்ப்புப் பிள்ளையாகக் கொள்ளப்பட்டார். இது எங்கட்குத் தெரியாது. அது வரைக்கும் அவருடைய தந்தையார் பெயர் அவருடைய பெயர்க்குப் பின் வரும்; வளர்ப்புப் பிள்ளையானபின் மருத்துவர் பெயர் அவருடைய பெயர்க்குப் பின் வந்தது கண்டு நான் வியப்படைந்தேன். பின்னர் அவரையே கேட்டு விளங்கிக்கொண்டேன்.

'க' அவர்களை வளர்ப்புப் பிள்ளையாக ஏற்ற குடும்பமும் நல்ல செல்வக் குடும்பந்தான். ஆகையாலேதான் அவரை டோக்கியோவுக்கு அனுப்பிப் படிக்கவைக்க முடிந்தது. நாங்கள் இருவரும் ஒரே விடுதியிலேதான் தங்கிப் படித்தோம். அப்போது நாங்கள் இருவரும் பல மணி நேரம் எங்கள் எதிர் காலத்திட்டத்தினைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஒவ்வொரு வருக்கும் தாம் எதிர் காலத்தில் இப்படியெல்லாம் ஆகவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருப்பது இயல்பு. ஆனால், அதனை வளர்த்து உருவாக்கத்தான் சமுதாயம் இடம் தருவது இல்லை. அப்படி நாங்கள் கலந்து பேசியபோதெல்லாம் ஏதோ பெரிய செயலைச் சாதிக்க அறிஞர் இருவர் அமர்ந்து உரையாடுதலைப் போன்ற நிலையினை அடைவோம்; எண்ணச் சிகரத்தின் உச்சியில் இருப்போம். அப்போதுகூட, 'க'வ்வின் எண்ணங்களும் பேச்சும், சமயம் தத்துவம் ஆகியவைபற்றித்தான் இருக்கும்.

'க'வ்வை வளர்ப்புப் பிள்ளையாக எடுத்த குடும்பத்தார் அவர் ஒரு பெரிய டாக்டராக வேண்டும்

என எண்ணினார். ஆனால், 'க'வ்வின் மனமெல்லாம்—செயல்எல்லாம்—சமயத்தைப்பற்றியே இருந்தன. அவர் படித்த நூல்கள் எல்லாம் சமய நூல்களே. அவரே என்னிடந்தான் தம் வளர்ப்புப் பெற்றோர்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடப்பதாகவும், ஆயினும் தம் உள்ளத்திற்குச் சரியெனப்படுவதனைத் தாம் செய்து வருவதாகவும் கூறினார். எனக்கும் அவர் செயல் தக்கது எனவே பட்டது. ஆகையால், அவரை அவர் சென்ற துறையில் நானும் ஊக்கி வந்தேன்.

கோடை விடுமுறையும் வந்தது. அதுதான் முதல் விடுமுறை. நாங்கள் படபடப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டோம். ஆனால், 'க'ம் மட்டில் டோக்கியோவில் தங்கிவிட்டார்; வீட்டிற்கு வரவில்லை. ஒரு கோயிலண்டை வீடும் எடுத்துக் கொண்டு சமய நூல்களைப் படிப்பதில் ஆழ்ந்த கருத்தினைச் செலுத்தினார். எப்போதும் மணியை உருட்டுவதும், விவிலிய நூல் (Bible) படிப்பதும் அவருடைய வேலையாய்விட்டது. அவரைப் பார்த்தால் பெரிய மத குருவோ என்றுகூட ஐயப்பட நேரிடும். ஆனால், அவ்விதம் ஐயப்பட அவர் வயதுதான் குறுக்கே நின்றது.

அடுத்த கோடை விடுமுறையில் அவரும் எங்களோடு புறப்பட்டார்; வீடு வந்து சேர்ந்தார். மெல்லத் தம் வளர்ப்புப் பெற்றோர்க்குத் தமது விருப்பத்தினை வெளியிட்டார். ஆயினும், அவர் டோக்கியோவில் என்ன பாடங்களைப் படித்து வருகிறார் என்ப

தனைச் சொல்லவில்லை. அவர்களோ, அவர் டாக்டர் படிப்புக்கு வேண்டிய பாடங்களையே படித்து வருவதாக எண்ணினார்கள். அவர் மூன்றாவது கோடை விடுமுறையிலும் அங்கேயே தங்கிவிட்டார். நான் ஊர் திரும்பி, சிற்றப்பரோடு வேறுபட்டு, இனி ஊருக்கே திரும்புவது இல்லை என்ற எண்ணத்தால் டோக்கியோ திரும்பியபோது அவரை அங்கே கண்டேன். அவர் தம் பெற்றோர்க்குத் தம் விருப்பம், படிப்பு முதலியவைகளைத் தெளிவாக எழுதி விட்டதாகச் சொன்னார்; அவர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறான கல்வியைக் கற்கப் புகுந்ததற்கு மன்னிப்பும் வேண்டி எழுதியதாகக் கூறினார்.

உண்மையை எழுதியதற்கு மனம் மகிழ வேண்டும். உலகம் உண்மையைக் கூறுபவனைக் கோமாளி என்கிறது; அல்லது அவனுக்கு வாழத் தெரியாதவன் என்னும் பட்டத்தினைச் சூட்டுகின்றது. இங்கே 'க'ப் பெற்றது என்ன? இரண்டும் இல்லை. அவர் வாழ்க்கையை இழந்தார். வளர்ப்புப் பெற்றோர் அச்செய்தியைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டனர்; மனம் வெதும்பினர்; 'இனிப் பொருளே அனுப்ப முடியாது!' என்று எழுதியும் விட்டனர். பெற்ற தாய் தந்தையரும் கல் நெஞ்சம் உடையவராய்த் தம் மைந்தர் மத சம்பந்தமான நூலைப் படித்து வருகிறார் எனக் கேட்டு வருந்தி அவருக்கு எந்த உதவியும் செய்ய முடியாது என எழுதிவிட்டனர். நண்பர் 'க', பொருளற்ற நிலையில் விடப்பட்டார். இப்போதோ, அவர் பள்ளியை விட்டுப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு புகுந்துவிட்டார். ஆனால்,

பொருளும் இல்லை; பெற்றோர் தொடர்பும் இல்லை. ஆயினும், அவர் கலங்கவில்லை. இந்நாட்களைப் போன்று அந்நாட்களில் இவ்வளவு வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் இல்லை; “எப்படியும் வாழலாம்” என்ற துணிவு எல்லோருக்கும் உண்டு. போட்டிகள் மிக மிகக் குறைவு. அந்தத் துணிச்சலில் அவர் கவலைப்படாமல் இராப் பள்ளியொன்றில் ஆசிரிய ராயமர்ந்தார். பகலில் மாணவர்; இரவில் ஆசிரியர். வருவாய் கொஞ்சந்தான். ஆயினும், எப்படியோ அவரால் வாழ முடிந்தது. நான் பொருளுதவி செய்வதாகச் சொல்லி, முன் வந்தேன். அவரோ, ‘ஒரு மனிதன் தானாக உழைத்துப் பொருளீட்டி வாழவேண்டும். இல்லையேல், அவன் மனிதன் என்று வழங்குவதற்கு அருகதையற்றவனாகிறான்,’ என்று கூறி மறுத்துவிட்டார்; ‘பிறர் உழைப்பால் வாழ்வது பெரும்பாவம்!’ எனவும் சொன்னார்.

‘க’வ்வின் வளர்ப்புக் குடும்பத்திற்கும் ‘க’வ்விற்கும் இடையே தொடர்பே ஏற்படாது போலிருந்தது. ஒரு சிலர் இருவர்க்கிடையேயும் சந்தி செய்ய முன் வந்தனர். ஆனால், ‘க’வ்வோ, திட்டவட்டமாகப் பிறர் குறுக்கிடுவதனைத் தடுத்தார். அவர் பெற்றோர்க்காயினும் எழுதலாம் என நான் எழுதினேன். அவர்கள் எனக்குப் பதில்கூட எழுதவில்லை. இறுதியிலே ‘க’வ்வின் படிப்புக்காக எவ்வளவு செலவு அது வரை செய்யப்பட்டதோ அதனை வளர்ப்புப் பெற்றோர்க்குத் தந்துவிடுவதாக அவருடைய தந்தையார் ஒத்துக்கொண்டார். ஆனால், அதற்குமேல் குடும்பச் சொத்தில் ‘க’வ்விற்குப் பங்கு

இல்லை எனவும் சொல்லிவிட்டார். அப்போதுதான் நான் அவருக்குப் பெற்ற தாய் இல்லை எனவும், மாற்றாக தாய்தான் உண்டு எனவும் அறிந்தேன். பெற்ற தாய் இருந்திருந்தால் அவருடைய மனம் இவ்வளவு கல்லாய் இராது. அவர் தந்தையாருக்குப் பிள்ளை மீது அன்பு இருந்தாலும், மனைவியின் வாக்கினைத் தட்ட முடியவில்லை. மாற்றாக தாய் குடும்பமே இப்படித்தான் போலும்!

‘க’வ்வினுடைய தமக்கையாரும் அவர் கணவரும் ‘க’வ்வின் நிலை பற்றி வருந்தினர்; செல்வக் குடியிலே பிறந்தும், செல்வரால் தத்து எடுக்கப் பெற்றும் ‘க’ இப்படிக்கைவிடப்பட்டாரே என்பதனைக் கண்டு கலங்கினர். அவர்கள் வருந்தினார்கள். ஆனால், அவர்கள் செல்வர் அல்லர். ஆகையால், பொருள் உதவி செய்யமுடியாத நிலையிலிருந்தனர்.

‘க’ ஒன்றரையாண்டுக் காலம் யாருடைய உதவியும் இன்றித் தம் வாழ்க்கையை நடத்தினார்; தாமே உழைத்துப் பொருளிட்டிக் கல்வி பயின்று வந்தார். மிகுந்த உழைப்பும், குடும்பச் சிக்கலால் ஏற்பட்ட உள்ளக் குமுறல்களும் அவரை மிகவும் வருத்தின. பல விதங்களில் மனம் குழம்பினார். ஆனால், துன்ப நிலையை வெளியே மட்டும் சொல்லமாட்டார். எப்போது நான் உதவி செய்ய முன் வந்தாலும் மறுத்துவிடுவார். அவர், “படிப்பது மட்டுமா என் தொழில்? பொருளீட்டுவதும் என் தொழிலாகும்,” என்று சொல்லிப் பிறர் உதவியை மறுத்துவிடுவார்; ‘கடின உழைப்பாலும், துன்ப நிலைகளாலுந்தான் மனிதன் உயர்ந்தவனாய், பண்பாளனாய்த் திகழ்

வான்,' என எண்ணினார். மனிதன் தான் துன்பப் பட்டால்தான் பிறர் துன்பத்தினை உணர்வான் என்பது உண்மைதான். ஆனால், சுவர் இருந்தால் அல்லவா சித்திரம் வரைய முடியும்? 'க'வ்வின் போக்கு மிகவும் துன்ப நிலையைத் தந்தது. மிகவும் களைப்பும் சலிப்பும் அவர் வாழ்வில் அமைந்தன. அவர் உடல் நிலையைப் பார்க்கும்போது அஞ்சத் தக்க நிலை ஏற்பட்டது. ஆகையால், பெரிதும் அவரை வற்புறுத்தி என்னோடு வாழும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். அவரும் உடன்பட்டார்.

6

நான் இருந்த வீட்டில் என் அறையை ஒட்டிய ஓரறை இருந்தது. அதனைக் கடந்துதான் என் அறைக்கு வருதல் வேண்டும். அவ்வறையைக் 'க'வ்வுக்கு ஒதுக்கித் தந்தேன். ஆனால், அவ்வீட்டின் தலைவியாரோ, முதலில் 'க' வருவதனை மறுத்தார். நான் 'க'வ்வின் உடல் நிலையினையும், அவர் பண்புகளையும் விளக்கமாகச் சொன்னேன்; துன்பத்தின் சூழலில் சிக்கித் தடுமாறி வெளியேற வழியிராதா எனத் தவிக்கும் ஒருவருக்குத் துணை செய்யும்போது தடை செய்யவேண்டா என வேண்டினேன். ஆனால், அவர் பொருளாதார நிலையென்ன என்பதனைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவே இல்லை. 'க'வ்விடமும் எவ்வாறு அவ்வீட்டுத் தலைவியார் அவரை அனுமதிக்க மறுத்தார் என்பதனைப்பற்றியும் சொல்லவில்லை. அவரைச் சம்மதிக்க வைத்து,

‘க’வ்வை அழைத்து வந்துவிட்டேன். ‘க’வ்வோ எல்லாரோடும் கலகலப்பாகப் பழகும் பண்புடைய வரல்லர். ஆனாலும், எங்களோடு நன்றாகப் பழக ஆரம்பித்தார்.

“புதியதாகக் குடியேறியுள்ள இடம் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று நான் கேட்ட போதெல்லாம், அவர், “பரவாயில்லை!” என்ற பதிலையே சொல்லுவார். அவர் இதற்கு முன்பு வாழ்ந்த அறையையும் அந்த வீட்டு அறையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினால், வீட்டு அறை பெரிய மாளிகை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவர் இருந்த இருளடைந்த, மண் நிரம்பிய சிறிய அறையெங்கே, காற்றும் ஒளியும் அழகும் தூய்மையும் நிறைந்த பெரிய அறையெங்கே! இரண்டையும் ஒப்பிடவே முடியாது. மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள அவ்வளவு வேறுபாடு உண்டு. அவர் “பரவாயில்லை!” என்று சொல்லியிருக்கக்கூடாது. “மிக மிக வசதியாயிருக்கிறது!” என்றே சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஏன் அப்படிச் சொன்னார் என்றால், அது அவருடைய பழக்கமாகிவிட்டது. அவர் உண்மை உணர்ச்சிகளை அப்படியே சொல்ல மாட்டார். அது அவர் வாழ்க்கைத் தத்துவமாகி விட்டது. எதனையும் இகழவும் மாட்டார்; புகழவும் மாட்டார். புத்தமதக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் வளர்க்கப்பட்ட அவர், “உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவைகளைப் பற்றிப் பேரவாக் கொள்ளுதல் கூடாது; கிடைத்ததை வைத்துக் காலம் தள்ளுதல் வேண்டும்,” என்ற பண்பையே மேற்கொண்டார். அவர் பெரிய மகான்களின் வாழ்க்கை

வரலாறுகளைப் படித்திருந்தார். அவைகளால் அவருக்கு ஆன்மாவையும் உடலையும் பிரித்தறிய முடிந்தது. இப்படி அவர் பேச்சும் போக்குமே மற்றவர்க்கு வியப்பாய் இருக்கும்.

அவரை நான் கூடுமான வரையில் எதிர்த்துப் பேசுவதே இல்லை. அவர் வழியில் விட்டே திருப்பவேண்டும் என எண்ணினேன்; கல்லிலே நார் உரிக்க எண்ணினேன். நார் உரித்துவிட்டால் பின்கயிறு திரித்துவிடலாம் அல்லவா? அவரை எப்படியும் மாற்றி இவ்வுலக நிலைகளை எண்ணச் செய்ய முயன்றேன்.

7

‘க’ என்னைக்காட்டிலும் அறிவில் சிறந்தவர்; எதனையும் செய்வதற்கு முன்பு ஆய்ந்து பார்ப்பவர்; நல்ல திறமான உள்ளம் படைத்தவர்; ஆனால், ‘பொறுமை எது? எதனையும் தாங்கும் இதயம் எது?’ என்ற வேறுபாடு அறியாதவர்; இரண்டையும் ஒன்றென எண்ணி வந்தவர். நம் செயல் அத்தனைக்கும் ஏதாவது ஓர் ஆற்றல் வேண்டும். புற ஆற்றல் நம் திறனை உந்த, அது கெடவோ அல்லது நல்லது செய்யவோ முனைகின்றது. இப்புற ஆற்றலை வாய்ப்பு என்கிறோம். வாய்ப்பு உடையவர்கள் முன்னேறுகிறார்கள்; வாய்ப்பு அற்றவர்கள் அப்படியே நிலைத்துவிடுகிறார்கள். அளவுக்கு மீறிய புற ஆற்றலால் உந்தப்படுதலும் தொல்லைதான்.

எடுத்துக்காட்டாக நம் வயிற்றினை எடுத்துக் கொள்வோம்: நாம் உண்ட உணவினையெல்லாம் வயிறு செரிக்கச் செய்கிறது. அரிசி உணவினை மட்டுமே சாப்பிட்டுப் பழக்கப்படுத்திவிட்டால், வேறு உணவினைச் செரிக்கச் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாமல் போய்விடும். ஆகையால், மருத்துவர்கள் பல வித உணவினைச் சாப்பிட வேண்டும் எனக் கூறுகிறார்கள். ஏன் என்றால், அப்போதுதான் பல வித உணவின்ையும் செரிக்கும் பழக்கம் வயிற்றிற்கு ஏற்படுகிறது. இதனையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தான் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் வயிறு வலிவும் பெறும். இல்லையென்றால், பழக்கம் ஏற்படுவதற்கு மாறாக, வயிறே கெட்டு நலிந்துவிடும். ஆனால், இந்த வேறுபாட்டினைக் 'க' உணருவதே இல்லை; எதுவும் அளவுக்கு மீறினால் நஞ்சாக மாறிவிடும் என்பதனை எண்ணிப் பார்ப்பதே இல்லை. துன்பங்களை அளவுக்கு மீறி மேற்கொண்டால் அத்துன்பங்கள் அடி பணியும் என்ற கொள்கையை உடையவராயிருந்தார்; அந்த நிலை வரும் வரை துன்பங்களை மேற்கொண்டே உழல வேண்டும் என எண்ணினார். ஆனால், அளவுக்கு மீறிய துன்பங்கள் ஆளுக்கே முடிவைத் தேடிவிடும் என்பதனை நான் உணர்வேன். ஆயினும், அவரிடம் வாதாட நான் விரும்பவில்லை. எனவே, அவரை எதிர்க்காமல், பேசாமல் சூழ்நிலையை மாற்றி இந்த நிலையை உணர்ச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

அவ்வீட்டுத் தலைவியார் அவர்களையும் அவருடைய மகளையும் 'க'வ்வோடு நன்றாகப் பேசும் பழகும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். ஆனால், அவர்கள் மட்டும் நட்பு முறையோடு பழகினால் என்ன பயன்? அவரும் பழக வேண்டாவா? 'க'வ்வோ, யாரோடும் சரியாகப் பழகவில்லை. இதனை அந்த அம்மையாரின் மகளே என்னிடம் சொன்னாள். ஆகையால், நான் வேறு ஒரு முறையைக் கையாண்டேன். என் அறைக்கு அனைவரையும் அழைப்பதுண்டு. 'க'வ்வுக்கும் அந்தப் பெண்டிர்க்கும் இடையே உரையாடல் ஏற்படுத்திவிட்டேன். ஆரம்பத்தில் 'க' அவ்வளவு வெளிப்படையாகவோ கலகலப்பாகவோ இல்லை. நாளாக நாளாக அவர் பழக்கத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் தாம் மட்டில் உலகம் அன்று; வெளியேயும் ஓர் உலகம் உண்டு என்பதனை அறிய ஆரம்பித்தார். பெண்கள் அவருக்கு வெறுக்கப்படும் பொருளாய் இல்லை. இதை அவரே ஒரு நாள் கூறிவிட்டார். "நாம் இருவர் மட்டும் நண்பர்களாயிருப்பின் நம் வாழ்வு முடிவடையா இணை கோடுகளாகத்தான் அமையும். ஆனால், வாழ்வு தொடர்புடையதாயமைய வேண்டின், நமக்கு அப்பால் ஓர் உலகம் உண்டு என்பதனை நாம் உணர வேண்டும்," என்று நான் கூறினேன். அவரும் இக்கருத்தினை ஒத்துக்கொண்டார். எனக்கே இது வியப்பாயிருந்தது!

நாங்கள் இருவரும் ஓரிடத்திலேயே கல்வி பயின்றனார்களென்றும், நான் படிக்கும் பாடமும் அவர் எடுத்துக்கொண்ட பாடமும் வேறுபட்டன. ஆகையால், பாட நேரமும் மாறுபட்டது. அவருக்கு வகுப்பு இருக்கும்போது எனக்கு இருப்பது இல்லை. எனக்கு இருக்கும்போது அவருக்கு இருப்பது இல்லை. நாங்கள் வெவ்வேறு நேரங்களில் சென்று வந்தோம்.

ஒரு நாள் நான் 'கண்டா' என்ற ஊருக்கு ஓர் வேலையாகச் சென்று வந்தேன். நேரமோ, இரவாகிவிட்டது. வந்து வீட்டின் தலைவாயிற்கதவைத் திறந்தேன். அப்போது 'க'வ்வின் அறையிலிருந்து அவ்வீட்டுத் தலைவியார் மகளின் குரல் கேட்டது. நான் என் அறைக்குப் போவதற்குக் 'க'வ்வின் அறைக் கதவைத் திறந்தேன். அங்கே 'க'வ்வும் அவளும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர், அவருடைய வழக்கத்திற்கு மாறாக, மிகவும் மகிழ்வுடன், "ஓ! இப்போதுதான் திரும்பியா?" என்றார். பிறரைப்பற்றியே கவலைப்படாத 'க' இவ்வளவு மாற்றமாகக் காணப்படுகிறாரே என்று நான் வியப்படைந்தேன்! அவளோ, "ஓ! வந்துவிட்டீர்களா!" என்று முகமன் கூறினாள். அது எனக்குச் சாதாரணமாகப் பட்டது. மேலும், அந்த மகிழ்ச்சிச் சொற்கள் மகிழ்ச்சிச் சொற்களாகப்படவில்லை; களங்கமுள்ள மனத்திலே தோற்றிய கரவுச் சொற்

களாகவே எனக்குப் பட்டன. 'எப்படிப் பேசுவது? எதைப்பற்றிப் பேசுவது?' என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை. வீடோ, அமைதியாய் இருந்தது. ஆகையால், 'வீட்டுத் தலைவியார் இருக்கிறார்களா?' என்று கேட்டேன்.

என் மனத்தின் மூலையில் எங்கோ பொருமையும் களங்கமும் தோன்றிவிட்டன. அந்தப் பெண் நான் கேட்டவுடன் நகைத்தாள்; தன் தாயார் வேறு அலுவல் காரணமாக வெளியே சென்று விட்டதாகச் சொன்னாள். அவள் சிரிப்பு எனக்கு வெந்த புண்ணில் வேல் கொண்டு தாக்குவதைப் போன்று இருந்தது. நான் பல நாட்கள் அவர்களோடு தங்கியபோதெல்லாம் ஒருநாள் கூட மகனையும் என்னையும் தனியே விட்டுவிட்டு அவர் வெளியே சென்றதே இல்லை. இப்போதோ, அவர் வேலைக் காரி கூட அங்கே இல்லை. இவர்கள் மட்டும் தனியே இருந்தார்கள். இது எனக்கு ஐயத்தைக் கிளப்பியது.

இது நடந்து ஒரு வார காலத்திற்குப் பிறகு 'க'வ்வின் அறையில் அவரும் அவளும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். நான் அவ்வறையைக் கடந்து சென்றேன். அப்போது அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அது என்னைக் கிண்டல் செய்வது போன்றிருந்தது. அன்று அவளும் அவளுடைய தாயாரும் நாங்களும் ஒருங்கே உட்கார்ந்து உணவு அருந்துகையில் அவர் என்னைப் பார்த்து, "நீர் விந்தையான் மனிதர்!" என்றார்.

உணவு முடிந்த பின் 'க'வ்வும் நாணும் சிறிது தொலைவு நடந்தோம்; நடக்கையில் மிகக் குறைவாகவே பேசினோம். நானே, 'அவர் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறார்? அவள் தாயாரைப்பற்றி என்ன எண்ணுகிறார்?' என்று விவரம் அறிய எண்ணினேன். அவர் தந்த விடைகளோ, மிகவும் மயக்கம் உண்டுபண்ணுவனவாய் இருந்தன. அவைகளைக்கொண்டு அவர் மலைமீது உள்ளாரா, அல்லது கடலில் நீந்துகிறாரா என்று அறிய முடியவில்லை. அவரைப்பற்றிய பொருமையோ, என்னுள்ளத்தில் வளர்ந்து வந்தது.

கோடை விடுமுறை வந்தது. நண்பர் 'க'வ்வை என்னோடு அழைத்துக்கொண்டு 'போஷு'க்குச் சென்றேன். அவரை அவ்வீட்டில் தனியே விட்டு விட்டுச் செல்ல நான் விரும்பவில்லை. சுயநலந்தான் காரணம். அவரால் பொருள் செலவிட முடியாது. ஆகையால், முதலில் அவர் வர மறுத்தார்; என்னுடைய கட்டாயத்தினால் உடன்பட்டு வந்தார். அப்பெண்ணுக்கும் அவருக்கும் இடையே எங்கே மேலும் நட்பு வளர்ந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தால் அவரையும் அழைத்துச்சென்றேன். நண்பருக்கு உதவ முனைந்த உள்ளம் சுயநலச் சேற்றிலே புதைந்தது.

நாங்கள் 'போஷு'க்குச் செல்லும்கையில் 'ஓட்டா'த் துறைமுகத்தில் சில நாள் தங்கினோம். அது மீன் பிடிக்கும் துறைமுகம். மீன்கள் உலர்த்தப்பட்டுக் கருவாடாக்கப்பட்டன. நன்றாகக் கடலில்

ஓடியாடித் திரிந்த மீன்கள், மனிதன் சுயநலத்தால்
 கருவாடாக்கப்படுவதனைக் கண்டேன். 'ஏன்! மக்க
 ளினத்திலும் இத்தகு நிலையுண்டே!' என எண்ணி
 னேன். மீன் நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்தது. நல்ல
 நிலையில் இருக்கும்வரை எந்த நாற்றமும் யாரிடமும்
 வெளிப்படுவது இல்லையல்லவா? நாங்கள் அங்
 கிருந்து கடலில் பயணம் தொடர்ந்தபோது எங்கள்
 தோல் சுரசுரப்பாயிற்று. நாங்கள் கடலில் எறியப்
 பட்டுவிட்ட அந்த உணர்வை அடைந்தோம்.
 நாங்கள் மாணவர்கட்கு விடுமுறைப் போக்கிடமாகிய
 தோமீரா, நாக்கோ முதலிய இடங்கட்குச் சென்றோம்.
 நாங்கள் நாக்கோவில் கடற்கரையில் உள்ள சிறு
 குன்றுகளின்மீது அமர்ந்து கடலை நோக்கிய வண்
 ணம் இருப்போம். பல சமயங்களில் நான் படிக்க
 முயல்வதுண்டு. ஆனால், 'க'வ்வோ, கடலின்
 பேரழகிலே ஈடுபட்டு, அமைதியாய் இருப்பார்.
 அப்போது எனக்கு ஒரு விந்தையான எண்ணம்
 எழும். 'க'வ்வுக்கு மாறாக அதே இடத்தில் 'அவள்'
 அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தால் எத்துனை இன்பமா
 யிருக்கும் என எண்ணுவேன். அடுத்த கணமே,
 'க'வ்வும் இப்படித்தானே எண்ணுவார் என்ற எண்
 ணம் எழும். அப்போதெல்லாம் என் பொருமை
 உள்ளம் உச்ச நிலையை அடைந்துவிடும். நான்
 எழுந்து நின்று உரக்கக் கத்திவிடுவேன். அவ்வளவு
 மூர்க்கத் தன்மை என்னிடத்தில் தோன்றிவிடும்.
 பாடியோ, முணுமுணுத்தோ என் வெறியுணர்வை
 அடக்க முடியாது. ஒரு சமயம் 'க'வ்வின் சட்டை
 யைப் பிடித்துக்கொண்டு, "உன்னை இப்படியே

கடலில் எறிந்தால் என்ன செய்வாய்?" என்று கேட்டேன். அவரோ, எவ்விதச் சலனமும் காட்டவில்லை. அமைதியாக, என் பக்கம் திரும்பாமற் கூட, "அதைத்தான் நானும் விரும்புகிறேன். ஆகையால், எறிவது நல்லதுதான்!" என்றார்.

அவருடைய இந்த அமைதித் தன்மையும் பதிலும் என்னை வருத்தின. என் நிலையினையும் உள்ளத்தினையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுவது என முடிவு கட்டினேன். ஆனால், இயலவில்லை. அவரும் நானும் பல்வேறு செய்திகள் பற்றிப் பேசினோம்; உலகத்துப் பொருள்கள் பற்றியெல்லாம் பேசினோம்; பண்பாடு, நாகரிகம், நூல்கள், எதிர்கால எண்ணங்கள், திட்டங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுவோம்; ஆனால், 'காதல்' பற்றி எப்போதாவதுதான் பேசுவோம். நான் அவருடைய நிலையை மாற்ற விரும்பினேன். அப்படி நான் மாற்றச் செய்யும் முயற்சிகள் எல்லாம் என் மீதே பாய்வனவாய் இருந்தன. அவரிடமிருந்து பிரியவும் எனக்கு மனம் இல்லை. என்ன செய்வது என்பதே புரியவில்லை. எல்லாம் என்னைப் பொறுத்த வரையில் தீமை செய்வனவாகவே இருந்தன. ஆள் உருவைப் பார்த்தால் என்னைவிட அவர்தான் அழகுடையவர். அழகுடையவரைப் பெண்கள் விரும்புவது இயல்புதானே! அவர் நல்ல ஆண் மகனார்; மாற்றவியலா உறுதியும் உடையவர்; கல்வியிலோ, அவர் ஓரத்திலும் நிற்க நான் அருகதையற்றவன்.

நாங்கள் ஒன்றாய் நடந்து உலாவும் போதும், நீந்தி விளையாடும் போதும், ஒன்றாய்ப் பொழுதைக்

கழிக்கும்போதும் இருவரும் ஒருவரேயானே. கரவுள்ளம் கொண்டதால் அதற்குரிய காரணம் உள்ளதே ஏற்படும்போது 'க'வ்வை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வெறுத்தேனோ அதைவிடப் பன்மடங்குபிற நேரங்களில் நான் அவரோடு நெருங்கிய உறவுடையவனாயிருந்தேன். ஆனால், இந்தப் பயணம் முடிந்தபின்பு எங்கள் நட்பும் முடிந்துவிடுமோ என்றுகூட எண்ணினேன். எங்களிடையே மாறுபாடு ஏற்பட்டது; ஏதோ இரயில் பயணத்தில் ஏற்பட்ட நட்பு முறை நிலவியது.

புத்த மதத்தில் ஒரு புதிய கூற்றை ஆரம்பித்த புகழ்வாய்ந்த முனிவராகிய நிச்சிரான் அவர்கள் பிறந்த இடமாகிய தைநெளரா என்ற இடத்தினைக் காணச் சென்றோம். அவர் பிறந்த நாளில் இரண்டு மீன்கள் கரையில் ஏறியப்பட்டனவாம். அதிலிருந்து அக்கடற்கரையில் உள்ள யாருமே மீனைப் பிடிப்பது இல்லையாம். ஆகையால், மீன்கள் அங்கு நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. நீலவானில் மீனும் மீன்களைப் போல அவை மின்னி மின்னி நீந்துவதைக் கண்டுகளித்தோம். ஆனால், 'க'வ்வுக்கு அவைகளைக் காண்பதில் கவனம் செல்லவில்லை. அவருடைய எண்ணமெல்லாம் நிச்சிரான் என்ற முனிவரைப் பற்றியே இருந்தது. பிறகு நிச்சிரான் கோயில் குருக்களிடம் பேசினோம். 'க'வ்வும் குருக்களும் நிச்சிரானைப் பற்றிப் பல பேசினார்கள். நானோ, அமைதியில் ஆழ்ந்தேன். நாங்கள் அதை விட்டு வெளியே வந்த போது 'க' என்னைத் தூற்ற ஆரம்பித்தார்; நான் நிச்சிரானைப்பற்றி அறிய ஆவல் காட்டாதது

தவறு என்றார்; 'ஆன்மிக உணர்வு கொஞ்சமும் இல்லாதவர்கள் அறிவிலிகள்,' என்றார். நான் ஒரு சாதாரண மனிதன் என்பதையே மறந்துவிட்டார். மனிதன் மனத்தில் பிற தொல்லைகள் ஊடாடும் போது கடவுளைப்பற்றியோ, சமயத்தைப்பற்றியோ அவன் எண்ணுவது இயலாது. என் உள்ளத்திலே அந்தப் பெண் இடம் பெற்றுவிட்டாள். ஆதலால், எனக்கு அவளைப்பற்றிய எண்ணமே மிகுதியாய் இருந்து வந்தது. அந்நிலையில் நிச்சிரான் முனிவரோ ஆன்மிகப் பேச்சோ எனக்குச் சுவை தரவில்லை.

பிறகு 'ரியோகு' சென்று உணவை முடித்துக் கொண்டு நடந்தே டோக்கியோ வந்து சேர்ந்தோம்.

9

நீண்ட தொலைவு பயணம் செய்து திரும்பிய எங்கள் நலனைக் காப்பதற்குப் பெண்ணொருத்தியின் உதவி தேவைப்பட்டது. பெண்ணின் நல்லாள் களைப்புற்ற மனத்திற்கு உணர்வூட்டும் தெய்வ மல்லவா? அவ்வீட்டுத் தலைவியாரின் மகள் எங்கள் நலனில் நாட்டம் காட்டினாள்; எங்கள் பொருள்களை அடுக்கி வைப்பதனையும் எங்கட்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தருவதனையும் மேற்கொண்டாள். ஆனால், 'க'வ்விடம் அவ்வளவு நெருக்கமோ அக்கறையோ என்னிடம் காட்டியதனைப் போன்று காட்டவில்லை. 'க' இதனைக் கண்டுகொண்டதாகவே தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி வருத்தமும் கொள்ளவில்லை. ஆயினும், எனக்கு ஒரு பெரிய மகிழ்ச்சி

உண்டாயிற்று. என் உள்ளத்தே வெற்றிச் சிரிப்பு முகிழ்த்தது.

இப்படி அக்டோபர்த் திங்கள் இடைநாள் வரை எல்லாம் அமைதியாகவே சென்றன. ஒரு நாள் நான் பள்ளியிலிருந்து திரும்பி வருகையில் 'க'வ்வும் அப்பெண்ணும் அவர் அறையில் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நான் 'க' அறையில் நுழைந்த போது 'க' வழக்கம் போல அமைதியாக நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். அவளோ, நான் நுழையும் போதே ஓட்டமாக ஓடினாள். அவள் முதுகுப் புறத்தைத்தான் என்னைக் காண முடிந்தது. 'ஏன் முன்னமே பள்ளியை விட்டு வந்துவிட்டீர்?' என்று 'க'வ்வைக் கேட்டேன். அவரோ, தாம் அன்று பள்ளிக்குப் போகவே இல்லை என்று விடையிறுத்தார். எனக்கு உள்ளத்தில் பழைய களங்கம் வந்து விட்டது. நாமே சுவைக்க வேண்டும் என எண்ணும் மாம்பழத்தின் கொட்டையைக்கூடப் பிறர் எடுப்பதனைக் கண்டால் பொருமைப்படும் நிலை வந்து விட்டது.

நான் அறையில் நுழைந்ததும் அவள் எனக்குத் தேநீர் கொண்டு வந்தாள். அப்போதாவது அவள் ஏன் என்னைக் கண்டு ஓடினாள் எனக் கேட்டிருக்கலாம். ஆனால், துணிவு இல்லை. அதிலிருந்து என் ஐயம் வளர்ந்தது. என்னை விட்டு அவள் விசுவது போன்ற உணர்வினைப் பெற்றேன். அவள் ஏதோ காரணம் வைத்து அடிக்கடி 'க'வ்வின் அறைக்கு வந்து வந்து செல்வாள். இது எனக்குள் புல்லரித்தது. அவள் எனக்கே இருக்க வேண்டும்

எனவே எண்ணினேன். தன்னலமும் ஐயமும் பொருமையும் என் மனத்தில் குடிகொண்டுவீட்டன்.

ஒரு நாள் நல்ல மழை பெய்திருந்தது. காற்றும் சேர்ந்ததால் குளிர் மிகுந்திருந்தது. குளிரில் நான் நடுங்கி வீடு வந்து சேர்ந்தேன். அங்கோ, 'க'வ்வின் அறையிலிருந்த கணப்பில் நெருப்புத் தணதண வென்றிருந்தது. என்னுடைய அறையிலிருந்த கணப்பில் நெருப்பே இல்லை. இதனை வேண்டுமென்றே அவள் செய்திருப்பதாக எண்ணினேன். உடனே அவ்வீட்டின் தலைவி வந்து, 'க'வ்வின் அறையிலிருந்த கணப்பை எடுத்து வந்து உதவினாள். ஆயினும், அங்கே தங்க நிலை கொள்ளாமல், மழையென்றும் பாராமல், குடையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினேன். மனத்திற்கு இதம் தரும் ஏதாவது ஓர் இடம் தேடிச் சென்றேன். வீட்டை விட்டுக் கிழக்குப் புறம் நோக்கி நடந்தேன். அந்தச் சாலையில் ஒரு பாலம் உண்டு. அப்பாலத்தைக் கடக்கும்போது அதன் நடுவிலேயே நடந்து செல்ல வேண்டும். அப்படி நான் நடந்து செல்கையில் 'க'வ்வும் அவர் பின்னே அந்தப் பெண்ணும் நடந்து வருவதனைக் கண்டேன். அவர்களை நான் பார்த்தும் பார்க்காதவன் போலப் பாலத்தைக் கடந்தேன். அந்தப் பெண்ணே, என்னைப் பார்த்து நகைத்து, வணக்கம் சொல்லிச் சென்றாள். பின்னர் என் நிலை என்னவாய் இருக்கும்! எனக்கு எங்கே செல்வது என்பது கூடத் தெரியவில்லை. எங்கெங்கோ கால் போன பக்கமெல்லாம் சென்றேன்.

உடையில் சேறு படுகின்றதே என்ற உணர்வுகூட இல்லை.

இறுதியில் வீடு திரும்பினேன். 'க'வ்வைக் கண்டவுடன் அவரும் அந்தப் பெண்ணும் சேர்ந்து வெளியே சென்று வந்தனரா என்று கேட்டேன். அவரோ, "இல்லவே இல்லை! அவள் எங்கோ சென்று வழியில் சந்தித்தாள். பிறகு இருவரும் வீடு நோக்கி வந்தோம்," என்றார். அதனோடும் என் ஐயம் தீர்ந்தபாடில்லே. உணவு உண்ண உட்கார்ந்திருந்த போது அவளையே கேட்டுவிட்டேன். அவளோ, பழக்கமாகச் சிரிப்பது போன்று சிரித்தாள். அச்சிரிப்பே எனக்குத் தொல்லை தந்தது. வேண்டுமென்றே இப்படிச் செய்கிறாளா, அல்லது என் உள்ளக் குழறலை உணராமல் இப்படிச் சிரித்துச் சித்திரவதை செய்கிறாளா என்பது எனக்கு விளங்கவே இல்லை.

இது நடந்து சில நாட்களுக்குப் பின் நாங்கள் நால்வரும் சீட்டு விளையாட உட்கார்ந்தோம். அதில் 'க' ஆடிய நிலை மிகவும் மோசமாய் இருந்தது. நான் அவரை 'ஆடத் தெரியுமா?' என்று கேட்டுவிட்டேன். இதனைக் குத்தலாக எடுத்துக்கொண்ட அந்தப் பெண், "அவர் அப்படி ஆடினாலும் நான் அவர் பக்கம் இருப்பதால் வெற்றி எங்களுக்குத் தானே?" என்று கேட்டுவிட்டாள். அந்தப் பழிச் சொல் 'க'வ்வுக்கு ஏற்படுவதுகூட அவளுக்குத் துன்பமாயிருந்தது போலும்!

இன்னும் நான் இப்படியே விட்டுக்கொண்டே போனால் நிலை மோசமாய்விடும். எப்படியாவது அவ

ளுடைய தாயாரை அந்தப் பெண்ணை எனக்கு மண முடித்துத் தரும்படி கேட்டுவிடுவது என்று எண்ணினேன். ஆயினும், தயக்கம் ஏற்பட்டது. 'க' வருவதற்கு முன்பு என்னை 'அவள்' எனக்கே என்று எண்ணிய நிலையில் தயக்கமின்றிக் கேட்டிருப்பேன். 'க' வந்த பிறகு — என் உள்ளத்தே ஐயப் பேய்குடிகொண்ட பிறகு—மேற்கொண்டு செல்லவொட்டாமல் தடை ஏற்பட்டது. அவளை நான் வெறுத்தேன். அவளோ, 'க'வ்வின்மீது கண்ணாய் இருக்கிறாள். எப்படி அவளுடைய காதலைப் பெறுவது? எல்லாம் திருமணமானால் சரியாய்விடும் என்ற வேதாந்தமும் எனக்குத் தக்கதாகப்படவில்லை. பேச்சளவில் காதல் இப்படித்தான் அமையவேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்ல முடிந்தது. என்னளவில் அது பயன்படவில்லை.

எந்த நிலையைப் பின்பற்றி முன்னேறவது என்பது எனக்குப் புரியவே இல்லை. சுற்றியுள்ள பொருள்கள் எவ்வளவு அமைதியாய் ஒழுங்காய் அமைந்திருந்தாலும், நம் உள்ளமும் உடலும் நல்ல நிலையில் இல்லையென்றால் எல்லாம் அப்படித்தானே படும்!

புத்தாண்டும் வந்தது. புத்தாண்டு தினத்திற்கு மூன்று நாள் கழித்து அவளும் அவள் தாயாரும் 'க'வ்வையும் என்னையும் வீட்டில் விட்டுவிட்டு இச்சிகயா விலுள்ள உறவினர் வீட்டிற்குச் சென்றனர். அன்று இரவு 10 மணி இருக்கும். 'க' என் அறைக்கு வந்தனர். நான் அப்போது முட்டிமீது மோவாய்க் கட்டையை வைத்துக்கொண்டு கணப்பருகில் உட்

கார்ந்திருந்தேன். 'எதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்?' என்று 'க' கேட்டார். நான் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் ஒன்றும் பேசவில்லை. 'க' என்னருகில் உட்கார்ந்தார். அந்த வீட்டுத் தலைவியாராகிய ஓங்குசான் என்பவரைப்பற்றியும் அவர் மகளைப்பற்றியும் பேசத் தொடங்கினார். நானோ, வியப்போடு இருந்தேன். அவர் உதடுகள் துடித்தன. பல பேசினார். இறுதியில் அவர் அந்தப் பெண்ணைக் காதலிப்பதாகவும் கூறிவிட்டார்.

10

அவர் இதனைச் சொன்னதும் நான் கல்லாய்ச்சமைந்துவிட்டேன்! என் உடலின் எந்தப் பாகமும் வேலை செய்யவில்லை. உளறுவதற்குக் கூட—ஏன்—அழுவதற்குக் கூட எனக்கு உணர்ச்சியில்லை. வெகுளியால் அந்த நிலை பெற்றேனா அல்லது அச்சத்தால் அந்த நிலையினைப் பெற்றேனா என்பது எனக்கு விளங்கவே இல்லை. மூச்சு விடும் திறன் கூட இழந்துவிட்டேன். சிறிது நேரம் கழித்து இந்த நிலையிலிருந்து என் நிலையினைப் பெற்றேன்; பெரிய ஒரு தோல்வியினை அடைந்த உணர்வினைப் பெற்றேன். என்ன செய்வது என்பதே புரியவில்லை. நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். உடலில் எல்லாம் வியர்வை ஆரூகப் பெருகி ஓடியது. உள்ளமெல்லாம் புண்ணாகியது. அவர் பேசினார்; பேசிக் கொண்டேயிருந்தார். நான் ஒன்றும் பேசவே இல்லை.

பகல் உணவு முடிந்தவுடன் எங்கள் அறை களுக்குத் திரும்பினோம். நான் ஏன் முன் கூட்டியே என் காதலை அவருக்கு உணர்த்தி இருக்கக்கூடாது என்று வருந்தினேன். ஆனால், இப்போது சமயம் கடந்துவிட்டது. என் தலை கிறுகிறுத்தது. 'க' என் அறைக்கு வந்து என்னோடு பேச வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அவர் வருவ தாய் இல்லை. அவர் அறையில் அவர் அமைதியாய் இருந்தார். அவர் அமைதித் தன்மை என்னை நிலை குலையச் செய்தது. அவர் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு என்ன சிந்தனை செய்கிறார் என்பதனை எண்ணி எண்ணித் தொல்லைப்பட்டேன். இறுதி யாக என் அறையில் தனியே எண்ண அலைகட் கிடையே உட்கார்ந்திருக்க முடியாமல் வெளியேறி னேன். வீதியெல்லாம் புத்தாண்டு விழாக் கோலங் கள் நிறைந்திருந்தன. அவற்றையெல்லாம் நான் கவனித்தேனா! விரைவாக நடந்து சென்றேன். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விரைந்து நடந்தேனோ, அவ் வளவுக்கவ்வளவு 'க'வ்வைப் பற்றிய எண்ணம் என் உள்ளத்து நிறைந்திருந்தது. 'அவர் எப்படி இப்படி மாறினார்?' என்று எண்ணி வியந்தேன். அவர் எவ்வளவு உறுதியுடைய மனம் படைத்தவ ராய் உண்மை உடையவராய் இருந்தார்! அவரே எனக்கு ஒரு பேயாகக் காட்சியளித்தார்.

ஒக்குசானும் அவருடைய மகனும் உறவினர் வீடு சென்று திரும்பி வந்தனர். நால்வரும் ஒருங்கே உண்ண உட்கார்ந்தோம். அவர்களோ, மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தார்கள். நானும் 'க'வ்வும்

பேசாமல் அமைதியாய் இருப்பதனைக் கண்ட 'ஓக்குசான்' அதற்குக் காரணம் வினவினார். நான் உடல் நலம் இல்லை என்று பதிலுரைத்தேன். 'க'வ்வைப் பார்த்து ஓக்குசான் மகள் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள். அவர், "பேசுதற்கு ஏற்ற உள்ளம் இல்லை," என்று பதிலுரைத்தார்.

இரவு படுக்கைக்குப் போனோம். எனக்கோ, உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. சிறிது நேரம் கழித்து ஓக்குசான் சிறிது கோதுமை நீர் கொண்டு வந்து தந்து சென்றார். அதை அருந்தியும் உறக்கம் பிடிக்காமல் படுக்கையில் புரண்டேன். 'க'வ்வை அழைத்தேன். அவரும் குரல் கொடுத்தார். இதிலிருந்து அவரும் உறங்கவில்லை என்பதனை உணர்ந்தேன். மணி என்னவென்று கேட்டேன். 'ஒன்றும் இருபது' என்று பதிலுரைத்தார். 'நேற்றுப் பேசினோமே அதனைப்பற்றித் தொடர்ந்து பேசலாமா?' என்றேன். அவரோ, தயங்கித் தயங்கி மெதுவான குரலில், "பேசலாம், ஆனால்....." என்று இழுத்தார். நான் அஞ்சியவனாய்ப் பேச்சைத் தொடராமல் அதோடு நிறுத்திக்கொண்டேன்.

11

மீண்டும் பள்ளி திறந்த போது நான் 'க'வ்வை அவர் என்னிடம் அவர் காதல்பற்றி மனம் திறந்து பேசியபோது ஓக்குசானிடமோ அவருடைய மகளிடமோ பேசினதுண்டா எனக் கேட்டேன். அவரோ, என்னிடம் தவிர வேறு யாரிடமும் அது

பற்றிப் பேசியதே இல்லை என்று கூறினார். மேலும், இதுபற்றிப் பேச்சுக்கொடுத்தேன். அவர் யாதொரு பதிலும் சொல்லாமல் அமைதியாய் இருந்தார்.

மற்றொரு நாள் நானும் 'க'வ்வும் வெளியே உலவச் சென்றோம். அப்போது அவர் 'காதல்' பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினார். அப்போது அவர் காதலைப்பற்றி நான் என்ன எண்ணுகிறேன் என்று கேட்டார். அவருக்கே அவர் எப்படி அப்படி ஆனார் என்பது தெரியாது என்பதனைக் கூறினார். மேலும் மேலும் அவர் காதலைப் புறக் கணிக்க முடியுமா முடியாதா என்பதனை அறியாத நிலையில் உள்ளதாகச் சொன்னார். 'விரும்பினால் காதலை விட்டுக்கொடுக்க முடியுமா?' என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர் பதிலே சொல்லவில்லை. ஆனால், அவர் துன்பப்படுவதாக மட்டும் கூறினார். அவர் தொல்லை நிலையை அவருடைய முகமே அறிவித்தது.

நான் ஒரு சிலம்ப விளையாட்டுக்காரன் மற்றொரு ஆசிரியனிடத்தே பயின்ற சிலம்ப விளையாட்டுக்காரனோடு போட்டி போடும்போது எவ்வளவு கூர்மையாய் அவனைக் கவனிப்பானோ, அப்படி 'க'வ்வைக் கவனித்து வந்தேன். நான் அவரோடு சொற்போராட என்னை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தேன். அந்த அப்பாவி 'க' அமைதியாய் இருந்தார்.

அவர் தத்துவத்திற்கும் நடைமுறைக்கும் இடையே ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், வெட்க உணர்வு, இரக்க உணர்வு சிறிதும் இல்லா

மல், “ஆன்மிக உணர்வு சிறிதும் இல்லாதவர்கள் முட்டாள்கள்,” என்று நான் கத்தினேன். நாங்கள் போஷுக்குப் பயணம் செய்தபோது அவர் சொன்ன சொற்கள் அவை. அவர் என்னை எப்படி அப்போது கிண்டல் செய்தாரோ, அப்படியே இப்போது நானும் அவரை ஏளனம் செய்தேன். எல்லோரும் விட்டுக்கொடுக்கும் பண்புடையவராய் வாழ வேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய முதல் கட்டுரை. நான் இதனைச் சொல்லிக் குத்திக் காட்டினேன்.

அவரோ, “நான் ஒரு முட்டாள்தான்!” என்று கூறிவிட்டு அமைதியானார்.

அவர் அமைதியாய்ச் சிலை போல நின்றார். தரையை நோக்கிய வண்ணமே நின்றார். பிறகு இருவரும் நடந்தோம். சிறிது தொலைவு செல்லும் வரையில் என் உள்ளத்தே பல வித எண்ணங்கள் வந்து வந்து மறைந்தன. இறுதியில், “நாம் இது குறித்துப் பேசியது போதும். மேலும் இனிப் பேசவே வேண்டா,” என்று கூறினார்.

நான், “நீர் என்னையா பேசவேண்டா என்றீர்? நானா ஆரம்பித்தேன்? ஆரம்பித்ததும் நீர் தாமே? நீர் உம் காதலுக்கே முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் முடிவு கொடுக்கவில்லையென்றால் பேச்சுக்கும் முடிவு இருக்க முடியாது,” என்றேன். “முடிவா? முடிவு! அதைவிடச் சிறந்த முடிவே வைத்திருக்கிறேன்!” என்று ஏதோ தனிமையில் பேசுவதைப்

போலக் கூறினர். அவர் உயர்ந்த தோற்றம் குறுகியிருந்தது போலக் காட்சியளித்தது.

12

அன்று இரவு எனக்கு அமைதியான இரவாய் இருந்தது. 'க' என்னுடன் பேசவே இல்லை. நானே சென்று அவருகில் உட்கார்ந்து அறிவற்ற பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டேன். அவர் உளம் கலங்கி வெகுண்டார். எல்லா விதத்திலும் அவருக்குத் தாழ்ந்த நான் அவருக்கு அஞ்சவேண்டுவது இல்லை என்று எண்ணினேன். வெற்றி வெறி என் உள்ளத்தே எழுந்தது.

அந்த இரவு அமைதியாய் உறங்கினேன். என் பெயர் சொல்லி யாரோ அழைப்பதனை உணர்ந்து திடீரென எழுந்தேன். 'க'வ்வின் அறைக்கும் என் அறைக்கும் இடையே இருந்த கதவு பக்கம் பார்த்தேன். 'க' நின்றுகொண்டிருந்தார். 'ஏதாவது உதவி வேண்டுமா?' என்று கேட்டேன். அவர், 'ஒன்றுமில்லை,' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்று விட்டார்.

அதன் பிறகு என் உள்ளத்தே தோன்றிய வெற்றிநிலை சிறிது சிறிதாக மறையத்தொடங்கியது. 'அவர் "முடிவு" என்றாரே! அதன் பொருள் என்ன?' என்று பலவாறு எண்ணி எண்ணிக் குழம்பினேன்; 'நம்மை முந்திக்கொண்டு செயலை முடித்துவிடுவாரோ!' எனவும் ஐயப்பட்டேன். நான் அவரை முந்திக்கொண்டு அவர் அறியாத போதே

செயலை முடித்துவிடவேண்டும் என்று முடிவுகட்டிக் கொண்டேன்.

ஒரு வாரம் எனக்குச் சமயமே வாய்க்கவில்லை. ஒரு நாள் உடல் நலம் அற்றவனைப்போல முக்காடிட்டுப் படுத்திருந்தேன். 'க'வ்வும் அந்தப் பெண்ணும் ஏதோ அலுவல் காரணமாக வெளியே போய் விட்டனர். நான் அதுதான் சமயமென முகம் கழுவி உணவுக்குச் சென்றேன். அப்போது ஓக்குசான் அங்கே என்னருகில் வந்து உட்கார்ந்தார். இருவரும் பேசத் தொடங்கினோம்.

நான், “அண்மையில் ‘க’ உங்களிடம் ஏதாவது சொன்னாரா?” என்று கேட்டேன். அவர், “ஒன்றும் சொல்லவில்லையே!” என்றார். மேற்கொண்டு எப்படிப் பேச்சைத் தொடர்வது என்பதை அறியாமல், “உங்கள் மகளை எனக்கு மண முடித்துத் தரவேண்டும்,” என்றேன். அவர் நான் எதிர்பார்த்தது போன்று வியப்படையவில்லை; அமைதியாகவே இருந்தார். நானே, மேலும், “எப்படியும் உங்கள் மகளை எனக்குத் தந்துதான் ஆக வேண்டும்!” என்று கேட்டேன். அவரோ, “இவ்வளவு விரைவாக எப்படித் திருமண ஏற்பாடு செய்ய முடியும்?” என்றார். நான், “விரைவில் மணம் நடந்தாக வேண்டும்!” என்றேன். அவரோ, அமைதியாக ஓர் ஆண் மகளைப் போன்று கலக்க மற்ற நிலையில் சிரித்தார்.

“நல்லது! நான் அவளை உமக்குத் தருவதற்கு உடன்படுகிறேன். நான் உம்மை வேண்டுவது

போய், நீரே என்னை வேண்டுகிறீர். அவளோ, ஏழைப் பெண்; மேலும் தந்தையற்றவள்,” என்றார்.

அவர் தம் மகனையோ உறவினரையோ கூடக் கேட்கவேண்டுவது இல்லை எனவும் கூறினார். ஆயினும், தம் பெண் விரும்பாத ஒருவருக்கு எப்படி அவளை மணமுடிக்க முடியும் எனவும் சொன்னார்.

13

ஓக்குசானை அவருடைய மகளிடம் எங்கள் திருமணம் குறித்துக் கேட்கச் சொன்னேன்; செயல் இவ்வளவு விரைவாயும் எளிதாயும் முடிவது கண்டு மகிழ்ந்தேன்! மகிழ்ச்சியாலே உந்தப்பட்ட நான், அமைதியாய் உட்காரக்கூடவில்லை; உடனே வெளியே புறப்பட்டேன்; நடக்கும் போது ஓக்குசான் தம் மகளிடம் மணம் குறித்துப் பேசுவது போலவும், இருவரும் மகிழ்வாய் உரையாடுதல் போலவும் எண்ணமிட்டுச் சென்றேன். ‘க’வ்வைப் பற்றிய எண்ணமே எனக்கு வரவேயில்லை. ஆனால், ஓக்குசான் வீட்டிற்கு வந்து என் அறைக்குப் போக, ‘க’வ்வின் அறையைத் திறந்த போது ‘க’வ்வுக்கு நான் செய்த தீங்குணர்ச்சி தலை தூக்கியது. நான் அவர் அறையைக் கடந்துகொண்டிருக்கையில், அவர் தம் புத்தகத்திலிருந்து தலையைத் தூக்கி, “என்ன? உடல் நலமா? மருத்துவரிடம் சென்றீரா?” என்று களங்கமற்ற நிலையில் கேட்டார். அப்போதே அவர் முன்பு மண்டியிட்டு என் தவற்றை மன்னிக்

கும்படி. கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினேன். எங்களிடையே ஓக்குசான் குடும்பம் புகாமல் இருந்திருந்தால், ஓக்குசான் மகளிடம் என்காதல் செல்லாமல் இருந்திருந்தால், நான் என்மனச்சான்றுக்கு மதிப்புத் தந்திருப்பேன். 'காதல்' மனச்சான்றினை மறைத்தது.

உணவு உட்கொள்ள நாங்கள் அமர்ந்தபோது ஓக்குசான் மகள் தலை காட்டவே இல்லை. 'க' காரணம் கேட்டார். ஓக்குசான், "அவள் வர வெட்கப்படுகிறாள்," என்று பதில் கூறினார். 'க'வ்வுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. "இந்நாள் வரை இல்லாத வெட்கம் இப்போது வருவானேன்? அதுதான் அவருடைய எண்ணம். அவர் மயங்கினார். நானும் அவருக்குச் சொல்லவே இல்லை; எப்படியாவது அறிந்துகொள்வாரோ எனவும் அஞ்சினேன். அவராக அறிந்துகொள்வதற்கு முன்பு ஓக்குசான் அவர்களையே அவருக்குச் சொல்லிவிடச் செய்யலாம் என எண்ணினேன். ஆனால், "இவ்வளவு நெருங்கிய நண்பருக்குக்கூட மறைத்து வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையற்றவன் என எண்ணி விட்டால் என்ன செய்வது! மட்டமாக எண்ணுவார்களே! என் காதலியே என்னை நம்பமாட்டாளே!" என்று எண்ணிப் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன்.

ஆனால், நம்பிக்கை என்ற அடிப்படையில் நடக்கத் தெரியாத அறிவிலியாய் இயங்கினேன்; வஞ்சனையுடைய மனிதனாய்த் திரிந்தேன். உடனுறையும் நண்பருக்குக்கூட இவ்வாறு மறைந்து வாழும்

வாழ்க்கையை யுடையவன் என எண்ணும் போது
எனக்கே நாணமாய் இருந்தது.

ஐந்தாறு நாட்கள் கழித்து ஓக்குசானே என்னை
நோக்கி, “உங்கள் நண்பரிடம் உங்கள் மணம் குறித்
துக் கூறவே இல்லையா?” என்று கேட்டார். நான்
“இல்லை,” என்றேன். “அதனால்தான் நான்
சொல்லும் போது அவர் வியப்புடன் நோக்கினார்!
இவ்வளவு நெருங்கிய நண்பருக்குக்கூடச் சொல்லா
தது நாகரிகமற்றதாகும்!” என்று கூறினார்.

அவரிடம் என் மணம் பற்றிப் பேசுகையில்
அவர் எத்தகைய மாற்றங்களைக் காண்பித்தார்
என்று கேட்டேன். ஓக்குசான் அவரிடம் சொல்
லிய போது, “அப்படியா! மகிழ்ச்சி! திருமணம்
எப்போது? நான் ஒரு சிறந்த பரிசு அவர்கட்கு
அளிக்க வேண்டும். ஆனால், நான் ஏழை. எவ்விதப்
பரிசை அளிக்க முடியும்!” என்று சொன்னாராம்.
இந்தக் கடைசித் தாக்குதலை எவ்வளவு அமைதியாக
ஏற்றுக்கொண்டார் என்பதனைக் கேட்டு வியந்
தேன்; வருந்தினேன்.

அவர்கள் இதனைச் சொல்லச் சொல்ல உள்ளம்
புழுங்கினேன்; வெதும்பினேன்; என் இதயம்
வெடித்துவிடுவது போன்ற உணர்ச்சியை அடைந்
தேன்.

14

என் திருமணச் செய்தியினை அறிந்தும் அவர்
எவ்விதக் கலவரமும் அடையாமல் அமைதியாகவே

இருந்தார். என்னோடு எப்போதும் போலத்தான் பழகினார். அப்போதுதான் அவருடைய உயர்வு தெரிந்தது. அவரையும் என்னையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். அவர் மலை; நான் ஒரு பெரிய பள்ளம். நான் ஒக்குசான் மகளை மணமுடித்துக் கொள்வதில் வெற்றியடைந்தாலும், நான் தோற்ற வகைவே கருதினேன். இந்த எண்ணம் என் உள்ளத்தில் பன்முறை எழுந்தது. இது குறித்து நான் வெட்கப்பட்டேன். அவரிடம் சென்று முகமலரப் பேசுவதற்கே என் மனம் ஒப்பவில்லை. எப்படி ஒப்பும்? சனிக்கிழமை இரவு என்று எண்ணுகிறேன்—அன்றுதான் எப்படியும் நண்பர் 'க'வ்விடம் சென்று தவறுதலைச் சொல்லிவிடலாம் என முடிவு கட்டிக் காலையில் அதனைச் செய்துவிடுவது என்ற எண்ணத்தோடு படுக்கைக்குச் சென்றேன்.

ஆனால், அதே இரவு 'க' இறந்தார்! தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்தார்!

இன்று நினைத்தாலும் அந்தக் காட்சி என்னைக் குலை நடுங்கச் செய்கிறது. அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாக மேற்குப்புறம் தலையை வைத்துப் படுத்து உறங்கினேன். வாடைக் காற்று வந்து வம்பு செய்து என் உறக்கத்தைக் கெடுத்தது. எழுந்துவிட்டேன். அறையைச் சுற்றிப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். எங்கள் இருவர் அறைகட்கும் இடையே இருந்த கதவு திறக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகையால், 'க'வ்வின் அறையினுள் என் பார்வை சென்றது. அவர் படுக்கைகள் சுற்றி எறியப்பட்டிருந்தன. அவரோ, மயக்கமடைந்தவர் மாறுபட்டுக் கிடப்பதனைப்

போலக் கிடந்தார். 'க—க' என அழைத்தேன் ; பன்முறை அழைத்தேன். பதில் வரவே இல்லை. அவர் உடலாவது அசைய வேண்டுமே! அதுவும் இல்லை. ஒளி மங்கிய விளக்கின் ஒளியைக்கொண்டு அறையைச் சுற்றி நோக்கினேன்.

உடனே என் மனம் படபடத்தது. 'க' தாம் ஓக்குசான் மகளைக் காதலிப்பதாக எனக்கு முதன் முதலில் அறிவித்தபோது நான் எத்தகைய உணர்ச்சியை அடைந்தேனோ, அதே நிலையை அடைந்தேன். சிலையாய் நின்று செய்வதென்னவென அறியாதவனானேன். கண்கள் இரண்டும் காணும் திறமையற்று நிலைத்துவிட்டன. கால்கள் நிலத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டது போன்ற உணர்ச்சியினைப் பெற்றேன். பெரிய குழப்ப நிலையை அடைந்தேன். இது என் எதிர்கால வாழ்விலே ஒரு பேரிருள்!

இப்படியெல்லாம் நினைந்து நினைந்து வருந்தினேன். அறையில் அவர் மேசை மீது என் முகவரி எழுதப் பெற்ற கடிதம் ஒன்று இருப்பதனைக் கண்டு எடுத்துப் பிரித்தேன். என்னை வைது வைது எழுதியிருப்பார் எனவே அக்கடிதத்தைப் பிரித்தேன். அதனை ஓக்குசானும் அவர் மகளும் பார்த்தால் என்னைப்பற்றி எவ்வளவு தாழ்வாக எண்ணுவார்கள் என்பதனை எண்ணி நடுங்கிய வண்ணம் படிக்கத் தொடங்கினேன். ஆனால், அது நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாய் இருந்தது. அவர் தமக்குத் துன்பங்களைத் தாங்கும் இதயம் இல்லை எனவும், எதிர்கால வாழ்வே தமக்கு இல்லையென்ற

எண்ணம் வந்துவிட்டதாக உணர்ந்ததாகவும், ஆகையினாலேதான் தற்கொலை செய்துகொண்டதாகவும் எழுதியிருந்தார். எனக்கு நன்றி செலுத்தியும், இறந்த பின் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை நானே செய்யவேண்டும் எனவும், அவ்வீட்டில் அத்தகைய முடிவைத் தாம் மேற்கொண்டதற்காக ஓக்குசாணத்தம்மை மன்னிக்கும்படி வேண்டவும் எழுதியிருந்தார். தம் உறவினர்க்குத் தாம் இறந்த செய்தியை அறிவிக்கும்படியும் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால், ஓக்குசான் மகள் பெயர் மட்டும் எங்குமே காணப்படவில்லை. அவர் வேண்டுமென்றே எழுதவில்லை போலும்! அவர் இறுதியில் எழுதியிருந்த வரி என்னைக் கொல்லாமல் கொன்றது. “நான் பல நாட்கட்கு முன்பே இந்த முடிவினை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், இவ்வளவு நாள் நான் ஏன் வாழ்ந்தேன் என்பதே தெரியவில்லை!” என எழுதியிருந்தார். அவர் உள்ளமெல்லாம் இதிலேதான் வெளிப்பட்டது.

கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டேன். ‘க’வ்வின் அறையில் இரத்தம் பிரிட்ட பக்கமெல்லாம் நோக்கினேன். அவர் தலையைத் திருப்பி உயர்த்தி அவர் முகத்தை நன்றாகக் காணவேண்டும் என்று எண்ணித் தலையைத் தூக்கினேன். தலையோ, பளுவாய் இருந்தது. ஆகையால், தூக்க முடியாமல் விட்டு விட்டேன். நான் அச்சத்தில் மூழ்கியிருந்தேனாகையால், என்னால் அழவே முடியவில்லை. என்ன செய்வதென அறியாதவனாய் என் அறைக்குச் சென்று அமைதியுற்று உலவினேன். ஓக்குசா

னையோ அவருடைய மகனையோ அந்த நேரத்தில் அழைத்து வந்து காட்ட விரும்பவில்லை. ஓக்குசான் மகள் கண்டால் அலண்டுவிடுவாள் என்று எண்ணியே அப்படிச் செய்யவில்லை. எப்போது விடியும் என எதிர்பார்த்து நின்றேன். இரவு எப்போதுமே விடியாது என்று எண்ணி எண்ணிக் கலங்கினேன்.

ஆறு மணிக்குச் சிறிது முன்பே வீட்டு வேலைக் காரியை எழுப்பச் சென்றேன். ஒலி கேட்டு ஓக்குசானே எழுந்துவிட்டார். அவரை என் அறைக்கு அழைத்து வந்தேன். அழைத்து வருகையிலேயே, “அம்மா, நடுங்கிவிடாதீர்கள்! ‘க’ தற்கொலை செய்துகொண்டார்!” என்றேன். அவரோ, அமைதியாய் அப்படியே நின்றார். நானோ, அவர் முன் மண்டியிட்டுத் தலை வணங்கி, “என்னால் உங்கட்கும் உங்கள் மகட்கும் எத்துணைத் தொல்லை! மன்னிக்க வேண்டும்!” என்று கெஞ்சினேன். ஏன் அதனைச் செய்தேன்? ‘க’வ்விடம் கேட்கவேண்டிய மன்னிப்பினை அந்த அம்மையாரிடம் கேட்டேன். அவரிடம் கேட்க வேண்டும் என்று எண்ணிய எண்ணம் இன்று செயல்பட்டுவிட்டது. ஓக்குசானுக்கோ, முகம் வெளுத்துவிட்டது. எனக்கு ஆறுதலாக, “இது எதிர்பாராது நடந்து விட்டது! நாம் என் செய்யலாம்! இதற்காக யாரையும் குறை கூற முடியாது!” என்றார். ஆயினும், வியப்பும் அச்சமும் அவர் உள்ளத்தைப் பற்றியிருந்தன என்பது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

சூரல் வளையை வெட்டிக்கொண்டு 'க' தற்கொலை செய்துகொண்டார். இரத்தம் பீரிட்டுக் கதவிலெல்லாம் தெறித்திருக்கிறது.

நான் போலீசு அலுவலகத்திற்கும் மருத்துவருக்கும் செய்தி சொல்லப்போனேன். அவர்கள் வந்து பார்த்துச் செல்லும் வரையாருமே 'க'வ்வின் அறையில் அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் வந்து சென்ற பின்பு அவர் உடலை என் அறைக்கு எடுத்து வந்து கிடத்தி விட்டு, அவர் அறையைச் சுத்தம் செய்தோம். அவருடைய பெற்றோர்க்குத் தந்தி கொடுத்தேன். நான் தந்தி கொடுத்து வருவதற்குள் நல்ல மணப் பொருள்கள் புகைக்கப்பட்டிருந்தன. ஓக்குசானும் அவர் மகளும் பிணத்தினருகில் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தனர். நானும் அழுதேன். இப்போதுதான் உறைந்துபட்ட என் உள்ளத்தில் சிறிது ஈரம் ஏற்பட்டது.

அவருடைய தந்தையாரும் சகோதரரும் வந்த பின்பு ஈமச் சடங்குகள் முடிந்தன. சோஷியலிசுக்கு அருகில் உள்ள இடிகாட்டில் அவர் உடலம் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. இம்மண்ணிலகில் வாழும்பட்டும் மாதம் ஒரு முறை அவர் கல்லறைக்குச் சென்று வருவது என்று முடிவு செய்துகொண்டேன்.

அங்கு வந்திருந்த அத்தனை பேரும் ஓக்குசானும் அவர் மகளுங்கூட "ஏன் 'க' தற்கொலை செய்து

கொள்ள வேண்டும்?” என்று என்னையே கேட்டனர். அவர்கள் என்னை இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட போதெல்லாம், ‘நீயே கொன்றுவிட்டாய் என்பதை ஒத்துக்கொள்,’ என்று என் உள்ளம் சொன்னது; மனச் சான்று குத்தியது. நான் அவர்கட்குத் திரும்பத் திரும்ப அவர் கடிதத்தின் பொருளையே உரைத்து வந்தேன். இதற்குள் ‘க’ தற்கொலை செய்துகொண்டது செய்தித் தாளிலும் வந்துவிட்டது. எங்கே அந்தச் செய்தியில் ஓக்குசான் மகளின் பெயரும் அடிபடுமோவென ஐயப்பட்டு அவசரம் அவசரமாகத் தாளிப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன். நல்ல காலமாக ஓக்குசானின் மகளைப்பற்றி எங்குமே காணப்படவில்லை.

அதற்கு மேல் அந்த வீட்டில் குடியிருக்க எங்கள் உள்ளம் ஒத்துக்கொள்ளாமல் வேறு இடத்திற்குப் புறப்போனோம். ஏழெட்டு மாதங்களுக்குப் பின் எனக்கும் ஓக்குசான் மகளுக்கும் திருமணமும் ஆயிற்று. எல்லோரும் மகிழ்வாகவே இருந்தோம். ஆனால், என் மகிழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து ஒரு நிழல் படிந்து வந்ததனைபும் உணர்ந்து வந்தேன்.

16

எங்கள் திருமணம் முடிந்தவுடன் என் மனைவி, நானும் அவளும் ‘க’வ்வின் கல்லறைக்குச் சென்று வரவேண்டும் என்ற விருப்பத்தினைச் சொன்னாள். அவள் ஏன் இதனைச் சொல்லவேண்டும் என்று

சூழம்பினேன். சூழம்பிய உள்ளத்தோடு கள்ள மற்ற அவள் முகத்தினைப் பார்த்தேன். அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்காமல், “ஏன் அப்படிக் கலங்கிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டுவிட்டாள். எனினும், நாங்கள் இருவரும் சென்றோம். நான் நீரால் அவர் கல்லறையைக் கழுவினேன். என் மனைவி மலரிட்டு மணப் பொருளைப் பரப்பினாள். நானோ, பேசாமல் நின்று என்னையே வைதுகொண்டிருந்தேன். அவர் எலும்புகள் அப்போதுதான் புதைக்கப்பட்டனவென எண்ணினேன். விதியின் விளையாட்டை எண்ணி எண்ணி நைந்தேன். ‘நான் மணம் செய்துகொண்டு மகிழ்ச்சியாய் வாழ்கிறேன்; நண்பர் கல்லறையில் அடைக்கப்பட்டுவிட்டார்!’ என்ற எண்ணம் என்னைத் துன்புறுத்தியது. இனி என் மனைவியோடு கல்லறைக்குச் செல்வதில்லை என்ற முடிவும் செய்துகொண்டேன்.

மணவாழ்விற்குப் பின்னர் எப்படியும் மகிழ்வாக வாழலாம் என்று எண்ணினேன். ‘க’வ்வின் நினைவு மறைந்துவிடும் என எண்ணினேன். ஆனால், அதுதான் ‘க’வ்வின் நினைவை அடிக்கடி கொண்டு வந்தது. என் மனைவியைக் காணும் போதெல்லாம் ‘க’வ்வைப்பற்றிய எண்ணமும் உடன் வரும். அவள் எங்கட்கிடையே நின்றாள். ஆகையால், அவளைப் பெரும்பாலும் காணாது ஒதுக்கியே வந்தேன். அவளோடு மகிழ்வாய் இருக்கும் போதும் நண்பரின் எண்ணம் வந்து என்னை வாட்டியது. என் இன்பமெல்லாம் ஓர் உயிரின் தற்கொலைமீது சுட்டப்பட்ட கோட்டையாய் இருந்த

தனை எண்ணி எண்ணி வருந்தினேன். அவளோடு பேசுவதும் இன்பம் தந்ததாயினும், நண்பரின் எண்ணம் ஊடே புகுந்து அல்லல் தந்த காரணத்தால், நான் அவளைப் பெரும்பாலும் விலக்கியே வந்தேன். அவளுக்கு அது ஏன் என்பது புரியவில்லை. என் நடைமுறையில் இந்த மாற்றத்தினைக் கண்டு அவள் மனம் புழுங்கினாள். எனக்கோ, அனைத்தையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுவது என்ற எண்ணம் எழும். சொல்லிவிட்டால் அவள் உள்ளத்தில் மாற்றவியலாத துன்பம் ஏற்பட்டு விடுமே என்ற ஐயத்தால் சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

அமைதியற்ற நான் நூல்களைப் படிப்பதில் ஆழ்ந்துவிடுவேன். ஆயினும், உள்ளம் எவ்விதக் கிளர்ச்சியையும் பெறுவது இல்லை. என்னுடைய சிற்றப்பர் என்னை ஏமாற்றிய போது இந்த உலகமே நம்ப முடியாத உலகம் என எண்ணினேன். அப்போதும் நான் நம்புதற்குரியவன், உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணம் இருந்து வந்தது. மற்றைய மனித இனத்தினை வெறுத்தேன். ஆனால், என்னை நான் வெறுக்கவில்லை. ஆனால், 'க'வ்வின் தற்கொலை என் உள்ளத்தை என் எண்ணத்தைக் குலைத்தது; என்னையே வெறுக்கச் செய்தது; என்னிடமும் நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்தது; எனக்கும் என் சிற்றப்பருக்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை என்பதனை உணர்த்தி வந்தது. இரண்டு பேரிடத்தும் நம்பிக்கை மோசம் இருந்தது. ஆனால், முறைதான் வேறு; முடிவுதான் வேறு. இந்த எண்ணம் என்னை நிலை குலையச் செய்தது.

நான் மதுவருந்தி என் துன்பத்தினை மறக்க நினைத்தேன். ஆயினும், வாழ்வில் எவ்வித இன்பமும் இல்லை என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். என் மாற்றங்களைக் கண்ட என் மனைவியோ, அழுது, “‘க’ இருந்திருந்தால் நீங்கள் இப்படியெல்லாம் மாறியிருக்கமாட்டீர்கள்!” என்று சொன்னாள். நானோ, “அது உண்மைதான். ஆயினும், நான் ஏன் வருந்துகிறேன் என்பதற்கு நீ எண்ணிய காரணம் சரியானதன்று,” என்று கூறினேன். அப்போதும் என் துன்ப நிலைக்குக் காரணங்கள் எவை என விளக்கிக் கூறவில்லை. நான் தனிமையாய் இருந்தேன். எல்லாப் பொருள்களையும் விலக்கி வாழ்ந்தேன். எனக்கு எந்தப் பொருளும் துணை நிற்பதாகப்படவில்லை. ‘க’ தம் காதலில் தோற்ற தால் தற்கொலை செய்துகொண்டார் என்று எண்ணினேன். தனிமையில் விடப்பட்டதால் அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டார். ‘நான்’ என்று எண்ணினேன். உடம்பு சிலிர்த்து மயிர்க் கூச்செறிந்தது.

17

ஓக்குசான் அம்மையார் உடல் நலிவால் படுத்த படுக்கையானார். அவர்க்குப் பணிவிடை செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஆயினும், அவர் இறந்து பட்டனர். அதன் பிறகு துறவு பூண்டு செல்லலாமா எனவும் எண்ணினேன். ஆனால், என் மனைவியோ, என்னைத் தவிர இவ்வுலகில் வேறு யாருமே துணை

யில்லை என்றாள். இதனைக் கேட்ட நான், என்னிடமே நம்பிக்கையற்ற நான், அழுதுவிட்டேன். இதன் பிறகு எப்போதுமே இல்லாத அன்பும் பாசமும் அவளிடம் காட்டினேன். ஆயினும், அவள் என்னை அறிந்துகொள்ள இயலாமல் வருந்தினாள். இதனை நான் உணர்ந்து வந்தேன்.

அவள், “ஓர் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர்க் கொருவர் இரங்கும் உள்ளம் பெற்று ஒற்றுமையாய் வாழ முடியாதா?” என ஒரு தடவை என்னைக் கேட்டுவிட்டாள். “அது அவர்கள் இளமைக் காலத்தே இயலும்,” என்றேன். அவளோ, கடந்த கால வாழ்வை எண்ணி வருந்திப் பெருமூச்செறிந்தாள். அப்போது என் உள்ளத்தை யாரோ கல் கொண்டு தாக்குவது போன்ற உணர்ச்சி எழுந்தது. சில சமயம் பைத்தியம் பிடித்துவிடுவது போன்ற உணர்ச்சியைப் பெற்றேன்.

நான் மனிதனுடைய பாவத்தை எண்ணினேன். மாதந்தோறும் ‘க’வ்வின் கல்லறைச்சூச் சென்று சென்று வந்து என் உள்ள மாசினைப் போக்க முயன்றேன். அதுவோ, மலையாய் வளர்ந்தது. நான் தெருவில் நடக்கும்போதெல்லாம் யாராவது என்னைச் சவுக்குக் கொண்டு தாக்கமாட்டார்களா என்று கூட எண்ணினேன். “பிறர் தாக்கும் வரை காத்திருக்க வேண்டுமா! நாமே நம்மைத் தண்டித்துக்கொள்ளலாமே!” எனவும் எண்ணினேன். அடியைவிடத் தற்கொலை செய்துகொள்வதே தக்கது எனத் திட்டியிட்டேன்—ஆனால், செய்வ

தென்னவென அறியாமல் முன்பே இறந்துவிட்ட
மனிதருடைய வாழ்வை—உணர்ச்சியற்ற வாழ்வை
—வாழ்ந்து வந்தேன்.

18

ஏதாவது பணியாற்றுவதற்குரிய வலியையும்
இழந்தேன். உள்ளம் புண் படும் துன்ப நிலையை
இடையறாது ஏற்று வந்தேன். அஞ்சத்தக்க ஓர்
ஆற்றலானது எனக்கு ஒரே ஒரு வழியைத்தான்
விலக்கி வைத்திருந்தது. வேறு எல்லா வழிகளும்
அடைக்கப்பட்டுவிட்ட தனை உணர்ந்தேன்.
'இறப்பு'—அதுதான் அந்த ஒரே வழி. ஆயினும்,
என் மனைவியின் எண்ணமே குறுக்கே நின்று
தடுத்து வந்தது. அவளுக்காக நான் அந்த முடி
வைத் தேடாமல் வாழ்ந்தேன்.

கோடை காலத்தில் மெய்ஜி சக்கரவர்த்தியார்
இறந்தார். அவர் இறப்பு எனக்கு வருத்தத்தை
உண்டுபண்ணியது. இதனை மனைவியிடம் சொன்
னேன். அவளோ, வினையாட்டாக, "நீங்கள் சக்கர
வர்த்தியார் கல்லறையைத் தொடர்ந்து செல்லுங்
களேன்?" என்றாள். நாளை, "சக்கரவர்த்தியின்
ஆவியைத் தொடர்ந்து செல்வதற்கு ஒரே ஒரு வழி
தான் உண்டு. அதுதான் தற்கொலை," என்றேன்.

அதன் பிறகு ஜெனரல் நோகியின் இறப்புப் பற்
றிச் செய்தித் தாளில் குறிப்பு வந்தது. அவர் இறப்
பதற்கு முன்பு கூறிய சொற்களும் வெளியிடப்பட்

டிருந்தன. நான் அவைகளைப் படித்து வருகையில், சினியன் போரில் அவன் கையில் இருந்த நாட்டுக் கொடி எதிரிகளால் கைப்பற்றப்பட்ட செய்தி வரும் போது நிறுத்திவிட்டு அந்தப் போர் நடந்தது எப்போது என ஆண்டுகளை எண்ணினேன். அப்போதிருந்தே அவர் செய்த தவற்றுக்காக இறக்க வேண்டுமென்ற முடிவை ஏற்று வந்தார். 35 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. 35 ஆண்டுகளாக நோகி தம் இறப்பை எதிர் நோக்கியே இருந்து வந்தார். ஆயினும், ஒரே நிமிடத்தில் இறப்பதற்குரிய வழியிருந்தும் 35 ஆண்டுகள் இப்படி அல்லலுற்ற மனத்தோடு வாழ்ந்திருக்கிறாரே என்று எண்ணுகையில் வியப்படைந்தேன்.

இது நடந்து மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கட்குப் பிறகு தற்கொலை செய்துகொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

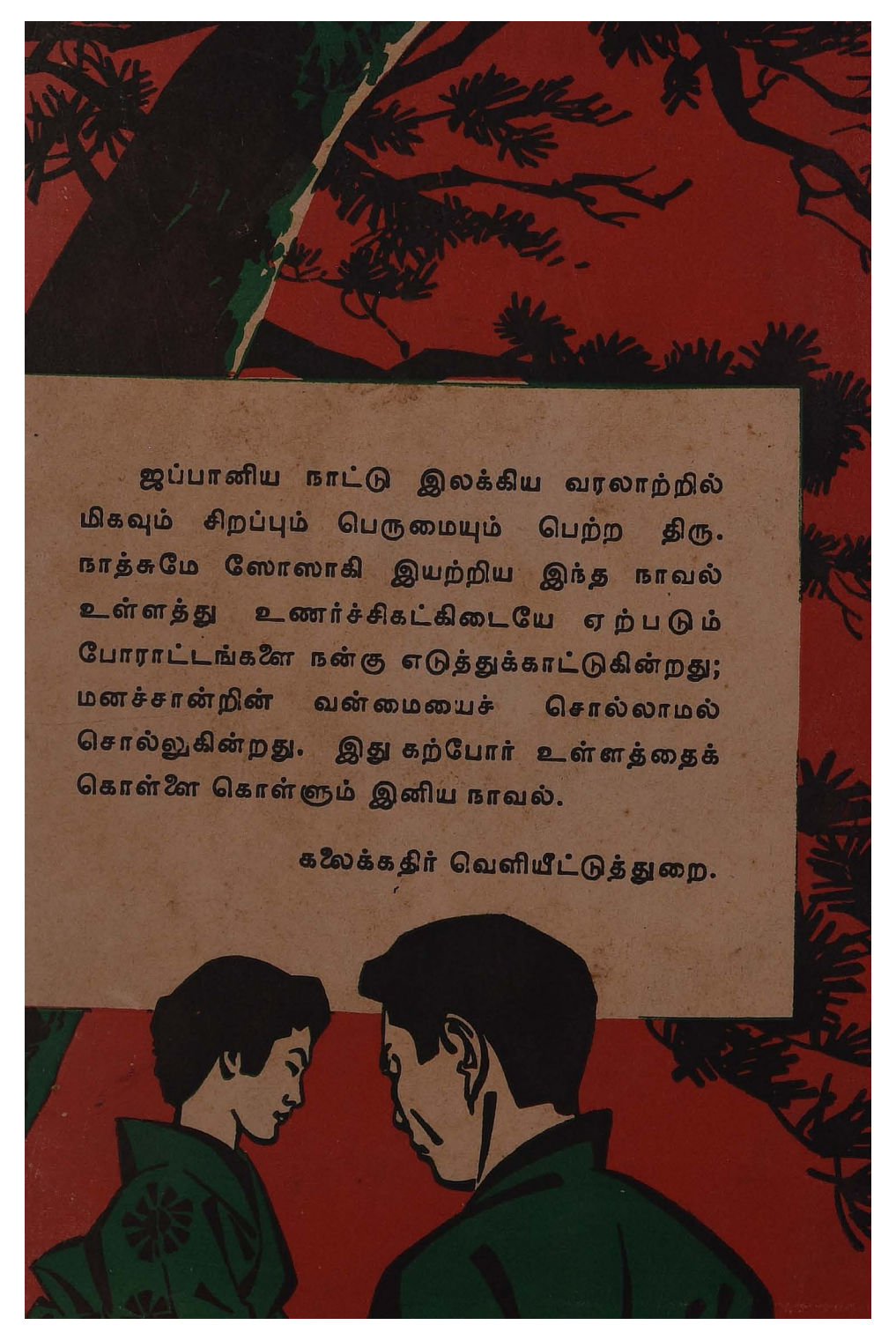
நான் என் மனைவியைத்தான் விட்டுவிட்டுப் பிரிகிறேன். ஆயினும், அவள் வாழ்வு நடத்தப் போதிய அளவு செல்வம் இருக்கிறது. நான் 'க' செய்ததைப் போன்று அஞ்சத்தக்க ஒரு காட்சியைக் காண்பிக்க விரும்பவில்லை. இரத்தம் வெளியே வாராது இறப்பினை உண்டுபண்ணும் வழியினைப் பின்பற்றப் போகிறேன்.

நான் இந்த முடிவு செய்து பத்து நாட்களுக்கு மேலாகின்றது. அந்தப் பத்து நாட்களாக இக்கடிதத்தினை எழுத ஆரம்பித்தேன்—எழுதிவந்தேன். இவையெல்லாம் ஒரு மனிதனின் அனுபவம் அல்ல. எனினும், இந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகள்

எல்லாம் உனக்கும் மற்றோர்க்கும் வீண் பொழுது போக்கும் ஒன்றாய் இருக்கமாட்டா; ஓரளவுக் காலங்களினத்தைப் புரிந்துகொள்ளுதற்குப் பயன்படும் என எண்ணியே எழுதினேன்.

என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நல்லவைகளையும் தீயவைகளையும் அனைவரும் உணர வேண்டும் என்று முடிவு செய்துகொண்டேன். ஆயினும், ஒரே ஒருத்திக்கு மட்டும் ஒன்றும் இதனைப் பற்றித் தெரிய வேண்டா. என் மனைவிதான் அந்த ஒருத்தி. அவள் எப்போதும் போலத் தூய உள்ளத்தோடே வாழட்டும்; கலக்கமற்று வாழட்டும். அவள் இறக்கும் வரை இந்தச் செய்திகளை யாருக்குமே தெரிவிக்க வேண்டா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உன் மனத்திலேயே மறை போலப் போற்றி வை.

ஐப்பானிய நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றில்
மிகவும் சிறப்பும் பெருமையும் பெற்ற திரு.
நாத்கமே ஸோஸாகி இயற்றிய இந்த நாவல்
உள்ளது உணர்ச்சிகட்கிடையே ஏற்படும்
போராட்டங்களை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது;
மனச்சான்றின் வன்மையைச் சொல்லாமல்
சொல்லுகின்றது. இது கற்போர் உள்ளத்தைக்
கொள்ளை கொள்ளும் இனிய நாவல்.

கலைக்கதிர் வெளியீட்டுத்துறை.